

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; Udvalg ved F. L. Liebenberg ; besørget af A. Boysen.

Titel | Title:

Poetiske Skrifter

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 5

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Det Nordiske Forlag, 1896-99

Fysiske størrelse | Physical extent:

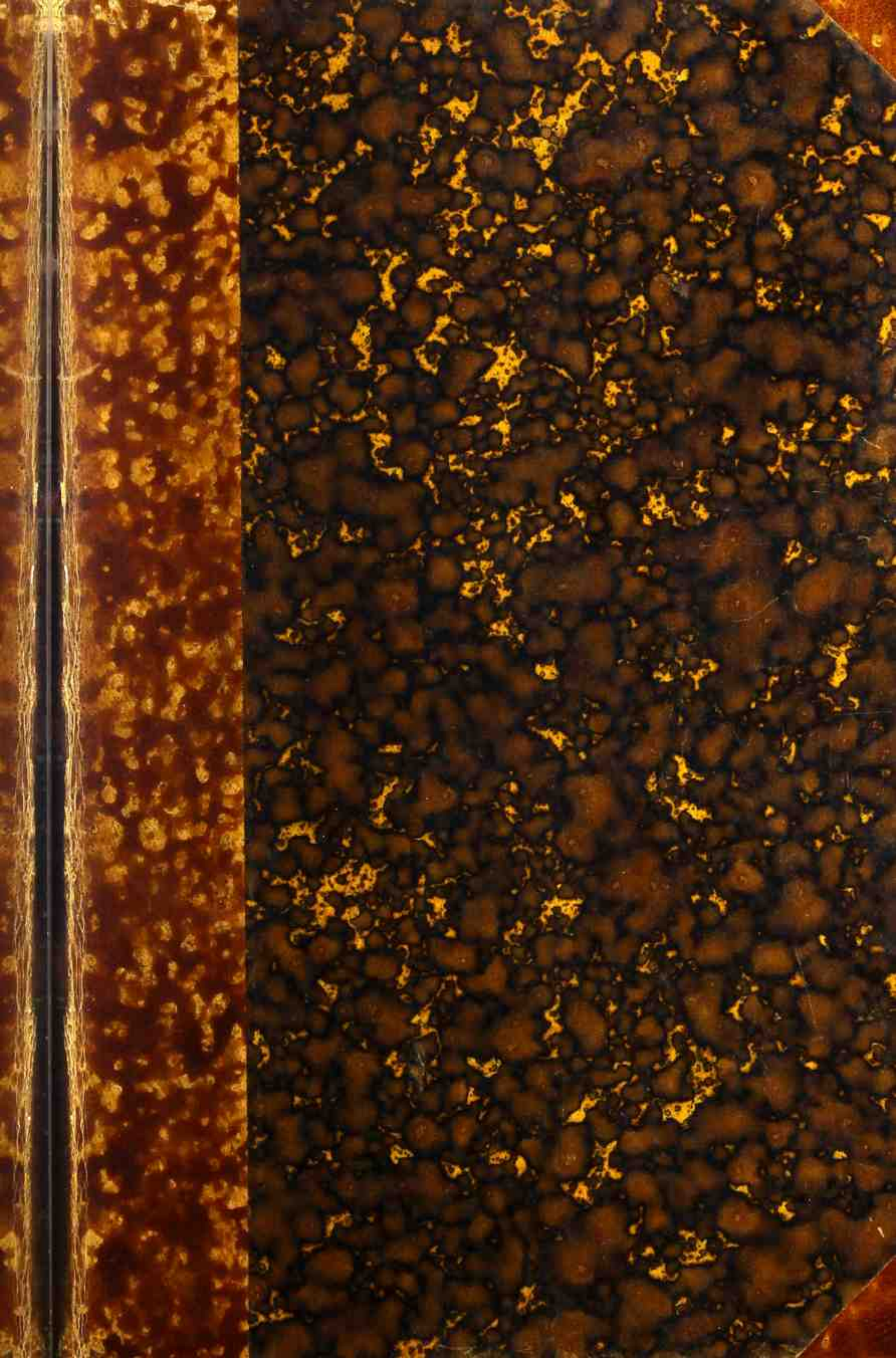
15 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

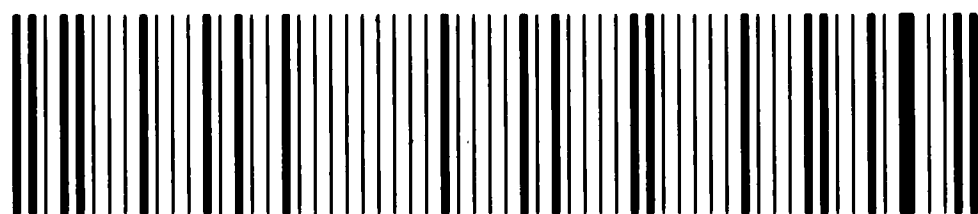
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52. - 120.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05814 2

+ REX

OEHLenschläGER

20. Levering.

FRITZ REUTER:
LANDMANDSLIV.

ILLUSTRERET UDGAVE.

Udkommer i 20 Hæfter à 25 Øre.

ANMELDELSE.

»*Landmandsliv*«, Roman af Fritz Reuter. Denne Bog, der oprindelig er skrevet paa Plattysk, men efterhaanden er bleven oversat paa de fleste evropæiske Sprog, er bleven læst og har moret ikke mindst Ungdommen, som faa andre Bøger. Den er i Sandhed bleven en Folkebog og fortjener det fuldt ud.

De Udgaver, der hidtil har foreligget af „Landmandsliv“, har alle været temmelig tarveligt udstyret og mærkelig nok har ingen af dem været illustreret, skønt Bogen byder et taknemmeligt Felt for en humoristisk Tegner. — Efter det foreliggende første Hæfte at dømme vil Bogen i ydre Udstyr rage langt op over de tidligere Udgaver, og Prisen er, trods de talrige Illustrationer, meget lav, idet hvert Hæfte, der indeholder to store 16-sidige Ark, kun koster 25 Øre. Hele Bogen vil udgøre 20 Hæfter.

Udgivelsen sker med ca. et Hæfte hver 14de Dag. Ved Henvendelse til den nærmeste Boghandel, kan Hæfterne, efterhaanden som Udgivelsen skrider frem, ogsaa faas med større eller mindre Mellemrum.

OEHLENSCHLÄGER.
POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

FEMTE BIND.

DRAMATISKE DIGTNINGER.

V.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1897.

OEHLENSCHLÄGER.

FISKEREN.

LIEBENBERGS UDGAVE.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

KØBENHAVN.

DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.

ERNST BOJESSEN.

1897.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

FISKEREN.

DRAMATISK EVENTYR.

INDHOLD.

FISKERHYTTEN.
SKOVTRULDENE.
ROSENHAUGEN.
ELSKOVSDRIKKEN.
DOCTOR DUBAN.
FORVANDLINGERNE.
HAVFRUEN.
MESSINGSKRINET.
FISKENE.
MARMORSTØTTEN.

FISKERHYTTEN.

EN FATTIG FISKERHYTTE I ARABIEN PAA KYSTEN AF DET RØDE HAV.

AMINE, en ung Pige, klæder EN LILLE DRENG af. De tvende mindre
Børn sove alt i Kurve.

AMINE.

Nu, skynd dig, Lolo! du er altid sidst.
Hvad vil vel Fader sige, naar han kommer,
Og du endnu er oppe?

LOLO.

Men jeg har
Jo ikke faaet Aftensmad.

AMINE.

En Kringle!
Desbedre sover du. Jeg har ei fleer.

LOLO.

Naar Fader kommer, bringer han i Kurven
Os Mad fra Byen.

AMINE.

Nu, det kommer an paa,

Om han har fisket godt. I Fald saa er,
 Jeg giemmer dig din Aftensmad til Frokost.
 Sid stille, siger jeg, og lad mig trække
 Dig dine Strømper af!

LOLO.

Fortæl mig først
 Et Eventyr, saa sover jeg.

AMINE.

Hvad skal jeg
 Fortælle?

LOLO.

Det om Blommer har jeg hørt;
 Fortæl mig et om Kirsebær!

AMINE.

Du støder
 I Vildskab altid dine Skinnebeen.
 Seer du, hvor guul og grøn du er?

LOLO.

Hvor?

AMINE.

Der!

Det banker.
 Hvem kommer nu saa silde?

EN GAMMEL KONE
 med en Krykkestok træder ind.

See, god Aften!

AMINE

sagte.

Ak, Gud! det er den gamle Marcebille.
 Hun overhænger os.

Høit.

God Aften, Moder!

MARCEBILLE.

Undskyld mig, Barn! jeg kommer noget silde.
Om Dagen maa jeg tiene mig mit Brød;
Du veed, det er kun skaaret tyndt for mig.
Jeg gaaer og plukker Nelderne i Grøften,
Hvoraf man væver deiligt Netteldug.
Hvad mine runkne, gustne Fingre plukker,
Bedækker siden trinde Svanebarme.
Ak ja, saaledes gaaer det! op og ned!
Jeg plukker ogsaa skønne Morbærblade
Til Silkeormene. Ak ja, ja, ja!
Om Aften er jeg da min egen Herre;
Saa gaaer jeg om, og slaaer en Sladder af,
Hvor jeg er kiendt, med dem, som jeg kan lide;
Og derfor kommer jeg da nu til dig.

AMINE.

Ja, mange Tak! Men det er silde; snart
Jeg vente kan min Fader hjem.

MARCEBILLE.

Saasnart

Han kommer, gaaer jeg.

LOLO.

Nu — mit Eventyr!

MARCEBILLE.

Hvad vil den lille Ven?

AMINE.

Han vil, jeg skal

Fortælle Eventyr.

MARCEBILLE.

Vær du kun rolig,
Læg ham i Kurven! Seer du vel, her har jeg

En gammel Bog med mange Eventyr,
Som tidt jeg forelæser smukke Piger.

AMINE

sagte.

Saa slipper jeg dog for at tale meget.
Arbeidet har jeg nu den hele Dag,
Og jeg er træt.

Høit.

Læs kun! vi høre gierne.

MARCEBILLE.

Ryk Lyset kun lidt nærmere paa Bordet!
Du kan vel see at bøde paa dit Garn;
Men Skriften i min Bog er meget fiin,
Og jeg har svage Øine.

AMINE.

Tag kun Lyset!

Hun lægger Lolo i Sengen, og sætter sig selv hen i en Krog.

MARCEBILLE.

Naa ja — som sagt: det Første da det bedste!
Jeg vælger ei, jeg lader Skiebnen vælge.

Slaaer Bogen op.

Haha! Prindsessen med den lange Næse!
O, den vil more dig! Men tag dig Vare,
I Fald det muligt er et Vink til dig;
Thi jeg vil sige dig, min Spændebog
Af gammelt Pergament er en Foræring,
Som jeg har faaet af en Hex engang,
Og den forstaaer at varsle, maa du vide!

AMINE

strækker sig søvnig paa Stolen, og siger sagte:
Hvis der var Hexer til i denne Verden,

Saa var du selv vist een.

Høit.

Nu læs kun! læs!

MARCEBILLE.

Først mine Briller paa! For at jeg ikke
Skal snøvle, seer du, mens jeg læser, har jeg
Her bundet mig en Traad i Brillehagen;
Den stikker jeg med Naalen i min Hue,
Saa hvile Brillerne paa Kinderne,
Og klemme mig ei Næsen.

AMINE.

Maa jeg skienke

Jer et Glas Vand?

MARCEBILLE.

Ja nok! man bliver tør

I Halsen. Du maa vide, det er Vers,

Og det er vanskeligt at declamere.

Amine skienker hende et Glas Vand, og sætter sig hen i Krogen.

Marcebille læser:

EVENTYRET

OM PRINDSESSEN MED DEN LANGE NÆSE.

Den gamle Sultan, graa af Aar,

Sin Søn for Sottesengen kaldte.

Da Nadir for sin Fader staaer,

Med Dødens Røst den Gamle talte:

»Snart har jeg dig, mit Barn! forladt,

»Men efterlader dig en Skat,

»Og trøste vil den sieldne Gave:

»Naar jeg er død, gik i min Have,

»Og grav i stille Midnatsstund,

»Hvor Vandet gaaer af Løvens Mund!«

Saa hvid som Snee, saa kold som Iis,
 Laae Liget nu, og Sønnen græder;
 Men Dalomor i Paradiis
 Nu nyder Mahoms stolte Glæder.
 Sig Sønnen trøster, Spaden taer,
 Og vandrer ud i Natten klar,
 Hvor Kildens Vand i Bæknet vælder.
 Han graver, finder dybt en Kielder;
 Han aabner den, og — svøbt i Liin,
 Han hæver et forsølvvet Skriin.

Hvad finder han i Skrinet der,
 Den unge Drot for tappre Helte?
 En gammel Pung af Hiortelær,
 Et Messinghorn, et Seildugs Bælte.
 Han studser, læser undringsfuld:
 »Din Pung vil aldrig mangle Guld;
 »Og naar du kun i Hornet støder,
 »En Hær da strax dit Banner møder;
 »Ønsk ikke Bæltet mere smukt!
 »Det flytter dig med Tankens Flugt.«

Med Pungen gør han Prøven snart:
 Hans Haand i gyldne Dynger famler.
 Knap lyder Hornet: med en Fart
 En Rytterflok sig flux forsamler.
 Han ønsker sig i sit Gemak,
 Med Bæltet om: og Muren sprak,
 Og lukker sig, naar han er inde,
 Paa Skyen kiørt af lette Vinde.
 Han grunder, giemmer vel sin Skat,
 Og sover ei den første Nat.

Alt har han nu den Herre der.
Eet Ønske kun hans Længsel røber:
Hvad ei indtage kan en Hær,
Hvad ei for Verdens Guld man køber,
Et Pigehierte, Livets Lyst,
Som banker i det stolte Bryst
Paa Selims Datter Zoraide.
Hun altid smiler som den Blide,
For kun desmere stolt og fri
At øve grusomt Tyranni.

Det hulde Blik har Flammen tændt;
Nu efter Lindring Hiertet tørster.
For sin Triumphvogn har hun spændt
En Flok af Tibets unge Fyrster.
Saa mangel rig og mægtig Drot
Seer Selim paa sit stærke Slot.
Som Slaver i hans Datters Lænke
De alle sieldne Gaver skienke;
Men Ingen dog sin Kunst forstaaer
Som Nadir, og, hvad han, formaaer.

»Og, Nadir — hvis du elsker mig,
»Saa siig: hvad er din Rigdoms Kilde?«
Han troer Prindsessen uden Svig,
Og mærker hendes List for silde.
Hun daarer ham med listig Aand;
Med Pungen i sin Liliehaand
Hun flygter til sin Faders Kammer.
Da harmfuld den Forraadte flammer;
Han kalder med sit Horn paa Stand
Ti tusind harniskklædte Mand.

Indtager hurtig Selims Stad,
Og til Prindsessens Pallads iler.
Der Zoraide venlig, glad,
Ham falskeligt i Møde smiler:
»Kan Nadir intet Spøg forstaae?
»Hvi skal ti tusind Sværde slaae,
»For barsk at tvinge det tilbage,
»Som Ingen ønsket har at tage?
»Der er din Pung; og der, min Ven!
»Har du min Haand. Vær god igien!«

Hvad kan imodstaae slig en Bøn,
Som siges af saa smukke Læber?
Ak, Dalomor! din stolte Søn
Forgieves sig at hærde stræber.
Hun sukker, er ulykkelig,
Og Liliebrystet hæver sig,
Og blotter sine Tvillinghøie.
En Taare staaer i hendes Øie,
Men dæmper meer ei Ildens Magt,
End klare Fernis Farvens Pragt.

Han atter er i Lænker nu,
Og kiælent spørger sletske Pige:
»Hvor samled disse Kæmper du,
»Hvormed du vandt min Faders Rige?«
Og knap i Haand hun Hornet har,
Før Tonen klinger høi og klar,
Og Hæren hendes Vink adlyder.
At fængsle Beileren hun byder.
Han flygter i den mørke Nat,
Berøvet Kiærlighed og Skat.

Men griber til sin sidste Trøst,
Og Bæltet om sin Midie spænder.
Med nøgent falske Liliebryst
Hun folder de sneehvide Hænder,
Og blusser som en Ros' i Vaar,
Da atter han i Kamret staaer,
For paa den Sledske sig at hevne.
Ak! har han vel til Vreden Evne?
Hun løser Bæltet, ikke han,
Den alt for elskovssvage Mand!

For silde mærker han nu vel,
Saa nedrig skuffet trende Gange,
At Skiønhed tidt som Sølvverskæl
Bedækker kun en giftig Slange.
Han gaaer i Ørken uden Læ;
Da skuer han et Figentræ,
Hvis Grene sig med Løvet bugter,
Hvis Qviste hænge fuldt med Frugter.
Han sætter sig ved Træets Rod,
Og stirrer i den klare Flod.

Saa herlig Frugt han før ei saae,
Hver Figen er saa stor, saa saftig;
Han skuer ned i Vandets Blaa,
Og føler sig igien saa kraftig.
Men — da han ret i Floden seer,
Han studser, undrer sig, og leer
Ved Synet af et fremmed Væsen.
Med Haanden griber han til Næsen —
O, Himmel! i den klare Elv
Har Ynglingen udleet sig selv.

Hans Næse, der var før saa smuk,
Som nogen Næse vel kan være,
Bemærker han nu med et Suk
En fæl, uhyre Tilvæxt bære.
I Angsten spiser han endnu
Af søde Frugt, og seer med Gru,
At Næsen altid sig forlænger,
Indtil den ned paa Brystet hænger.
Hvad skildrer den Fortvivltes Nød?
O, Allah! det var værste Stød.

At miste Bælte, Horn og Pung,
Og en livsalig, deilig Pige —
Den Skiebne var vel saare tung;
Dog, Nadir har endnu et Rige,
Og den, hans Hierte havde kiær,
Var intet ærligt Hierte værd;
For hine Tab kan Trøsten tænkes.
Men, Himmel! slig en Næse skienkes —
Det overlever Nadir ei,
Han styrter sig paa Dødens Vei.

Og plumper dybt i Floden ned.
Men — af en medfødt Lyst til Livet,
Han svømmer, uden han det veed,
Imellem Blomsterne blandt Sivet.
Lidt Vand han drak ved første Fart,
Afkølt har han betænkt sig snart,
Og ønsker heftigt, sig at redde.
Han vader hen til Flodens Bredde,
Og beder mellem Blomstersiv:
»Forlæng med Næsen, Gud! mit Liv.«

Hans Skræk var stor; men Glæden meer,
Da atter han ved Floden vanker,
Med Gysen efter Næsen seer,
Og finder den — i sine Skranker.
Opdaget har den Herre snart
Nu Træets Art og Flodens Art:
Ved Frugten Næsen sig forlænger,
Men Vandet den tilbage trænger.
Nu har han det; med henrykt Aand
Han springer, klapper glad i Haand.

Og plukker ved den skønne Strand
En Mængde Figen i sin Taske,
Og fylder med det sieldne Vand
En stor med Siv omflettet Flaske,
Og vandrer som en Gartner blid
Til Selims Stad ved Aftenstid,
Og raaber: »Hvo vil Figen købe?«
Snart skuer han en Terne løbe
Fra Slottet ned med gyldne Skaal,
Og skienker hende fulde Maal.

Hvad følger nu, let giettes kan:
Prindsessen med sin Moder spiser;
I Speilet her, som før i Vand,
Forvandlingen sig grusomt viser.
Tænk hendes Nød! En Pige stolt
Med Hiernen tom og Hiertet koldt,
Der mister, hvad hun har at miste:
Sit smukke Ansigt — hun maa briste!
Fra Slottet lyder hendes Raab,
Og skienker Nadir Trøst og Haab.

Som Gartner før, som Doctor nu
 Med Hurtighed han sig forklæder,
 Og for at lindre hendes Gru,
 I Zoraides Pallads træder.
 Der sidder hun med Næsen lang,
 En Skønhed før af første Rang,
 Og skammer sig for Doctormanden,
 Endskiøndt hun sidder saa selv Anden,
 Thi Moderen har selv et Næb,
 Der hænger som et Kioleslæb.

»Ak,« raaber Moderen med Graad,
 »Den Skiebne blev for tung at bære!
 »Man siger ellers, der er Raad
 »For Pølsen, som for lang mon være;
 »Men hvor er Raad for os? O, Vee!
 »Herr Doctor, see! du Vise, see
 »En ulyksalig Viv og Pige!
 »Vi love dig vort halve Rige,
 »I Fald du skaffer Væxten bort,
 »Og gør os atter Næsen kort.«

Og, for at vise dem: Natur
 Maa lystre, vil den eller ikke,
 Han Moderen taer strax i Cuur,
 Og lader hende Vandet drikke.
 Og med hver Slurk, hun synker ned,
 Hun taber Næsens Fyldighed;
 Den kryber ind, og snart hun eier
 En — stumpet Næse, som hun pleier.
 Nu Raden er til skønne Mø,
 Der næsten vil af Blusel døe.

Hun bærer i sneehvide Haand
Den kæmpelange Pølsenæse,
Og Lidelsen i hendes Aand
Man kan paa hendes Pande læse.
Han slutter Zoraide ind,
Og klapper hendes Rosenkind,
Og siger: »Tab ei Modet, Skønne!
»Men sig, hvormed vil du belønne
»Den Mand, som dig at skille veed
»Ved Næsens Overflødighed?«

Og hun: »I Fald du hielpe kan,
»Da vil jeg dig tre Skatte give,
»Som gjør dig til en holden Mand
»Vel al den Tid, du er i Live.
»Her seer du dette Horn, den Pung —
»Ak, Næsen er mig alt for tung,
»Jeg skiltes ellers ei ved Skatten;
»Men den forstyrrer mig om Natten,
»Og, ak! om Dagen endnu meer,
»Hvergang jeg den i Speilet seer.

»Det Bælte med dig hører til;
»Og naar jeg først kun Væxten taber,
»Og ret er lægt, jeg sige vil
»Dig disse Sagers Egenskaber.

»Der har du dem!« Med disse Ord
Gav hun ham Pung og Horn og Giord,
Og bad ham ile strax til Sagen.
Flux falder Skiægget ham fra Hagen;
Han loe — forsvandt. Hun stod forladt —
Langnæset — uden Haab og Skat.

Du Skønne! mærk nu vel derpaa,
 Hvad Digteren dig vil forklare:
 Sæt ingen Mand Voxnæser paa!
 Din egen staaer derved i Fare.
 Snart vender sig det grønne Blad,
 Og Elskov sortner sig til Had;
 Som du kan her i Digtet læse.
 Prindsessen fik den lange Næse!
 Som hende hændes det vel Fleer,
 Endskiøndt man ikke Pølsen seer.

MARCEBILLE,

naar hun har endt Eventyret, lukker sukkende Bogen i.
 »Endskiøndt man ikke Pølsen seer!« — Amine,
 Har du opmærksom hørt Historien?
 Den Lille sover? Nu, det er naturligt;
 Sligt overstiger Lolos Horizont.
 Der var dog Frugter i, det var om Figen;
 Børn høre vil om Kirsebær og Kage,
 For dem er moden Frugt og lækker Bagværk,
 Hvad Elskov for den Voxne, og hvad Guld
 Og Sølv for Oldingen. — Amine!
 Du sover? hvilken Uforskammenhed!
 Naa, den skal du betale mig.

Hun bliver til en smuk Fee, og taler i en ganske anden Tone.

Jeg kommer,

At more dig; nedlader mig, en Fee,
 Til at besøge dig som gammel Kiærling,
 For at fordrive Tiden, og du snorker?

Hun gaber.

Udødelighed er kiedsommelig,
 Meer end de Dødelige skulde troe.

Ja, hvis man var en Engel! Men en Jordaand,
 Der evig svæver mellem Himlens Hvælving
 Og Jordens Muld paa Tidens lette Sky!
 Ha, jeg misunder mangt et Liig sin Ro.
 Tidt tænker jeg, naar høit jeg svæver over
 En Kirkegaard: Ak, give Gud, du laae
 I slig en kiølig Seng til Dommedag!
 Min Husbond Amgiad er lykkelig,
 Som slumrer i et Messingskriin paa Dybet,
 Endskiøndt han bander vist med fæle Eder
 Sin Skiebne, og den stærke Salomon,
 Som kuet har hans frække Overmod.

Grunder.

Der mangler dig kun Elskov, Floristane!
 See, det er Alt! Hvergang du er forelsket,
 Er Tiden dig ei lang; o, da forsvinde
 Dig Aarene som Dage! Men er det
 Forbi, da vide sig Minuterne
 Til Aar igien. Jeg er dog ret et Barn:
 Til Hex forvandlet, læse for en Pige!

Gaber.

Hvad skal man foretage sig? Det morer
 Mig til Forandring at indsnige mig
 I Hytterne. De kolde Steenpaladser,
 De kiede mig til Ækelhed; i Hytten
 Er meer Afvexling. Vil man tækkes Piger,
 Saa maa man selv ei være ung og smuk;
 De elske kun det Hæslige, det Gamle
 Hos deres eget Kiøn, og søge Skønhed
 Og Ungdom hos det andet. Men at hun
 Foragter mig, og sover naar jeg læser,
 Det skal hun straffes for. Ha, Taabelige!

Det er din egen Skade; vist du bliver
Prindsessen med den lange Næse. Lad
Os see engang!

Hun tager den sovende Piges Haand og spaaer.

Først lykkelig. Saa meget
Ulykkelig. Forelsket, kold, forelsket,
Men straffet. Slave, Dronning, atter Slave —
Meer kan man ikke see; thi Stregerne
Forvilde sig, og svinde bort i Huden.

Slipper hendes Haand.

Det var en deilig Kunst, den Spaadomskunst,
I Fald den kunde sige meer, end lutter
Modsigelser, og hvad man ellers vidste.
Farvel! jeg kommer aldrig meer igien;
Men straffes skal du dog for denne Dorskhed.

Hun slaaer Vandkrukken itu, saa Vandet flyder paa Gulvet.
Kiøb dig en anden Potte nu, Amine!
En Tyv i Lyset! saa! at det kan brænde
I Stagen ned. See saa!

Piber i Fingrene. En Skrubtudse hopper ind ad Døren.

Kom, Vortevom!

Sid her og gab paa Gulvet midt i Stuen;
Forskræk den Skønne lidt, saasnart hun vaagner.
Og nu afsted!

Hun forvandler sig til en Fugl, flyver hen til Vinduet, hugger Ruden itu med sit Næb, og forsvinder gennem Aabningen.

FISKEREN SANDIB

kommer med sit Net paa Ryggen, og en Bøtte i Haanden.

Saa stille som i Kirken her, hvor ellers
Det suser om, som i en Humlerede!
Men hvad er dette? Gulvet er jo vaadt!

I Stykker Potten! Og hvad hopper der?

En Tude! Vil du ud, du lede Kræ!

Han sparker den ud af Døren.

Og see! der sidder hun, den lange Jomfru,

Og sover ganske rolig paa sin Stol,

Som Fuglen paa sin Qvist. Og Tyv i Lyset?

Hei, lystig her!

AMINE

vaagner forskrækket.

En Tyv! en Tyv! hvor er han?

SANDIB.

I Lyset.

Amine fatter sig.

Frygted du for een i Mørket?

Der gives mange Sorter Tyve. Vogt dig!

Du sad og sov saa skiødesløs paa Stolen,

Og Døren var kun lukket i med Klinken;

Hvis der var kommen nu en Mameluk

Forbi — var steget af sin Hest — seet ind?

Jo jo! du er en Net!

AMINE.

Tilgiv, min Fader!

Jeg tumlet har med Børnene, det veed du,

Den hele Dag; nu kom den gamle Kone,

Den Marcebille, vilde læse mig

Et Eventyr — saa sov jeg ind.

SANDIB.

Hvor er hun?

AMINE.

Er hun alt gaaet?

SANDIB.

Her var Ingen, uden

En stor Skrubtudse, som jeg kastede
Paa Døren. Meget muligt, det var hende;
Thi det er dog en Hex, det tør jeg vedde,
Og du er gal, som omgaaes med den Kiælling.
Luk Døren!

AMINE.

Den er lukket.

SANDIB.

Og Vindvesruden

Itu! Det maa jeg sige, du forsvarer
Din Fæstning som en tapper Gouverneur.
Du hænger som en Guldring ved en Green
Paa Landeveien; det er alt for selsomt,
At Ingen stæler dig.

AMINE.

Ak, stæle mig!

Hver Fisker har sin egen Brud paa Leiets,
Og Alle veed, jeg er en fattig Pige.

SANDIB.

Ei paa Naturens Gaver, seer du vel;
Thi du er smuk, i Fald du ikke veed det.
Dog det har ingen Nød, det veed du nok;
Thi har du intet Speil, saa har du Sø,
Og det er vel ei blot for Reenligheds,
Men ogsaa for Forfængeligheds Skyld,
At du saa ofte bader dig i Stranden
Bag Blomstersivene paa røden Grund.
See, hvor hun blusser nu! Paa Fiskerleiet
Forstaaer man sig kun lidt paa ægte Skønhed.
Men vil de Syge ei, saa vil de Sunde;
Og hvis du kun opfører dig forsigtigt,
Saa lever jeg endnu den Dag, at du

Giør Sandib til en holden Mand. Du est
Min bedste Fisk; saa længe jeg har dig
I Nettet, frygter jeg ei Hungersdøden.

AMINE.

Hvad har du fisket, Fader?

SANDIB.

Nogle Qvabber,
Som ligge der i Bøtten. Jeg er kied .
Af dette evige Fiskeæderi.
Min Mave kræver Kiød, faaer den ei Kiød,
Saa faaer jeg Feber.

AMINE.

Stakkels gode Fader!

I Morgen sælger jeg mit Bomuldspind,
Saa faaer jeg Penge, saa skal jeg dig lave
En Pillau, som er ægte.

SANDIB.

Giv mig Krukken!

AMINE.

Ak, den er tom!

SANDIB.

Staae flau den hele Dag
Ved Stranden, Intet fange, komme hiem,
Og Intet nyde, ingen Hiertestyrkning —

AMINE

heftig, med Taarer.

Du kunde let forbedre dine Kaar.

SANDIB.

Hvordan?

AMINE.

Sælg mig!

SANDIB

gyser, og siger sagte:

Ha! saae hun mig i Hiertet?

Høit.

Amine! jeg har ofte tænkt derpaa.
Jeg gjorde dig vist lykkelig dermed,
Du fik en holden Elsker; men din Fader?
Men mine Smaae? hvem hæged dem i Hytten?
Amine, nei! jeg er en fattig Gartner,
Min Have staaer paa Sand, og yder Intet;
Dog voxer i mit Bed en Jomfrurose,
Det Eneste af Kosteligt, jeg eier;
Taer Stormen den, saa er min Grund en Ørk,
Og blier min Kirkegaard.

AMINE

kysser ham.

O, gode Fader!

SANDIB.

I har vel Intet spiist?

AMINE.

Jo, vi har spiist.

SANDIB.

I Søvnne! mange Retter! ikke sandt?

Var Drømmen Kok?

AMINE.

O, Søvnne styrker, Fader!

SANDIB.

Ja, dig; men ei de Smaae. En voxen Pige,
Der svulmer i sin Ungdoms friske Fylde,
Indsuger, som en Lilies Kalk, sin Næring
Af Luften; trænger ei, har tværtimod
For stor en Overflødighed af Safter.

Men disse stakkels Væxter —

Peger paa Børnene.

o, det skærer

Mig i mit Hierte! — bøie deres Blade

Saa slapt, som Planter, man har glemt at vande.

AMINE.

Vist Allah vil forsørge dem.

SANDIB.

Ja ja,

I Paradiis! Men der er Engle nok,

En stakkels Fader trænger meer til Børn,

End Gud til Engle.

AMINE.

Du er saa bedrøvet;

Jeg vilde gjerne trøste dig.

SANDIB.

Det kan

Du ikke; gaa til Sengs!

AMINE.

Den sorte Nat

Nedslaaer dit Sind. Jeg haaber vist, i Morgen,

Naar Solen stiger i sit unge Purpur,

Da vil dit Hierte quiddre, som en Fugl,

Med nyfødt Haab.

SANDIB.

Vel muligt. Nu god Nat!

Hun kysser hans Haand, og gaaer til Sengs bag et Gardin.

SANDIB

alene.

Hvad skal et fattigt Menneske paa Jorden?

Hvor meget maa han ei misunde Dyret!

Der gives ingen fattig Ræv, ei Høg;

De finde deres Næring. Men hvor finder

Jeg min? Mig spotter det uendelige,
 Det rigdomssvangre Hav. En eneste
 Fortræfflig Perle kunde gjøre mig
 Saa lykkelig; men gierrig giemmer Havet
 De aldrig talte Dynger i sit Skiød,
 Og ei engang saa mange Fisk forunder
 Den følesløse Strand mit flikte Net,
 Som er nødvendigt til fuldt op at mætte
 Min stakkels Rede. Hvortil fik Ulykken
 Vel sin Forstand, sin Følelse? O, var jeg
 Saa dum, som plumpe Sælhund paa sin Steen,
 Saa stum og døv, som Fisken, for min Smerte! —
 Hvad hjælper det at klage? Nu, det letter!
 Den sørgelige Klynken er en Øse,
 Hvormed jeg gjør det lække Fartøi flot,
 For atter lidt at kunne seile fort
 Med dristigspændte Seil paa Verdenshavet.
 I det samme hører han en smuk Musik uden for sine Vinduer, og
 gaaer til Døren. Skuepladsen forandres til:

EN GRØNNING UDEN FOR HYTTEN.

EN SLAVEHANDLER kommer ridende paa en Hest, fulgt af Slaver,
 der lede Kameler. Paa Kamelerne sidde deilige Slavinder i smaae
 brogede Telte. Toget holder. Større Telte opslaaes under Palmer
 og Daddeltræer. Slavehandleren hilser Fiskeren i hans Hyttedør.

SLAVEHANDLEREN.

God Aften, Fisker! Neppe vented du
 Saa silde talrigt Selskab.

SANDIB.

Allah være

M Med dig, min Ven! Hvem er du?

SLAVEHANDLEREN.

Som du seer,

E En lystig Broer i sine bedste Aar,

U Der har Kameler, Telte, Heste, Slaver,

O Og frem for Alting: deilige Slavinder.

I Du er en Muselmand? ei sandt?

SANDIB.

Naturlig!

SLAVEHANDLEREN.

U Jeg har særdeles Aarsag til mit Spørgsmaal.

2 Seer du, jeg bringer liflig Viin paa Dunker,

O Og agter nu at holde strax mit Maaltid

I Her under disse skyggefulde Palmer

I I Maanskin. Men jeg er et Selskabsdyr,

U Jeg vaager og jeg sover aldrig ene.

O Og spise, drikke ene? fy for Fanden!

I Det var kun gamle Stammefader Noah,

2 Som pimped sig en Ruus i Eensomheden.

U Men ham maa man see giennem Fingre med;

I Han var Opfinderen af Kunsten, seer du!

I Han var den første Mand, som drak sig fuld,

O Og det var meget alt af ham i hans Tid.

U Man kommer siden videre og driver

I Haandværket i det Store, som Fabrik;

O Og Industrien sætter tusind Flasker

I Paa een Gang i Bevægelse —

Til en Slave.

Naa, skynd dig

I Med Teltet!

Til en Slavinde.

Stig kun ned, mit vakkre Barn!

Vær ikke bange, jeg skal ikke see
Paa dine smukke Lægge. — Kuliban!
Bring Sengebolstrene nu i en Hast
I Teltene. Den friske Natteluft
Borttærer dem af Kinderne Carminen,
Og slukker Øiets Flamme med sin Dugg.

Ryster Sandibs Haand.

Nu altsaa, Fisker! du er Muselmand?

SANDIB.

Hvi er det Spørgsmaal dig saa vigtigt, Herre?

SLAVEHANDLEREN.

Fordi jeg drikke vil en Krukke med dig,
Og ønsker, at den skulde smage godt.

SANDIB.

Nu ja!

SLAVEHANDLEREN.

Er du nu Jøde, Christen, Hedning,
Saa drikker du, som Faaret drikker Vand,
Og det har ingen Art; men er du Moslem,
Saa smager Vinen dig naturligviis
Een Gang saa godt, fordi den er forbudt.

SANDIB.

Nu saa! Jo, jeg er Muselmand.

SLAVEHANDLEREN

raaber:

Aa, Kulif!

Saa sæt to Dunker hid paa dette Tæppe.
Og sæt du dig med mig paa Pudene, Ven!
Thi hvis din Ærbarhed, dit blege Ansigt,
Og dine slappe Kinder ikke lyve,
Saa havde du besluttet denne Aften

At holde Faste, skøndt der ingen Faste
Staaer foreskreven i Kalenderen.

SANDIB.

Jeg negter ei —

SLAVEHANDLEREN.

Velan, saa spis og drik!

Du har min Naade.

De spise.

Du er Fisker?

SANDIB.

Ja.

SLAVEHANDLEREN.

Det er jeg med; men jeg er rig, du fattig.
Hvordan gaaer det til? Uden Tvivl forstaaer du
Ei Fiskeriet ret. Hvor fisker du?

SANDIB.

Derude paa det kolde, sorte Hav.

SLAVEHANDLEREN.

Der har vi det! Det er din egen Skyld.
Du fisker, hvor ei Noget bider paa,
Og det, som Ingen gider købt og nydt,
Din Tosse! Nu, skienk i, og drik Forstand!

De drikke.

SANDIB.

Hvor fisker du da, Ven?

SLAVEHANDLEREN.

Paa Landet, Fisker!

Paa Landet.

SANDIB.

Hvordan det?

SLAVEHANDLEREN.

Omtrent som du:

Med Kløgtens Net, med Flittighedens Angel
 I Lidenskabens Strøm; i oprørt Vand
 Er godt at fiske. Men see, mine Fisk
 Har ingen Skæl; jeg fanger lutter Aal,
 Hvad Glathed og hvad Trindhed anbelanger.
 Dog har jeg ogsaa Guld fisk, Purpur fisk,
 Og Zitteraal. Den lille Fiortenaars
 Blondine der, det er en Zitteraal.
 Du est for gammel nu, men var du ung,
 Og fik et Blik af hendes Sapphirøine —
 Jeg lover dig, det foer i dine Nerver,
 Og du fik ondt ved i den første Time
 At skille Maanen fra Planeterne.

SANDIB.

Du er et lystigt Hoved.

SLAVEHANDLEREN.

Ja, det er jeg.

Du derimod er et bedrøvet Hierte,
 Det gør mig ondt.

SANDIB.

Din Sundhed!

SLAVEHANDLEREN.

Din igien!

De klinke, og drikke.

SANDIB.

Din Viin er uforlignelig, min Herre!
 Dog dine Skønheder — aa ja, saamænd!
 Den lille Pige der er ganske smuk.

SLAVEHANDLEREN.

Ja, ganske smuk! Fuldkommen skøn, min Herre!
 Hvad Diævlen, vil din gamle Stymper vrage?

SANDIB.

I Da har jeg dog seet større Skønhed før.

SLAVEHANDLEREN.

I Hvor da? i Krukken?

SANDIB.

Nei.

SLAVEHANDLEREN.

Paa Havsens Bund?

I En Havfru?

SANDIB.

I min egen Fiskerhytte.

SLAVEHANDLEREN
opmærksom.

I Hytten? hvad for Noget?

SANDIB.

Jeg har selv

I En voxen Datter, som er smukkere.

SLAVEHANDLEREN.

I I dine Øine? ja, det kan vel være!

M Men glem kun ei, at uden Tvivl du seer

I I den forføngelige Faderbrille.

SANDIB.

2 See selv!

SLAVEHANDLEREN
reiser sig.

Med din Tilladelse!

Vil gaae ind i Hytten.

SANDIB.

Bi lidt!

I Lad mig gaae først; thi det er hedt, Amine

I Tidt ligger saa urolig —

SLAVEHANDLEREN.

Siger Intet.

Vær du kun rolig! Troer du, at jeg kjøber

Min Kat i Sækken? Bliv du her og drik
 Din Viin i Mag! Jeg kommer strax tilbage.
 Mit Blik er øvet i at kiende Skjønhed;
 Jeg bruger ikke lang Tid.

SANDIB.

Nu, saa gaa!

Jeg bliver her i Døren.

SLAVEHANDLEREN

gaaer ind, seer bag Gardinet, og siger sagte, ganske indtaget:

Hvilken Huri!

Hun er fem tusinde Zechiner værd.

SANDIB.

Nu da? hvad synes du?

SLAVEHANDLEREN

kommer ganske rolig tilbage, og siger koldsindig:

Ja, hun er smuk!

Det skal jeg ikke negte. Ganske vakker!

De sorte Haar af Ibenholt afstikke

Ret nysseligt til Alabasterbarmen.

Kom, lad os sætte os til Bords igien.

Skienker for Sandib.

Jeg mærker, Ven! du er en Philosoph,

Som ikke vælger Fattigdom af Tvang,

Men kun af eget Valg; den morer dig.

SANDIB.

Hvordan forstaaer jeg det?

SLAVEHANDLEREN.

Med din Forstand,

I Fald du har een. Ven! du forekommer

Mig som en hungrig Betler, der med Iver

Afskraber Kiødet af et Oxebeen,

Og veed ei, at det fyldes indeni
Med en fortræfflig Marv.

SANDIB.

Med hvilken Marv?

SLAVEHANDLEREN.

Troer du, at tusinde Zechiner gjorde
Dig til en holden Mand?

SANDIB.

Hvor faaer jeg dem?

SLAVEHANDLEREN.

Troer du, din Datter morer sig i Hytten
Med dine Net, med dine Rollinger?
Mon ei hun fanged heller sig en Mand
I sine egne Garn?

SANDIB.

Det kan vel være.

Den Tid, den Sorg!

SLAVEHANDLEREN.

Ja, ganske ret: den Sorg!

Thi svinder Tiden, svinder Skiønheden,
Og kommer Sorgen. Nei, nu eller aldrig!

SANDIB.

Hvor finder hun en Mand?

SLAVEHANDLEREN.

O, ti for een!

Men han maa see, før han kan elske hende,
Det er naturligt. I din Fiskerhytte
Hun skiules, som en Blomst af vaade Bregner,
Og visner, før hun dufter. Giv mig hende!
Jeg bringer dig de tusinde Zechiner,
Saa er vi alle hiulpne; alle tre!

SANDIB.

Du er en Slavehandler, mærker jeg.

SLAVEHANDLEREN.

Ih, fy for Fanden! troer du vel, jeg skulde
 Mig gjøre saa gemeen? Nei, tværtimod:
 Slavindehandler er jeg. Du maa vide,
 At skille vel en Kleinsmed fra en Grovsmed.

SANDIB.

Jeg skulde sælge skammeligt min Datter?
 Saa var jeg en Foragtelig, ei værd
 At komme til Prophetens Paradiis.

SLAVEHANDLEREN.

Hør mig, og gjør saa siden, hvad dig lyster!
 Hvad ønsker Pigen sig, naar hun er voksen?
 En Mand. Hvad meer? et velforsørget Huus.
 Hvad fik din Datter, hvis hun blev hos dig?
 En fattig Fisker, en forfalden Hytte.
 Jeg køber hende for en dygtig Sum,
 Og haaber dog at vinde ved mit Salg.
 Amine faaer en Mand, som eier Rigdom;
 Thi kun en Rig formaaer at købe hende.
 Faaer hun en smuk Mand, vil hun elske ham.
 Jeg lover dig, jeg skal ei sælge hende
 Til nogen Usling, nogen Ond og Styg.
 Hun faaer en vakker Mand, og du faaer Penge —
 Hvad finder du foragteligt i det?

SANDIB.

Hun elsker mig og sine Søskende
 Saa inderligt.

SLAVEHANDLEREN

leer.

O ja! det troer jeg nok.
 Jeg selv har seet en Pige caressere

En Hund, en Kattekillling, kysse den,
Og klappe den med Alabasterhænder,
I Mangel af en Elsker.

SANDIB.

Troer du vel,
Hun kunde overleve denne Skiebne?

SLAVEHANDLEREN.

See hen paa mine Piger der! De lege,
De dandse, synge, sove trygt i Teltet,
Og lade mig og Skiebnen raade. Troer du,
Amine fik en sieldnere Natur?

SANDIB.

Ha, Qvinder, Qvinder! svage Skabninger!

SLAVEHANDLEREN.

Næst Mændene de svageste paa Jorden.
Gaaer det os bedre, naar vi gaae i Krig?
Først græmmes vi og græde, tage Afsked
Med Moer og Faer, med Faster og med Moster
Og Søskendbørn; men i den første Khan —
Der drikkes Broderskab med Kammeraten.
Vi tørre Øiet; og om nogle Dage
Er Alting glemt. Vi plyndres, og vi plyndre;
Og den, som nylig græd i Sines Kreds,
Seer om en Maaned andre Stakler græde,
Hvis Taarer han er Skyld i, og han røres
Ei meer for det. Det er Naturens Gang.

SANDIB.

En gyselig Natur!

SLAVEHANDLEREN.

Hvad gyselig?

Jeg kiender ingen bedre.

SANDIB.

Men jeg kan

Dog tænke den.

SLAVEHANDLEREN.

Ja vist! Vor Herre skulde

Spurgt dig til Raads, dengang han skabte Verden.

Saa var den bleven idealsk, ei sandt?

Vi havde faaet Aftner uden Myg,

Og Middagstimer uden Lummerhede;

Paa Bladene var aldrig kommet Orm,

Og aldrig mindste Smule Snavs paa Gaden.

Ei sandt?

SANDIB.

Jeg er kun Fisker; men en Dervisch

Opdrog mig for sin egen Tidsfordriv,

Og vakte mange Forestillinger

Dybt i min Siæl — som paa min Vei i Livet —

SLAVEHANDLEREN.

Har været dig til stor Besværlighed.

SANDIB

drikker.

Nu, jeg er ei saa orthodox, som du

Maaskee formoder. Min Samvittighed

Har Intet mod et godt Glas Viin.

SLAVEHANDLEREN.

Og Intet

Imod en spækket Pengepung.

SANDIB.

Du siger,

Hun bliver lykkelig?

SLAVEHANDLEREN.

Ja, i det mindste

Meer lykkelig, end i din Fiskerhytte.

SANDIB.

Jeg kan besøge hende, hvor hun boer?

SLAVEHANDLEREN.

Det kan du, naar hun bliver Sultaninde.

SANDIB.

Hvad, Sultaninde?

SLAVEHANDLEREN.

Kan det være mindre?

SANDIB.

Hurra! jeg sælger hende. Hun er din.

SLAVEHANDLEREN.

Nu bliver du jo pludselig fornuftig.

SANDIB.

Tag hende, som hun ligger der og sover,
At ei hun vaagner.

Rørt, i en anden Tone.

Hvis hun græder, beder,

Saa er det mig umuligt. Jeg vil aldrig

See min Amine meer. Et Blik af hende

Omstyrter ganske din Philosophie.

Jeg vil kun drikke dygtig midlertid,

Og tænke paa de stakkels Moderløse,

De smaae Forsultede, jeg kan ernære

Med denne Sum, — opdrage. Ja, det takke

Vi vor Amine for.

SLAVEHANDLEREN.

Ja, ganske vist!

Han gaaer ind med et Par Slaver, og henter Amine. Midlertid
drikker Sandib. De bringe hende ud paa Sengen.

SANDIB.

Du lover mig, hun bliver Sultaninde?

SLAVEHANDLEREN.

Ja, ganske vist! Hun er en Sultan værd,
Kun han kan købe hende.

SANDIB.

Seer du vel,
Det er ei første Gang — Hvad hedder du?

SLAVEHANDLEREN.

Jeg hedder Beddredin.

SANDIB

falder ham om Halsen.

Gud bedre dig!

Kys mig, min Broer!

SLAVEHANDLEREN.

Ja gierne, Ven!

Kysser ham.

SANDIB.

Hør nu!

Glem, ikke, hvad du vilde sige! — Jeg
Har ofte tænkt derpaa — for du maa vide —
Og hvis du troer, at Vinen — Den er god.
Hvor er den fra?

SLAVEHANDLEREN.

Fra Ceylon.

SANDIB.

Ceylon leve!

Der ligger Adam jo begravet. Men
I Fald du troer, din Overtalelse —
Thi jeg er fattig, seer du! Nu har jeg
En Ruus, og derfor er jeg ganske lystig;
Men hvergang jeg er ædru — og det er jeg
Den meste Tid — saa sørger jeg. Den Stakkel!
Pak hende vel til! Lad mig kysse hende!

SLAVEHANDLEREN.

Men du har sagt, at du vil ikke see.

SANDIB

heftig.

Jo vist! Den sidste Slurk, den gav mig Styrke.

Kysser hende.

Lev vel, Amine! See, nu faaer du dig
En deilig Brudgom. Naar du ligger i
Hans kiælne Arme, glemmer du vel snart
Din stakkels Fader. Men den lille Lolo
Og dine Søstre maa du ikke glemme;
Thi de vil græde høit i Morgen, naar
De høre, du er borte.

SLAVEHANDLEREN

til Slaverne.

Bringer hende

Ind i mit eget Telt!

SANDIB.

Pas hende vel!

Jeg siger dig det, Beddredin! du skal
Paa hiin Dag svare mig til min Amine;
Hvis ikke, hugger jeg dit Hoved af!

SLAVEHANDLEREN.

Vær ganske rolig! du skal høre fra mig.

SANDIB.

Hvad bryder jeg mig vel om dig, din Kieltring?
Fra hende, fra mit Barn vil jeg kun høre.

SLAVEHANDLEREN.

Ja ja!

SANDIB

vrænger efter ham.

— Du er en Jabroer!

Sætter ham den knyttede Næve for Ansigtet.

Tag dig Vare,

I Fald du krummer hende mindste Haar!

SLAVEHANDLEREN.

Han er beruset. Bringer hende bort;
Indbringer ham i Hytten paa hans Seng,
Og lægger denne Pengepung paa Bordet!

SANDIB.

Farvel, Amine! dette sidste Glas paa
Din Sundhed! Hils din Sultan! hils din Keiser!

Han kaster Glasset over Hovedet.

Der skal ei drikkes meer af dette Glas.
Og jeg vil aldrig drikke mere Viin;
Thi drak jeg meer, saa solgte jeg vel snart
De Andre med, og Hiertet ud af Livet.
Nu, Slaver! bringer ind mig i min Sal!
Jeg er en Sultans Svoger, maae I vide.

Han bringes ind.

FISKERENS HYTTE.

Morgenens derefter.

SANDIB

hviler endnu paa sit Leie. Han kalder:

Amine! Er hun oppe alt? Amine!
Hun er nok gaaet ud, at hente Vand.
Men sove Børnene?

Han bliver Lolo vaer, som sidder overende i Sengen, har trukket
sig selv sine Strømper paa og bundet sine Skoe; nu hjælper han
DEN MINDRE BRODER, men kan ikke komme ret ud af det.

Hvad gjør du, Lolo?

DEN LILLE

slaaer til Lolo med Haanden.

Uartig! Inte rigtig!

LOLO.

Søde Dreng!

Sid stille kun, saa skal jeg hielpe dig.

Stik Armen i din Trøie, søde Dreng!

Han giver ham Trøien bagvendt paa. DEN MINDSTE skriger i Vuggen.

SANDIB

springer op, og skynder sig i sine Klæder.

Amine! løber du bort fra de Smaae?

De har jo ikke faaet Melk endnu.

Og hvor kan Lolo — Pog, er du forrykt?

Du qvæler jo den Lille! Lad mig hielpe!

Hvor er din Søster?

LOLO.

Hun er borte, Fader!

Hun er nok gaaet ud, at tænde Ild

Paa Skorstenen.

SANDIB

tager sig til Hovedet.

Ha, jeg har Hovedpine!

Det pleier jeg dog aldrig. Jeg har drukket

For meget vist i Aftes.

Pludselig angst.

Lolo! Lolo!

Hvor er din Søster?

LOLO

græder, forskrækket for Faderens Ansigt.

Er hun borte, Fader?

SANDIB

slaaer sig for Panden.

O, Allah! Allah! drømmer jeg? Amine —

Han løber vild omkring i Hytten. Børnene følge ham. Han stand-
ser, og opdager Pengepungen paa Bordet.

Nei, det er sandt! nei, det er ingen Drøm!
Jeg har bortsolgt mit Barn.

Han kaster sig fortvivlet paa Jorden, og udriver sine Haar.

LOLO.

Amine borte, og vor Fader dør!

Børnene græde, den Mindste skriger.

SANDIB

springer op.

Hei, lystig! Ha, en herlig Strængeleg
Til en fortvivlet Faders Svanesang!

Han griber Pungen.

Fordømte Guld! afskyelige Metal!

Han kaster den paa Bordet.

Det brænder mig som Ild i Hænderne. —
Mit Barn! Amine! skønne, gode Plante!
Uskyldige! din Faders Lyst! min Rose,
Som med dit køle Bladhang huldt husvaled
Min Hyttes Tag — nu voldsomt sønderbrudt,
Nu visnet! Ak, dit sidste Aandedræts
Huldsalige Duft har du sendt op til Himlen
Med Bøn for mig! — Jeg skulde leve rolig
Med dette Guld, jeg købte for dit Liv?
Blodpenge! Nei, ulykkelige Smaae!
Nei, eders redelige Pialter skal
Ombyttes ei med skønne Tyvekoster,

Med Kirkeranets prægtige Klenodie!

Kom, mine Gæslinger! følger mig til Stranden!

Han griber Pungen, og styrter ud. Børnene følge ham.

VED STRANDEN.

EN HAVFRUE sidder ude i Brændingen paa en stor rund, grøn-
bedækket Kampesteen, og seer ind mod Landet.

HAVFRUEN

synger:

Et skønne Syn, at skue
Den grønne Strand,
I Morgenrødens Lue
Det hvide Sand,
Tangklædte Fiskerhytte
Bag Palmetræ,
Hvis lange Løv beskytte
Med Sommerlæ!

Naar Sligt en Fremmed finder
Ved sagte Vind,
Da rørt hans Taare rinder;
Thi han er blind;
Beundrende han skatter
Den Armes Fryd,
Fordi kun Sandsen fatter
Den ydre Pryd.

Ak, skued du bag Muren
Den Storm, det Lyn,
Du gyste for Naturen
Og for dit Syn,

Sang ei Landlivets Glæder
Og Uskylds Daad;
Tidt Glædens Graad, du græder,
Blev Sorgens Graad.

Fortvivlet nu derinde
Den Fisker staaer.
Vildt flagre hen for Vinde
Hans sorte Haar.
Han styrter ud med Latter
Til hviden Strand;
Ak, han har solgt sin Datter —
Nu raser han.

Ham Smerten binder Tungen.
Med Skiælven, bleg,
Han aabner Pengepungen;
Paa Steen han steg.
Han staaer med vilde Miner,
Dog er han høi.
De tusinde Zechiner
Af Pungen fløi.

Høit over Pilens Grene
I Luft de foer;
De pladske ned, som Stene,
I salten Fiord.
Det lettet har hans Hierte,
Men hiulpet ei.
Han stirrer hen med Smerte,
Og gaaer sin Vei.

Den lille Lolo dvæler
Paa Sandets Steen.
Jeg ofte for ham kiæler
Bag Pilens Green.
Han søger tidt med Iver
Paa Havets Bred
De blanke Kiselskiver,
At lege med.

Hver Maaned skal du finde
Een blank Zechin;
Den sendte din Veninde,
Og den er din.
Forær den til din Fader!
Saa har I Brød.
Havfruen ei forlader
Sin Ven i Nød.

SKOV TROLDENE.

EN FIELDGROTTE.

Den er aaben, og indrettet til et Naturaliecabinet. Prinds AGIB ligger paa en Sopha og læser. Udenfor tyk Skov. FLORISTANE flyver forbi Hulen, bliver ham vaer, og standser i sin Flugt.

FLORISTANE.

En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
Bag Hækkens grønne Blomsterqvist!
Han grunder, læser i en Bog,
Og smiler baade skielmsk og klog.

AGIB

læsende, uden at see hende.

Ha ha ha! Løn som forskyldt.

FLORISTANE.

End Ingen har min Skiønhed hyldt,
Saa smuk som dette vakkre Barn;
Han fanges maa i mine Garn.

AGIB

skotter op fra Bogen.

Man kan ei være lidt i Ro.

Hvem kommer atter der monstro?

En Nymphe vel fra Bæk, fra Flod;
 Det viser hendes diærve Mod.
 See, hvor hun stirrer! Er hun fræk,
 Vel! jeg vil være spodsk og kiæk.

FLORISTANE

hilser ham.

God Dag, min unge, ædle Drot!
 Tilgiv, at ved dit Fieldeslot
 Jeg hviler mig en liden Tid,
 Til Maanen straaler mere blid.

AGIB.

Velkommen, smukke Pigelil!
 Dog — Pige seer du ei ud til;
 Velkommen, unge Kone, da!

FLORISTANE

stødt.

Hvor fik du det Bekiendtskab fra?

AGIB.

Mit vakkre Barn! jeg var en Ven
 Steds af Naturhistorien.
 Du seer, her ligger Mos og Steen,
 Og Mammutsknokler, gamle Been,
 Og sieldne Ertser og Metal,
 Og tørre Planter, Muslingskal.
 Dog, af de store Riger tre,
 Som os Naturen lader see,
 Er Dyreriget vigtigst mig.
 Og, det vil jeg bekiende dig,
 At atter Mennesket blandt Dyr
 Mig synes mest et Eventyr,
 En Gaade, som først løses vil;
 Men der skal langt Bekiendtskab til.
 Nu veed du, Mennesket er delt
 I Mand og Viv; det gjør et Heelt.

Hvad Manden angaaer — jeg er Mand,
Og har en taalelig Forstand;
Mit eget Væsen følger mig,
Som Skyggen Lyset, idelig,
Og naar jeg intet andet har,
Saa læser jeg mit Exemplar.
Det har jeg giort en god Snees Aar,
Saa jeg det temmelig forstaaer.
Men Qvinden! see, det er nu strax
Igien et ganske andet Slags.
Snart nærmer hun sig, venlig seet,
Snart flygter hun til andre Egne.
En Qvinde ligner en Comet,
Og den er mislig at beregne.

FLORISTANE.

Jeg kan vel lide denne Spot.
Din Vittighed dig klæder godt.

AGIB.

Tilgiv mit overgivne Sind!
Du kommer saa fortrolig ind —

FLORISTANE.

Jeg troer, det regner ganske tæt
Derude.

Det begynder at regne.

AGIB.

Nu, saa var det ret,
At her du fandt et Tag, et Ly.

FLORISTANE

undseelig.

Hvo vil ei gierne Regnen flye?
Jeg troer, jeg alt er ganske vaad.

AGIB.

Nu, derfor er der altid Raad.

T Træd ind i Kamret, Frue fin!
 Q Der finder du af Musselin
 H Hvad du behøver, for i Hast
 A At skille dig ved Vandets Last.
 Med kold Beundring.
 M Men sandelig, den vaade Dragt
 Q Dig klæder meer end bedste Pragt.
 Q Den viser mig fra Bryst til Fod
 F Forræderisk hvert Ledemod,
 S Saa fyldigt, dreiet og saa rundt,
 S Saa kraftigt og saa ungdomssundt!
 N Nu — træd kun ind, og klæd dig om,
 S Som Hulen var din Eiendom!

FLORISTANE

sagte.

U Utaalelig er denne Kuld;
 H Han sikkert er en Anden huld.

Høit.

Jeg er alt tør.

AGIB

læsende.

Nu, det var brav!

H Hvor blev da Fugtigheden af?

FLORISTANE.

Q Du tvinger Alt til Tørhed let.

Sagte.

H Hans Hierte uden Tvivl er slet.

Q Dog pirrer mig hans Kulde meer.

AGIB,

som har læst ud, lægger Bogen hen.

T Tilgiv mig, smukke Barn! jeg leer;

Jeg læste her et Digt, en Sang,

O Og siger dig en anden Gang,

Hvorom den handler. Jeg maa gaae;
Regndraaberne kun falde smaae.

FLORISTANE

tvinger sin Vrede.

Vov dig ei ud fra Fieldets Steen!

Du vædes vil til Marv og Been,

Det spaaer jeg dig.

AGIB

kalder paa en Slave.

Nu, om saa var,

Og om det øste ned med Kar!

Dertil maa man jo vænne sig.

FLORISTANE

afsides.

Hans raske Væsen smelter mig.

AGIB

til Slaven.

Hold Fruen der med Selskab, du!

Jeg kan ei tøve længer nu;

Jeg maa til Hovedstaden ind.

Farvel, du smukke Rosenkind!

Tager hende under Hagen.

Alt er paa dig saa smukt, saa net;

Dog falder du — lidt violet.

Jeg frygter, du er lidt coquet.

Varmt Blod, men ingen Sympathie,

Og Hiertet har ei Deel deri.

Det skal fornøie mig, at see

En anden Gang dig her maaskee.

Han gaaer.

FLORISTANE

ene.

Forsmaaet, foragtet, Ryggen vendt?

Hvi har han i mit Hierte tændt

En Attraa, som jeg stille maa?

Nei, Agib! du skal ei forgaae.

Jeg maa dog see, hvad han kan læse.

Seer i Bogen, som han har ladet ligge.

»Prindsessen med den lange Næse!«

Hvordan? den næsevise Sang

Jeg træffer her alt anden Gang?

Anvender han paa mig sit Digt?

Ha, jeg maa hevnes! det er Pligt.

Styrt, Regn! og før han naaer til Huus,

Saa dyp ham, som en druknet Muus!

Hun iler fortørnet bort.

TYK SKOV VED EN KILDE.

AGIB

alene, forvildet, med et Jægerhorn og en Flaske hængende ved Siden.

Hvad hjælper det, jeg kalder? Ingen svarer.

Saa mægtig Fyrste jeg end er, formaaer

Mit Bud dog Intet over disse Stammer.

De vise mig ei Vei, og Kildevældet

Ei standser, for at høre mig.

Smilende.

Jeg frygter,

Jeg opbragt har den Skyens, Bækkens Huldre,

Som søgte mig i Hulen. Jeg er vaad.

Det var en Pladskregn! vederqvægende

For Træ'r og Græs, men ei for Hud og Klæder.

Han sætter sig, og tager sin Flaske frem.

Vel, at jeg har en Hiertestyrkning med!

Min Viin har ikke blandet sig med Regnen,

Det sørged Glassets Pandser for. Velan!

Tilgiv, Prophet! mig denne lille Synd.

Drikker.

I Sandhed, Haab og Tillid er i Druen.

Nu blomstrer Skoven mig een Gang saa grøn;

Nu synker Solen venlig bag sin Klippe.

Hvis Nattens Mørke kommer, kommer Maanen.

Og springer Tigren ud af Skovens Busk,

Og viser mig sit plettetskiønne Skind,

Mens slangebugtten den uhyre Kat

Sig nærmer feig og lumsk, uagtet Styrken —

Saa giennemborer ham mit Kastespyd;

Jeg flaaer det vilde Dyr, og hænger Skindet

Om mine Skuldre; det er varmt som smukt.

Og kommer saa en Slange, mens jeg sover,

Saa vil den deilige Forgiftige

Angst stikke Braadden i sin egen Mund,

Og i sin Dumhed troe, jeg er en Tiger.

Han slumrer ind.

FLORISTANE

kommer frem af Busken.

Kan Feer forelske sig i Dødelige?

Dog er det saa! Høit blusser denne Kind,

Høit slaaer mit Bryst for Agib, som foragter.

Men, Agib! skiælv, naar Haabet mig forlader,

Og Kiærlighed forvandler sig til Had.

Er du den Eneste, som hylder ei

Min Skiønheds Magt? Tre hundred Aar, fra den Tid

Vild Stolthed drev min Husbond Amgiad

At trodse Aanders Fyrste Salomon,

Hvorved han fandt sit Fængsel dybt paa Havet —

Har Floristane fulgt sit Hiertes Drift;

Og nu skal du — Ha, elsked jeg ham ei!

Nu trodser den Forvovne; thi han veed,
 At Magt maa bøie sig for Kiærlighed.
 Vaagn, Agib!

Hun tager hans Haand.

AGIB

vaagner.

Er du der, Forfølgerske?

Hvad vil du mig igien? Forstyrrer du
 Min Ro? Gaa bort!

FLORISTANE.

Du har forstyrret min.

Jeg er en mægtig Fee, som elsker dig.

AGIB.

Viis mig den rette Vei, saa takker jeg dig.

FLORISTANE.

Det vil jeg gierne, hvis du ei afslaaer
 Min Bøn.

AGIB.

Og hvad?

FLORISTANE.

Giv mig et Kys!

AGIB.

O fy!

At beile selv!

FLORISTANE.

Den, som nedlader sig,

Maa tale først.

AGIB

vender sig foragtelig bort.

Tal baade først og sidst!

FLORISTANE

opbragt.

Og veed du, Støv! at jeg kan knuse dig?

Snart har du udtømt min Taalmodighed,
Og jeg kan være frygtelig, som kiærlig.

AGIB.

O, piin mig ei! Er du en Fee, og veed ei,
At Kiærlighed i Frihed ene boer,
Og tvinges ei med Trusler?

FLORISTANE.

Din Foragt

Er dræbende.

AGIB.

Din Trusel dræber ei.

FLORISTANE.

Dumdristige! for silde vil du klage,
Naar jeg forlader dig, og overlader
Min Hevn til den foragteligste Trolde.
Selv føler jeg mig for ophøiet til
At dræbe dig.

AGIB.

Ja vist! jeg veed det nok.

Forsvind kun!

FLORISTANE.

Ved Syvstiernens matte Straale,
Mit Ord er meer end Trusel denne Gang.

Hun forsvinder.

AGIB.

Skield kun! Mit Liv staaer dog i Allahs Haand.
Hun gjør mig Intet, hvis hun elsker mig.
Ha, hvilken Qval, at føle sig forfulgt
Af sligt et unaturligt, heftigt Væsen!
Jeg negter ikke, hun er smuk; men stolt.
Hun blænder kun, hun vederqvæger ei.
En Mand maa elske Qvinden, Qvinden Manden,

O Og føle vexelsidig Overvægt
 A Af Kraften og af Skønhed. Hendes Kraft
 O Opirrer mig. Jeg føler mig for god til
 A At være Slave blot for hendes Lyst.
 N Nei, aldrig! — Men hvem er den gamle Mand,
 S Som sidder der ved Kildens Rand og stønner?

DEN GAMLE MAND.

A Ak ja, ak ja! den kiære, stolte Ungdom,
 G Den bruser; men den lærer nok gaae sagte;
 M Mænd gjør den saa!

AGIB.

En Gubbe, klædt i Pelsværk,
 O Og med et langt, et sølvgraat Bukkeskiæg?

GUBBEN.

I I Skoven voxer ingen Sax og Niptang,
 M Min gode Søn! saa maa vel Skiægget voxe.
 G Desuden giver det Ærværdighed.

AGIB.

H Hvad hedder du, min gamle Philosoph?
 H Hvorledes er du kommen her?

GUBBEN.

Hvordan

Jeg kommen er, gjør Ingenting til Sagen;
 M Men hvordan jeg skal slippe bort igien,
 G Det Spørgsmaal er af mere Vigtighed.

AGIB.

X Kan du ei gaae?

GUBBEN.

Jeg sprunget har for meget
 I I kaaden Ungdom, og nu kommer Gigten.
 A Au au, mit Been!

AGIB.

Hvor mange har du?

GUBBEN.

To.

AGIB.

Du ligner meer et Dyr, end Menneske.

GUBBEN.

Det, som man omgaaes, danner man sig efter;
Jeg levet har min meste Tid i Skoven.

AGIB.

Og lært din Dyd og Artighed af Fæ?
Nu vel, saa lad da Fæet hielpe dig!

GUBBEN.

O, gid jeg havde mig en Hest, et Æsel,
Som kunne bære mine trætte Been!
Men — kiære Søn — min unge, raske Ven —
Kan vel en Gubbes Klynken røre dig?
Kom, let mig op paa dine brede Skuldre,
Og bær mig over denne klare Bæk!
Kun nogle Skridt herfra — der staaer min Hytte.

AGIB.

Hvor din Philosophie nedlader sig:
I Mangel af et Æsel eller Hest
Du taer til Takke —

GUBBEN.

Med et Menneske.

Kom, gode Yngling, bær mig over Floden!

AGIB.

Vel, gamle Faer! sæt skrævs dig om min Hals.

GUBBEN.

Hielp mig først op paa Stenen; jeg er stiv!

Han sætter sig paa Agibs Ryg.

AGIB.

Men hvad er det? du har jo Bukkefødder?

GUBBEN.

Jeg er lidt haaret paa mit Skinnebeen,
Lidt solbrændt. Det er mandigt og ærværdigt.

AGIB
sagte.

Jeg frygter fast, jeg har begaaet en Dumhed.

Høit.

Nu er du over Bækken; viis mig nu
Din Hytte!

GUBBEN

klemmer sig om ham.

Nei — det er en deilig Aften,
Nu vil vi gaae en lille Tour i Maanskin.

AGIB.

Jeg kaster dig i Græsset.

GUBBEN.

Kast du kun!

Jeg slipper ikke. Gaae kan mine Been
Vel ikke meer; men klemme kan de dygtigt.

AGIB.

O, Allah! Stands! du qvæler mig. Jeg bærer
Dig gierne, hvor du vil; men dræb mig ei!

GUBBEN.

Ih, hvilken Snak! jeg skulde dræbe dig?
Jeg er vel ikke taabelig, at hade
Mit eget Kiød. Naar saae du vel en Mand
At sønderhugge sine egne Lemmer?

AGIB
forfærdet.

Du taler jo, som om jeg var en Deel
Dig af dit Legeme.

GUBBEN.

Det er du ogsaa.

Fra nu af kan du selv betragte dig
Som mine Been.

AGIB.

Som dine Been!

GUBBEN.

Ja vist!

Vi er eet Legem nu, een Siæl.

AGIB

angst.

Jeg bringer

Dig til din Hytte.

GUBBEN

griner,

Det vil lidt forslaae!

Du bringer mig til Graven. Døden skiller
Os ene ad.

AGIB.

O, Allah!

GUBBEN.

Nu, hvorfor

Forfærdes du? er det saa slemt? Min Sandt,
Du skulde takke mig! jeg redder dig
Fra mine Børns og fra min Kones Tænder;
Thi Mennesker er deres bedste Mad.

AGIB.

O, Gud! hvem er du da?

GUBBEN.

En gammel Skovtroid;

For dog at skrifte dig det ærligt.

AGIB.

Ha!

SKOVTROLDEN.

Men kan ei gaae, har lidt af Podagra.
Nu maa jeg sidde her og kiede mig
Med denne Sladderhank, med denne Kilde;
Faaer Skiørbug tidt og Tryk i Underlivet,
Fordi jeg trænger til Bevægelse.
Skovtrolde kiender ei til Bærebøre;
Vor Ungdom er for vildter, løber om,
Og laer de Gamle skiøtte smukt sig selv.
Saa maa man hielpe sig, saa godt man kan.
Jeg sidder da ved Kilden; kommer nu
En kraftig Svend af eders Æt, saa lokker
Mit sølvgraa Skiæg, min blide Oldingsmine
Ham hid. Han ynktes over mig og tager
Mig paa sin Ryg; og sidder jeg først der,
Saa ryster han ei mere let mig af,
End en Kameel sin Pukkel. Mine Børn
Vil slagte ham, fortære ham. Jeg siger:
Taalmodighed! lad mig først bruge ham!
Naar først han styrtet er med mig af Mathed,
Og kan ei meer, saa maae I slagte ham.
Saadan gjør Mennesker ved Hestene,
Saa kan vi gjøre ligesaa ved dem.
Jeg har havt Mange til at bære mig;
Dog det var svage Knegte, du er stærk.
Jeg haaber, at vi to skal komme godt
Ud af det sammen. Bær mig nu afsted
Til Træet hist, og pluk mig nogle Frugter!

AGIB.

O, Himmel! hvilken Skiebne ligner min?
Jeg er en Kongesøn, min Faders Villie
Behersker dette Rige. Skønhed, Rigdom

Og Sundhed har Naturen skienket mig.
 Ti tusind Slaver vente paa mit Bud.
 Tre hundred skønne, blomstrende Slavinder
 Sig pynte for at tækkes mig; mit Smil
 Er deres Lykke.

SKOVTOLDEN.

Nu er det forbi.

Nys var du Prinds, nu er du bleven Hest.
 Jeg gider ikke hørt den Vrøvlen længer.
 Hvad vilde du vel sige til din Ganger,
 I Fald den gjorde dig Ophævelser?
 Du spored den, ei sandt? du brugte Pidsken?
 Nu vel! det vil jeg ogsaa gjøre. Skynd dig!

AGIB.

O, tunge Skiebne!

SKOVTOLDEN.

Jeg er ikke tung;

Jeg er kun Skind og Been, jeg gamle Stakkel!
 Om Natten sover du, til Sol staaer op;
 Jeg hænger fast, og klemmer dig i Søvn
 For at du ei skal løbe bort. Naar Solen
 Har reist sig, reise vi os med; da flakkes
 I Skoven om og knækkes Kokusnødder,
 Da smaskes Druer, Bær, og drikkes Kilden.
 Vær du kun rolig! Grib dig ikke an,
 Som stakkels Karl, jeg havde sidst: han fik
 Blodstyrtning i sin Ivrighed. Der hænger
 En deilig Nød; den maa du knække mig.

Agib knækker ham Nødden; han spiser den.

AGIB

afsides.

Nys en lyksalig Fyrste, nu et Lastdyr!

Hvad Skiebne ligner min?

Lægger Haanden paa sin Flaske.

O, var det Gift,

Som fyldte her din Indvold, snart du skulde

Befrie mig fra min Qval!

SKOVTROLDEN.

Hvad har du der?

Hvad? Er det Vand, du giemmer i din Flaske?

Din Nar! det kunde du langt bedre drikke

Af Kilden selv, langt mere friskt og køligt.

AGIB

afsides.

O Allah! Haabet vaagner i min Siæl!

I Flasken har jeg Blod for denne Igle;

Og naar han ei kan suge meer, saa falder

Han tung fra Kroppen.

SKOVTROLDEN.

Nu, hvad hvisker du?

AGIB

høit.

Du spurgte mig om, hvad jeg har i Flasken?

Hvis jeg det siger, vil du neppe troe mig.

SKOVTROLDEN.

Det skal du ikke sige. Lad os høre!

Det er ei altid Menneskene lyve;

Imellem kan I ogsaa slumpe til

At tale Sandhed.

AGIB.

Kiender du, min Gubbe!

En Talisman?

SKOVTROLDEN.

Det skulde jeg vel troe.

AGIB.

Nu vel, saa vid: jeg har en magisk Saft
I denne Flaske, som, naar den er nydt,
Gjør Hiertet glad, og Siælen karsk, og styrker
Vor Villie selv til Alt, hvad Aanden attraaer.

SKOVTROLDEN.

Det var en kraftig Talisman; thi Villien
Er ellers Noget, som selv ikke Trolddom
Saa let faaer Fingre paa. Men jeg er ikke
Saa taabelig, som du maaskee formoder.
Det er vel Gift, som du vil skienke mig?
Drik selv først!

AGIB.

Ja, det tør jeg nok. Din Skaal!

Drikker.

SKOVTROLDEN.

Naa — ei for meget! Lad mig ogsaa smage.

Drikker.

AGIB.

Saa meget som du vil!

SKOVTROLDEN.

Det smagte godt.

AGIB.

Det troer jeg nok.

SKOVTROLDEN

drikker bestandig.

Ha, det er sødt!

AGIB.

Og stærkt.

SKOVTROLDEN.

Hvad er det?

AGIB.

Viin.

SKOVTROLDEN

klemmer ham.

Nu lyver du, din Knekt!

AGIB.

For Himlens Skyld! du dræber mig.

SKOVTROLDEN.

Vist ikke!

Jeg vil kun klemme Løgneren dig af Livet.

AGIB.

Jeg sværger dig ved Allah, ved Propheten.

SKOVTROLDEN

druken.

Flux siig mig, hvad det er! Troer du, at jeg

Vil sidde som en Taabe paa din Nakke?

En Taabenakke? troer du det, god Karl?

Og drikke, uden Sands og uden Samling,

Mig Sands og Samling bort? Det er ei nok

At drikke, man maa vide, hvad man drikker.

AGIB.

Det er ei krystet Druesaft! vi lade

Først Vinen giære vel.

SKOVTROLDEN.

Først giære vel?

Fy, hvilket Svineri! Det er dog sandt, hvad

Min Kone siger, naar hun slagter jer;

Hun siger, at I ligne Sviin i Hiertet,

I Maven og Indvoldene. Nu seer jeg,

At hun har Ret, den gode Kone! — Men

Det forekommer mig, jeg bliver ør

I Hov'det! Jeg kan neppe holde fast;

Jeg bliver los i Benene.

AGIB.

Saa hviil

Dig lidt paa denne Græstørv!

SKOVTOLDEN.

Ganske rigtig!

Men du maa ikke løbe bort imens;

Det maa du sværge mig.

AGIB.

Jeg sværger det.

SKOVTOLDEN.

Hvorved?

AGIB.

Ved denne glæderige Saft.

SKOVTOLDEN.

Ved denne Saft? Ja, ved mit Bukkeskiæg,

Den Saft er ægte, den er Ære værd!

Skal vi nu tage os en lille Luur?

AGIB.

Ja, lad os det! Er der ei meer i Flasken?

SKOVTOLDEN.

Desværre nei! Alt hvad jeg klemmer den

Imellem Hænderne, saa knuger jeg

Dog ikke mere Saft af —

Hikker.

den Citron!

God Nat, min Søn!

AGIB.

God Nat!

SKOVTOLDEN

strækker sig i Græsset.

I Morgen hænger

Jeg fast mig om din Hals igien.

AGIB.

Ja vist.

SKOVTROLDEN.

2 Saa gaae vi sammen, og saa klemmer jeg
1 Dig med min Bukkefod, indtil du styrter.

AGIB.

1 Ja vist!

SKOVTROLDEN.

Saa slagte vi dig.

AGIB.

Det var Ret!

SKOVTROLDEN.

0 Og spise reent dig — op.

AGIB.

Godt! vel bekomme!

SKOVTROLDEN.

0 Og drikke Viin —

Glad.

Den maa du skaffe mig!

AGIB.

1 Naar jeg er opspiist?

SKOVTROLDEN

gaber.

Ja!

AGIB.

Skal ikke mangle.

SKOVTROLDEN.

1 Nu ja! saa er da Alting vel besørget;
2 Saa slumrer jeg da sødt paa disse Blade.

Han snorker.

AGIB.

1 Den lange Søvn, som Intet skal forstyrre.
Han giennemborer ham med sit Spyd.

SKOVTROLDEN.

1 Au! hvad er det? Der stikker mig en Bremse.

AGIB.

Den Død er let, som ligner Bremsestik.

Trolden dør.

Forløst! O, Himmel, hvilken Overgang!
 Som Hagl til Solskin i en Foraarsstund.
 Og hist jeg hører mine Svendes Raab.
 Jeg fatter ei min Redning, min Forvandling!
 O, Allah! Tak! Skiønt daler alt din Sol;
 Jeg knæler i den røde Sommeraften
 Ved Kilden, som din Himmelglands forgylder;
 Ved dine Palmer, hvis andægtige Blade
 Nedbøie sig til Jorden for din Almagt.
 Tak, evige Livets Herre, for din Frelse!

Han vasker sit Ansigt og sine Hænder i Kilden, og læser udenad
 af Alkoranen:

»Du tvivler, om en Gud nedseer
 Fra Himlen? Ha, saa see du op,
 Og sku hans Skyer, sku hans Regn,
 Hans Taager og hans stærke Lyn!
 Blik til de lyse Hvælvinger!
 Og hvis dit Bryst ei frydes end,
 Og føler dybt: fra Himlen seer
 En naadig Gud med Kiærlighed —
 Da stig paa det forvovne Field,
 Hvor høit hans Ørn har Reden bygt;
 Og du, som tvivler, arme Mand!
 Nedstyrt dig fra den bratte Klint,
 Og vord, hvad før du var, et Støv,
 Og vent der, Støv, til atter Gud
 Ved Dommens tonende Basun
 Opvinker dig. Thi bedre dig,

Forblive Støv og siælløs død
 I Allahs Verden, end en Aand,
 Og tvivle frækt, om hist din Gud
 Fra Himlen seer!«

Han gaaer.

FLORISTANE

kommer frem fra Busken.

Ha, stolte Agib! redded du dig selv
 Ved egen Snildhed, eget Mod, for meer
 At vise mig de Fortrin, jeg beundrer?
 Ak! ei engang den smaalige Triumph,
 At redde ham fra Trolden. Floristane!
 Du svage Fee! dit Hierte giennemglødes
 Af Had og Ømhed i et Øieblik.
 Ham dræbe? nei, han er mig alt for kiær.
 Hvor sorgløs er han, trodsig og forvoven!
 Jeg elsker ham, og han fortjener det.
 Velan, saa vil jeg haabe bedre Dage,
 Og dog tilgive dig, endskiøndt du spotter.
 Han elsker Ingen; det er mig en Trøst.
 Hvi skulde jeg da harmes, hvi fortvivle?
 Først, naar han mig forkaster for en Anden —
 Kom da, Skinsyge, du Blaalæbede!
 Og tryl mig til en Tiger fra en Due.
 Før dette skeer, jeg taaler, og tilgiver.

Forsvinder.

- SKOVTRULDENS KONE OG SØN komme.

SØNNEN.

O, Moder! kom bag disse Træ'r,
 Og see dog, hvad der bløder her
 Med Saaret i sit gamle Hierte.

MODEREN.

Hvad Smerte ligner Hullahs Smerte?
Min gamle Tumbernunkel død!

SØNNEN.

Gid Vakkelsvands var aldrig fød:
Min Fader maa i Græsset bide!

HULLA.

Det, man i Livet ei kan lide,
Man dog i Døden tidt begræder.

VAKKELSVANDS.

Nu aldrig meer han med os æder,
Nu aldrig meer han paa mig skiender.

HULLA.

Og strækker sine lodne Hænder,
For mig i Haaret vredt at rive.

VAKKELSVANDS.

O, gid endnu han var i Live!
Hvem mon der vel har dræbt den Gamle?

HULLA.

Nu vil vi os dog atter samle,
Og kradse ham en Grav i Sandet.

VAKKELSVANDS.

Det var da ogsaa reent forbandet,
At dette Mord sig skulde hænde.

HULLA.

Tag du ham i den ene Ende,
Saa vil jeg ham i Skiæggæt tage.

VAKKELSVANDS.

Saa endtes denne Ædles Dage!
Jeg kan dig ei min Smerte dølge.

HULLA.

Han skulde følges af et Følge,
Som det er Brug i store Stæder.

VAKKELSVANDS.

Med sorte Flor og Sørgeklæder.
Men det faaer være da det samme.

HULLA.

Nu maa du sætte ham en Ramme
Om Graven smukt med Inscriptioner.

VAKKELSVANDS.

Saa jordes alle Standspersoner.
»Min Fader!« Alt er sagt med dette!

HULLA.

I Fald det kan dit Hierte lette,
Saa vid, min Søn: han var det ikke!

VAKKELSVANDS.

O, lad mig dig din Pote slikke
For denne Trøst, du ædle Qvinde!

HULLA.

Velsignet være Gubbens Minde!

De grave ham ned.

ROSENHAUGEN. SULTANENS PALADS.

AGIB. SLAVEHANDLEREN.

SLAVEHANDLEREN.

Ja, ved mit Skiæg og ved Prophetens Grav,
Det er en Skat, min Herre! ikke blot
Hvad der saa ofte bydes eder: Ungdom,
Lidt Munterhed, varmt Blod og Ild, som spiller
I Øiets Blik, og rosenfarver Kinden.
Hun er en sielden Skønhed. Tyve Aar
Hun tæller alt, og kappes dog i Friskhed
Med Jomfruen paa tretten. Hun er stille,
Tungsindig grublende, som den, der søger
En Gienstand for sit Hierte. Vittig ei;
Kold Spøg afkøler ægte Følelse;
Men øm og inderlig, en kiælen Due.
Dog — vindes vil hun, ikke købes, Herre!
Og hvis du ikke rører hendes Hierte,
Omfavner du et Liig, der iiskoldt taaler,
Hvad ei det kan forhindre, uden Lyst.
Hun er uskyldig som en Rosenknop;
Og ingen Kiøber fandt jeg hende værd,
Kun Machmuds Søn.

AGIB.

I Fald hun er saa deilig,

Saa yndig og saa kiælen, som du siger,
Saa kunde det vel hænde sig, jeg blev
Endnu forelsket. Og jeg trænger til det.
Den blotte Vellyst ækler mig alt længe;
Men i et sødt, et kiærligt Sværmeri
Bestaaer den sande Glæde.

SLAVEHANDLEREN.

Du har Ret.

Saa kom at see!

AGIB.

Velan; men kun saaledes,
At ei jeg bliver seet.

SLAVEHANDLEREN.

Det kan du her
Bag dette Forhæng, naar hun gaaer forbi.
Men hvorfor skiuler sig Prinds Agib? Herre,
Din Skiønhed vel kan kappes med Amines,
Og sikkert vinder du, naar du dig viser.

AGIB.

I Fald hun vinder mig, saa vil jeg seire
Ved eget Værd, og ei ved dette Flitter,
Hvormed min Stand behænger mig; som Agib,
Og ei som Fyrste.

SLAVEHANDLEREN.

Herre, jeg forstaaer dig.
Giør, som du vil! Men — hvordan du saa vinder,
Saa koster hun fem tusinde Zechiner.
Jeg kan ei ringere.

AGIB.

Nu, lad saa være!

Hver har sin Lidenskab i dette Liv:
 Jeg elsker Skiønheden, du elsker Guldet.
 I Fald jeg finder, hvad jeg søger, Hussain!
 Saa skal du heller ikke smægte længe.

SLAVEHANDLEREN.

Hun kommer med sin Pige.

AGIB.

Bag Gardinet!

De skiule sig.

AMINE med HADSCHA sin Pige.

HADSCHA.

Ak, hvilket deiligt, køligt Marmorpallads!
 Blødtstopte Bolstre langs med alle Vægge,
 Og Blomsterurner i de store Vindver,
 Og Vandspring midt i Salene! Og saae du
 Den skønne Have? Sølvsand laae i Gangen,
 Guldløver blinkte fra Terrassens Græstørv,
 Og Hyacinth, Narciss og Tulipaner
 Ombæltede Rabattens sorte Muld
 Med alle Farver. Tænk dig dog din Lykke:
 Her vil din Skiønhed vinde Agibs Hierte!
 Du vorder Sultaninde, naar den gamle
 Grusomme Sultan dør; men Agib ligner
 Aldeles ei sin Fader. Skienk mig da
 Din Naade, som jeg eier nu dit Venskab!

AMINE.

O, sad jeg atter mat i Solens Hede
 I Ørken paa Kamelens Ryg, i Haab om
 At mulig Døden med en venlig Feber
 Mig frelste fra min Qval!

HADSCHA.

Og hvilken Qval?

Giør det dig ondt, at skilles fra Forældre,
Som kunde sælge dig for Guld?

AMINE.

Min Fader

Var fattig, og den falske Forestilling
Om hans Amines Skiebne maa undskylde
Det haarde Skridt.

HADSCHA.

Han havde Ret i Grunden!

Han vidste vel, din Skønhed vilde skaffe
Dig en anseelig, en holden Elsker,
Som kunde skienke dig, hvad Hiertet ønsker.

AMINE.

Hvad Hiertet ønsker! Ønsker Hiertet det,
Som faaes for Guld?

HADSCHA.

O ja! mit i det mindste
Har ofte ønsket det. Men ak, desværre,
Det blev ved Ønsket!

AMINE.

Du forstaaer mig ei.

HADSCHA.

Du elsker ei; du Ingen har forladt,
Som var dit Hierte kiær.

AMINE.

Min lille Lolo,
Min Koreb og min Sara! O, hvor længes
Jeg efter eder!

HADSCHA.

Naar du er Fyrstinde,
Kan du jo sende Bud at hente dem.
Nu er de lykkelige, uden Armod.

AMINE.

Jeg veed dog, Fader, det fortryder dig!

HADSCHA.

Ak, klynk dog ikke mere nu! Hvis Prindsen
Nu køber dig? Man siger, han er skøn.

AMINE.

Jeg elske den Vellystige, som strækker
Sin Attraa til Utallige? Nei, aldrig!

HADSCHA.

Hvad? du vil elskes ene?

AMINE.

Er den Fordring
Ubillig? Hierte, tænker jeg, for Hierte.

HADSCHA.

Du taler altid kun om Hierte. Hiertet
Er skiult, usynligt; det, som dækker Hiertet,
Er meer tillokkende. Din skønne Barm
Vil røre Prindsen mere, tænker jeg,
End dine Suk og dine Følsomheder.

AMINE.

Du krænker, du fornærmer mig.

HADSCHA.

Det vilde

Jeg nødig. Men tillad mig det, Amine!
Du er for stor til end at være Barn.

AMINE.

Til barnlig Uskyld Ingen er for stor.

HADSCHA.

Du bedre tale kan din Sag, end jeg;
Dog veed jeg ligefuldt, at jeg har Ret.

AMINE

smilende.

Der seer du, du har ogsaa Følelse,

O Om ikke just for Kiærlighed, saa dog
 F For Egenkiærlighed.

HADSCHA.

Der kommer Nogen.

V Vor Herre, Slavehandleren.

SLAVEHANDLEREN

kommer.

Amine!

B Bered dig paa at lyde nu, mit Barn,
 D Dit nye Herskab! Du er solgt.

HADSCHA

hurtig.

Til Prindsen?

SLAVEHANDLEREN.

D Den, hun har vraget, vrager ogsaa hende.
 H Han skienker hende til sin gamle Gartner,
 T Til Mesrun, som har længe ønsket sig
 E En flittig Pige til sin Rosenhauge,
 E Ei langt fra Staden.

AMINE

glad.

O, jeg aander atter!

SLAVEHANDLEREN.

J Lev vel, Amine! Tak for godt Bekiendtskab!
 D Der kommer Oldingen, dit nye Herskab.

MESRUN

kommer.

E Er dette min Slavinde?

SLAVEHANDLEREN.

Ja, min Herre!

O Og hun forstaaer at vande Tulipaner,
 A At lægge Svibler, binde Rosenkrandse,
 A At fiske, snart med Net, og snart med Angel;
 D Det staaer jeg inde for.

MESRUN

venlig.

Hvad tykkes dig,

Mit Barn! vel om at tiene mig?

AMINE.

O, herligt!

MESRUN.

Men — dine Liliehænder, de vil brunes
 I Solen. Det er Skade; thi jeg finder
 Uagtet de halvfierdsindstyve Aar
 Dem meget smukke.

AMINE.

O, et ringe Tab!

Jeg underkaster gierne mig dit Herskab,
 Ærværdige Herre! og jeg takker Allah,
 Som skienkte mig til dig.

MESRUN

om Hadscha.

Og denne Pige?

SLAVEHANDLEREN.

Hun løber med i Kiøbet. Ei jeg nænner
 At skille hende fra sit gamle Herskab.
 Hun tiene kan Amine til Opvartning.
 Farvel, mit smukke, og mit stygge Barn! Han gaaer.

HADSCHA.

»Mit stygge Barn!« og »med i Kiøbet!« ha,
 Jeg kunde ærgre mig, hvis ikke alt
 Mit Bryst var hærdet mod al slig Foragt.
 Dog glæder mig at blive hos Amine,
 Og jeg skal tiene dig saa tro, som hun.

MESRUN.

Saa kom da, begge mine Gartnerpiger!

De gaae.

AGIB

triner henrykt frem fra Gardinet.

Omtryl mig, Elskov! skab min Fyrstekrone
 Nu om til Hyrdehat, mit Sværd til Stav,
 Og lær mig hist at vogte hvide Lam
 I Stedet for de vilde Saracener!
 Den skønne Piges Blik har rørt mit Bryst,
 Og ubevidst, i Magten af sin Ynde,
 Har hun beseiret Agib. Muhamed!
 Du, som i Himlen skienker Helten Huris,
 Skienk mig Amine! lær mig vinde hende
 Ved egne Fortrin, ved Elskværdighed!
 Lær mig ved Toner nu paa Fløiten sødt
 At smelte hendes Hierte! Skov og Mark
 Skal skue mig forelsket bleg. Og vinder
 Jeg ikke det, som nu jeg høiest skatter,
 Saa tag mit Kongedom, tag selv mit Liv!

Han gaaer

MESRUNS HAUGE.

HADSCHA og AMINE i Løvhytten.

HADSCHA.

Siig mig ærligt nu, Amine!
 Om du i den eensomgrønne
 Løvsal finder dig fornøiet
 Mellem lutter Træ'r og Buske.
 Fylder Længsel ei dit Bryst?

AMINE.

Jo, jeg længes efter Lolo,
 Efter tangklædt Fiskerhytte,

Bølgens Rislen, Aftentaagen,
Ak, hvis kolde Skumring bragte
Faderen til Datterbryst!

HADSCHA.

Det er en barnagtig Længsel,
Altid kan ei leges hiemme,
Armod glemmes snart for Velstand.
Men at Gubben blev din Herre,
Det bedrøver dig med Ret.

AMINE.

Derfor skulde jeg bedrøves?
Kiære Barn, hvor utaknemligt!
Har et venligt Held mig ikke
Reddet fra Fortvivlelsen?

HADSCHA.

Dersom Æblet kunde tale,
Naar det skrumpes ind og rynkes,
Troer du vel, det takked Allah,
Blot fordi det ei var nydt?

AMINE.

Her er Paradisets Have.
Gubben i sin brune Kiortel
Ligner Herren, som besøgte
Adam, hvergang Dagen køltes.
Her mig voxer Livets Træ.

HADSCHA.

Hvad er Livet uden Kundskab?
Hvad var Adam uden Eva?
Hvad er nu i Edens Have
Atter Eva uden ham?

AMINE.

Slange, Slange! skal du stedse

Læspe fristende fra Løvet?
Snoe i falske Søverbugter
Halen om hvert helligt Træ?

HADSCHA.

Sværmeri! og skal du altid
Med din Taagedunst beruse,
Meer end Druesaftens Nectar,
Hvert et uerfarent Bryst?

AGIB som Hyrde ved Dammen. AMINE.

AGIB.

Maa en fremmed Svend, hvis Hytte
Staaer i denne Hyttes Nærhed,
Der er Hyrde, skønne Pige!
Som din gamle Pleiefader,
Og der elsker ham som Søn —
Maa han hilse dig som Søster?
Hielpe dig paa Dammens Bredde
Med at fylde dine blanke
Kander med det klare Vand?

AMINE.

Ven! hvad hedder du?

AGIB.

Mit Navn er

Agib, som vor unge Fyrstes;
Jeg er opkaldt efter ham.

AMINE.

Nu, saa vær os ret velkommen!
Meget har vor gamle Fader
Talt om dig, og lutter godt.

AGIB.

Dine hvide Hænder lide,
Naar du gaaer i Solens Hede;
Vil du ei forsmaae de Handsker,
Jeg har købt i Nabobyen
Paa den sidste Markedsdag?

AMINE.

Tak som byder! du er artig.
Troer du vel, de Handsker passe?
De er mig vist alt for smaae.

Hun trækker dem paa.

AGIB.

Og dog snoe de sig saa smidigt
Om din Haand og dine Fingre,
Som den tynde, silkebløde
Hud om Slangens trinde Krop.

AMINE.

Men hvad har du der i Haanden?

AGIB.

Jeg har lært at flette Kurve,
Grønne Vidier, gule Straae.
Denne Hat med bredden Skygge,
Skraatbefæstet paa din Fletning,
Vilde klæde dig saa yndigt,
Vilde skierme dig for Sol.

AMINE.

Agib, du er alt for artig!
Den, som gav, vil atter gives.
Jeg har Intet dig at byde,
Uden denne Blomsterkrands.

AGIB.

Jeg har seet en Fyrstekrone,

Rigt besat med Diamanter,
Med Rubiner og Smaragder,
Som jeg bytted ei for den.

AMINE.

Det er Tid at vande Bedet;
Solen daler alt bag Fieldet.
Du har fyldt mig begge Kander,
Kan du ogsaa bære to?

AGIB.

Aaget svæver paa min Skulder,
Let er Vandet saa at drage.
Kiærlighed kan flytte Bierge,
Naar den gaaer i Skiønheds Aag.

AMINE med HADSCHA i Mesruns Hytte.

HADSCHA.

Hvorfor sidder du veemodig,
Støtter Haanden taus til Kinden?
Snart din Pleiefader kommer,
Og du har ham jo saa kiær.

AMINE.

Saare kiær, den gode Fader!

HADSCHA.

Aftenbordet venter dækket:
Melk og Brød og Kiød og Frugter,
Alle Aarets gode Ting.
Tænker du paa Fiskerhytten?

AMINE.

Nei — desværre!

HADSCHA.

Hvi desværre?

Paa din Lolo?

AMINE.

Heller ikke.

HADSCHA.

Nu, hvad tænker du da paa?

AMINE.

Hvorfor har til Tre du dækket?

HADSCHA.

Nu, for dig, for Mesrun — Agib.

AMINE.

Agib kommer ei i Aften.

HADSCHA.

Ei! hvorfor?

AMINE

sukker.

Jeg veed det ikke!

HADSCHA

smilende.

Stakkels Barn! du veed det ei?

Det var Skade. Nu, saa veed jeg

Noget, som jeg før ei vidste.

AMINE.

Hvorfor smiler du? hvad veed du?

HADSCHA.

Hvorfor du er sorrigfuld.

 KRATSKOVEN UDEN FOR HAUGEN.

AMINE

paa en Græsbænk.

Naturen er saa smuk! Det Saftiggrønne

Mig lokker i sit skyggedunkle Skiød.

M Mig synes, aldrig jeg har følt det Skønne
 Saa stærkt, som nu. Min Phantasie var død.
 N Nu er den vaagnet, som en Fugl, der skuer
 U Ud af sin Skal, sit Æg, hvor den var lagt;
 D Den fryder sig ved Himlens lyse Pragt,
 O Og flagrer til de søde Purpurdruer.

V Varmt følte jeg tilforn kun for det Gode,
 F For de Uskyldige, de kiære Smaae;
 L Jeg var saa rolig og saa glad til Mode,
 H Hvergang om Aftenen jeg min Fader saae.
 M Men seer jeg Agib nu ved Aftentide,
 D Da blusser høit i Kinden mig mit Blod.
 L Jeg veed jo ei engang, om han er god;
 A At han er smuk —

Sukker.

det fik jeg vel at vide!

H Her vil jeg slumre nu, her vil jeg drømme
 O Om den, som vaagen jeg i Drømme seer,
 O Om ham, som aldrig jeg forglemmer meer,
 O Og sødt i Taarer skal mit Øie svømme.
 T Til Ly for Solen tiener denne Stamme,
 S Som skygger med sit brede Palmehang.
 I Indlul dit Barn nu med din Vuggesang,
 O O, gamle Bæk! du Alnaturens Amme!

Hun sover.

FLORISTANE
 kommer frem.

Skælbedækte Brilleslange,
 Kom kun frem, vær ikke bange!
 Vov dig til den hvide Fod,
 Gyd din Gift i hendes Blod;

Men ei før du angst fornemmer,
 At den spæde Fod dig klemmer.
 Kom, forlad din Redes Æg,
 Vind dig om den trinde Læg,
 Om det smalle Been, lad kiælen
 Bugen snige sig om Hælen!
 Hviil dit Hoved blødt med List
 Paa den høie, runde Vrist,
 At din Braad med Lethed saarer
 Een af disse blegblaae Aarer!

Hun gaaer.

BRILLESLANGEN

sniger sig langsomt giennem Græsset hen til Amine.

Denne glatte, silkebløde
 Pude vil jeg slumre paa.
 Her kan jeg mig ikke støde.
 Jeg vil mine Bugter slaae
 Om det Fyldige, det Runde,
 Fiint som Kiød, og hvidt som Steen.
 Her om denne skønne Green
 Vil jeg vikle mig — og blunde.

Den vikler sig om Amines Been, og sover.

AGIB

kommer.

Der slumrer hun, saa sødt som en Gudinde!
 Tak, Zephyr! o, hvor himmelsk du husvaler
 Mit Øie, mens du svaler min Amine.
 Ha, skønne Syn! Undsaae du dig, Amine!
 Ved det at vise, som gjør Skaberen
 Den største Ære? Hvilke Mesterstykker
 Af Billedkunst! Hun smiler! ja, ved Allah! —
 En Taare perler fra det lukte Øie.

A Ak, ængstes hun i Drømme? Men man smiler
 E Ei, naar man ængstes. Ak, hvad drømmer hun?
 H Hvor meget gav jeg til at vide nu
 D Din Drøm, Amine!

Han opdager Slangen.

Hellige Prophet!

E En Brilleslange vikler sig i Bugter
 O Om hendes Fod! Den sover, skiøndt den gloer
 M Med aabne Øine. O, min elskte Skat!
 U Ulykkelige Agib! Arme Pige!

AMINE

vaagner.

H Hvad køler mig og trykker mig saa blødt
 D Det venstre Been?

AGIB.

For Himlens Skyld, Amine,

R Rør — rør dig ei!

AMINE.

Hvorfor?

AGIB.

En Brilleslange!

Amine seer den, og falder i Afmagt.

AGIB.

N Nu Alting vundet, eller Alting tabt!
 sH Han griber Brilleslangen tæt omkring Hovedet, og vrister den fra
 Amine's Been; den sprætter, og hvisler med Braadden.
 V Vel grebet, ved Prophetens Magt!

Han holder den høit i Veiret.

Ja, hvisl

D Du kun, du fæle, skælbedækte Snog!
 S Slet saae du dengang Faren i din Brille.
 H Hvi bærer du den ogsaa dumt paa Ryggen?

Slangen hvisler, og snoer sin Hale omkring hans Arm.

Jeg skiælver. Eddersaften flyder ned.
Men den kun skade kan, hvor der er Saar;
Min Hud er heel.

Han gaaer hen til et Træ med en stor Svamp paa Barken.

Her er et Kiød, som suger
Din Edder uden Frygt. Øv der din Harmes!
Han holder Slangens Hoved til Svampen; den bider sig arrig dybt
og fast ind deri. I det samme river Agib en Dolk af sin Barm
med den venstre Haand, og skærer Hovedet af Slangen, som bider
endnu, og bliver siddende i Svampen.

Ha, Seier! Seier!

Han kaster Slangekroppen bort, og toer forsigtig sine Hænder og
Arme i Bækken.

AMINE

kommer til sig selv igien.

Red mig, gode Allah!

AGIB.

Amine! du er reddet.

AMINE.

Agib! Agib!

Hvor er den fæle Morder? Har den stukket,
Saa maa jeg døe. Forlad mig, elskte Ven!
Thi jeg forgifter dig.

AGIB

kiærlig.

Ja, min Amine!

Du har forgiftet mig med Elskovs søde,
Ulægelige Gift. Men Brilleslangen
Er dræbt; jeg vristed den fra dine Fødder,
Jeg greb den høit om Nakken, saa det blev den
Umuligt at fordærve mig. Nu stikker
Dens Tand i Svampen der, og hisset sprætter
Den skønne Krop i Græsset med sin Brille.

AMINE

omfavner ham.

O, min Befrier!

AGIB.

Lykkelige Fare!

Nu vikles Agib ind- af andre Slinger.

O, søde Favnetag!

AMINE.

Jeg elsker dig!

Og du?

AGIB.

O, lad mig slutte mine Læber

Til dine, du Huldsaligste! Her tier

Det matte Ord; her tale Suk og Taarer,

Og søde Kys, og Øiets stille Blik.

FLORISTANE

i Luften, svæver fortvivlet frem og tilbage i lange Flor mellem
Skyerne, som støvregne, medens det glimter af og til med
svage Lyn.

Nu forsvinder af mit Hierte Kiærlighedens sidste Gnist.
Anden Gang den tappre Frække spotter Floristanes List.
Slyng, du røde Lyn, fra Skyens sorte Hal din Slange-
bugt,

Dræb ham, før han henrykt nyder sine Længslers
søde Frugt!

Nei dog, Lyn med Svoveltakker, dræb ham ei, for-
skræk ham kun!

Endnu ei skal Helten bløde; bedre kommer Hevnenis
Stund.

Ei i sin Amines Arme finder han en salig Død,
Synker ei med kiælen Vellyst i den Trøstesløses Skiød.

Hun skal spotte sin Tilbeder, han skal lære, dækt
 med Skam,
 Hvad det er, at elske haabløs den, som kun foragter
 ham.

Nu afsted til hine dunkle Huler, hvor ei Solens Skin
 Straaler hen, og rosenfarver Fieldepigens hvide Kind!
 Nu til hine mørke Kløfter, hvor en rædsom Skaber-
 kraft

Fylder Sumpens store Bregner med en magisk Trylle-
 saft!

Der vil jeg et Bæger kryste fuldt af slig en Elskovs-
 drik,
 Som kan Hiertets Ild forstyrre, som forvilder Øiets
 Blik.

Elske skal hun ham med Ømhed, for med mere piin-
 lig Magt

Ret hans Barm at sønderslide, naar hun viser ham
 Foragt.

Fort, I sorte Nattens Ugler, kører mig til Mørkets
 Huus!

Følger med, I Basilisker, store Myg, og Flaggermuus!
 Hun forsvinder.

EN SKIØN LØVHYTTE

udpyntet med alle Slags Blomster. I Hytten et lille Bord, ved
 hvilket AGIB og AMINE som Brudepar sidde med MESRUN. HAD-
 SCHA varter op. Uden for Hytten en landlig Musik af Skalmeyer
 og Fløiter.

AGIB.

Fyld nu den blanke Pocal, min sølvgraa, værdige
 Fader!

Asiens ædleste Viin flyde til Hyrdernes Fest!

MESRUN.

Rig er Hyrden, som nøisom sin Melk forttynder ved
Kilden;

Men for Fyrsterne kun voxer den kostbare Drik.

AGIB.

Asiens Land er rigt paa Viindruranker, og Hyrden
Finder dem tidt, naar hans Hiord græsser paa skraa-
lige Bierg.

MESRUN.

Vel! og paa Bryllupsdagen maa Hyrden ligne sin
Fyrste.

Fyrsten er dog paa sit Slot ei saa lyksalig, som han.

AGIB.

Ægte Perler man ei i utallige Muslinger finder;
Ei i vor Sultans Serail findes en Skønhed, som min.

MESRUN.

Hvorfor stirrer du hen saa taust, Amine? Hvi farves
Meer end sædvanlig i Dag ofte med Purpur din
Kind?

AGIB.

Purpur er Dronningens Dragt; men ei med saa dei-
ligt et Purpur

Pryder sig Rosernes Blad hist, som din hullede Kind.

AMINE
smilende.

Kiender du Tidslens Blomst, min Ven! med den glø-
gende Krone?

Smiger kalder man den; Ukrudt i Grunden den er.

AGIB.

Hvoraf kommer det vel, min sølvgraa Fader! at Pigen
Gierne smaadriller sin Ven, misforstaaer ham med
Flid?

MESRUN.

Huld Forskiellighed, Søn! er Elskovs evige Næring;
Hvad der er Enigt og Eet, kiedes, og længes ei meer.

AMINE.

Taler, min Fader! du sandt, o, saa maatte jeg ængst-
lig begræde
Denne Stund, som maaskee vorder min Kiærligheds
Grav.

AGIB.

Taarer fylde dit Blik, høit stiger den sneehvide Barm
dig.

Saaed vort venlige Spøg, Elskte! dit kiærlige Bryst?

AMINE.

Tilgiv, Agib! jeg veed, du elsker trø din Amine;
Men min alvorlige Siæl deler din Munterhed ei.

MESRUN.

Heisa! lystig, mit Barn! Snart vexler Spøgen med
Alvor;

Men i den speidende Sværm passer sig Munterhed kun.

AGIB.

Nu en godlidende Sang til vor Skaal for Kiærligheds
Almagt,

Høit ved Skalmeiernes Lyd istemmer, Hyrder, en
Sang!

HYRDERNES SANG UDEN FOR HYTTEN.

SOLENS CHOR.

Solen skinner skøn og stolt:
Bort, du hvide Maane!
Kun dit Lys er mat og koldt,
Dine Straaler blaane.

Bort kun med din Stiernehær,
Med de dunkle Skygger!
Den, som ret har Kraften kiær,
Kun i Solen bygger.

MAANENS CHOR.

Maanen spreder venlig, mat
Ud sit blege Lagen.
Qvæger ei den stille Nat
Køgende paa Dagen?
Bort, du alt for stærke Sol,
Med din hede Tørke!
Nattergal og Natviol
Fryde kun i Mørke.

SOLENS CHOR.

Jeg er Livet; Alt fremstaaer
Ved min rige Kilde.
Var der Høst, og var der Vaar,
Hvis jeg ikke vilde?
Manden skienker jeg sit Mod,
Skønhed ungen Pige.
Ild og Jord og Luft og Blod
Høre til mit Rige.

MAANENS CHOR.

Nu, saa hersk den hele Dag;
Fryd dig over Skatten!
Lyse vil jeg med Behag
Venligt kun om Natten.

Uden dig maa Alting døe,
 Alt du lader funkle;
 Men kun modne, stille Frø
 Spirer i det Dunkle.

Alting har sin Tid, sit Sted,
 Hvor det Nytte stifter:
 Natten er for Kiærlighed,
 Dagen for Bedrifter!
 Selv om Dagen hviles maa,
 Mat gjør dine Pile;
 Men hvor Nattergale slaae,
 Trænges ei til Hvile.

BEGGE CHORE.

Nu, saa vil i Enighed
 Froe vi vandre sammen,
 Stige jævnlgt op og ned,
 Straalende til Gammen.
 Solen nu gaaer til en Ro,
 Som ei Bruden finder;
 Seer i Morgen dobbelt fro
 Hendes røde Kinder.

AGIB

betragter Amine, som er slumret ind i hans Arme.
 Hun slumrer sødt og venligt, som en Engel.
 Til Bægret nipped kun den elskte Mø;
 Men listigt har den høie Valmustængel
 Fortryllet Vinens Draabe med sit Frø.
 Nu flux afsted! den lette Karm skal bære

Sin lette Byrde, som sin Fee en Sky.
 Vi alle maae i Hovedstaden være,
 Før Dagens Roser aabne sig paa ny.
 En gylden Sopha der med Fløilsgardiner,
 Grøn som en Græsbænk, skal hun hvile paa.
 Løvhytten af Smaragder og Rubiner
 Skal over hendes Seng sin Hvælving slaae.
 For Hyrdesang skal Sangerchoret tone.
 Meer Kunst — ak, muligt mindre Tidsfordriv!
 Den friske Krands forvandles til en Krone,
 Og Dalens Mø til Agibs Ægteviv.

Han stirrer hen for sig, og siger anelsesfuld:

I Kiærlighed og Uskyld vi forenes,
 Dog gaaer en Gysen giennem mine Been.
 Mig tykkes, at det muntre Liv forstenes
 Nu, Blomsten vorder til en Ædelsteen.
 O, stolte Fyrstekrone, tunge Byrde!
 Dig skal jeg købe for en skøn Natur?
 Ret føle Kiærlighed kan kun en Hyrde,
 Slet Nattergalen synger i sit Buur.
 Men, Agib, Mod! hiin Grund er ikke gyldig;
 Du vandt din Mø ved Ømhed, ei ved Baand.
 Din Siæl er reen, din Elskov er uskyldig —
 Men, ak — din Glæde — staaer i Skiebnens Haand!

ELSKOVSDRIKKEN.

KLIPPEHAL I SKOVEN.

Kiøkken. Et Kar staaer paa Ilden. Blomsterduske ligge rundt omkring.

FLORISTANE

laver en Elskovsdrik. Hun kommer Urter i Karret.

Først Rosen, hiin røde,
Som Kinderne gløde,
Som Læbernes Ild.
Dens Duft skal forvirre,
Og stivt skal hun stirre,
Saa drømmende vild;
Og snart skal den sætte
Ved sørgeligt Sind
Sit Blegviolette
Paa Drømmerskens Kind.

Torne nu og tørre Tidsler
Blande sig med Blomstens Dusk!
Hist, jeg hører, Slangen hvisler
Udenfor i grønne Busk.

Kom herind, du sorte Snog,
Du, som sniger dig saa klog!
Du din Edder mig forunde;
Sno dig fra de dunkle Lunde!

Her Slangen jeg hænger
I Skorstenen op;
En Vædske sig trænger
Af ængstlige Krop.
Dens Saft har sig blandet
Med Blomster og Siv,
Og ypper i Vandet
En giærende Kiv.

Naar hun nu sin Morian møder,
Hyllet i en Taagedamp,
Hendes arme Hierte bløder
Snart i heftig Elskovskamp.
Uden ham er Dagen mørk,
Paradiset kun en Ørk;
Men med ham hun selv paa Heden
Føler sig som i et Eden.

Nu Valmuen skienke
Sit melede Frø!
Ei meer hun skal tænke,
Forstanden skal døe;
Kun Hiertet skal banke,
Hvor Følelsen boer,
Og al hendes Tanke
Er kun hendes Mor.

Agib skal hun plat foragte,
 Glemme Kiærlighed og Tro;
 Hiin' hun kun skal eftertragte
 Dybt i Skovens dunkle Bo.
 Fyrsten, bleg af Graad og Suk,
 Finder hun ei længer smuk;
 Moren skal hun kiælen trykke,
 Som Naturens Mesterstykke.

Blusser, I Flammer! og brænder, I Luer!
 Rødt under Hvælvingens sortnede Buer.
 Damper af Bladet den kraftige Duft,
 Giver mit Had, mine Følelser Luft!
 Saa har det blusset dybt i mit Hierte,
 Kold den Forvovne spotted min Smerte.
 Luttre dig, Kraft, i den flammende Glød!
 Urterne virke! Hevnen er sød!

VAKKELSVANDS

stikker nysgierrig Hovedet ind i Hulen, og griner
 Kom, Moder! her i denne Stue,
 Og see, hvad Feen, vores Frue,
 I Potten har af Blomster lavet.

FLORISTANE

stirrer i Karret.
 Det koger bølgende, som Havet,
 Og som mit Bryst af Hevnens Glæde.

VAKKELSVANDS.

Tillader du os ind at træde?

HULLA

følger sin Søn, og neier.
 Tilgiv min Søn, den Næsevise!

VAKKELSVANDS.

D Du laver vist en deilig Spise.
H Hvo lidt af den dog turde smage!

FLORISTANE.

E En Skeefuld maa du gierne tage;
S Saa vil du lære, smukt at siunge.

VAKKELSVANDS.

A Au au! der brændte jeg min Tunge.

FLORISTANE.

D Du skulde pustet lidt paa Skeen.

HULLA.

M Min Søn! gjør, hvad dig siger Feen.

VAKKELSVANDS
henrykt.

O O, Himmel! hvad er det? mit Hierte brænder,
M Mit Øie funkler, som den store Stierne,
E En Taage lægger sig omkring min Hierne,
J Jeg føler Noget, som jeg ikke kiender.

O O, Frue! lad mig kysse dine Hænder!
D De er saa hvide som en Nøddekærne.
D Din Barm, din Mund jeg kyssed ogsaa gierne!
H Hvor Silken snoer sig om de trinde Lænder!

O O, Allah! Skade dog, jeg er saa hæslig,
S Langøret, haaret, svandset og saa græs'lig!
M Maaskee jeg ellers dog dit Hierte rørte.

M Maaskee min Læbe smigrende forførte
D Dig til at skienke mig den sieldne Lykke,
D Dit Alabaster til mit Bryst at trykke.

HULLA.

E Ei ei! hvad er dog det?

FLORISTANE.

Min Moer! jeg gietter,
Han er forelskt: han taler i Sonetter.

Til Vakkelsvands.

En Skeefuld end!

Sagte.

Hvad østligt er og jordisk,
Maa vorde mere himmelsk — mere nordisk!

Han drikker endnu en Gang.

VAKKELSVANDS

sentimental.

Hyppigt nu min Taare rinder.
Følesløse Marmorsteen,
See dog mine blege Kinder,
See dog mine tynde Been!
Skøndt din Grumhed vist mig dræber,
Uden Sorg for hvad jeg led,
Skal dog mine gustne Læber
Tolke dig min Kiærlighed.

Dybt mit Hierte savner Noget;
Nattergalen mig forstaaer.
Tankeløs jeg gaaer i Taaget,
Trøstesløs til Sengs jeg gaaer.
Henrykt jeg dit Navn velsigner;
Ak, men haardt er Skiebnens Bud:
Kan du elske den, som ligner
Meer en Diævel, end en Gud?

FLORISTANE

kaster Vand paa ham af en Skaal.

Ved Maanens Glands
Jeg byder dig — den vil mit Ønske høre —

Tab din Svands,
 Din Pels, dit lange Øre!
 Bliv en Morian, jævn og glat,
 Men saa sort som Midienat!
 Med Kaftan og med Turban paa
 Sædeligt du for mig staae!
 Hurliburli! Hanen gol.
 Gjør, hvad Feen dig befol!

VAKKELSVANDS

staaer forvandlet til en Morian med Kaftan og Turban.

HULLA.

H Hvad seer jeg? o, hvor han blev skøn!
 M Men ei han ligner meer min Søn.

FLORISTANE.

Q Det er din Søn.

HULLA.

Jeg vil dig troe;

U Jeg saae desuden selv det jo,
 A At du forvandlede ham med Vand.
 N Nu er han blevet da en Mand;
 J Lidt sort! det Intet sige maa,
 M Man krybe skal, før man kan gaae.
 Ø Gaaer han i Solen nogen Tid,
 S Saa bleger den ham sagtens hvid.
 O O, ædle Frue! hør mit Suk,
 O Og gjør mig til en Dame smuk,
 S Saa takker jeg dig med min Søn
 V Ved Morgen- og ved Aftenbøn.

FLORISTANE.

Ø Gaaer hen til eders grønsværkrandste Muur,
 T Til eders gamle Hytte bag Ruinen,

Og venter der paa hvad jeg eder sender!

, Slaaer Vand paa Hulla.

Jeg giver dig den Magt, naar selv du vil,

At blive til en ærbar gammel Kone.

HULLA

bedrøvet.

En gammel Kone!

FLORISTANE.

Altid mere smuk,

End slig en Marekat, som nu du er.

HULLA.

Nu ja! saa takke vi for denne Gang.

Jeg takker paa min Søns og egne Vegne.

Nu kan han ikke hedde Vakkelsvands,

Nu har han ingen. Giv ham nu et Navn,

Og lad ham løbe!

FLORISTANE.

Kald ham Hurliburli!

HULLA.

Ja, det er sandt! det klinger meget bedre.

Kom, Hurliburli! følg din Moer!

HURLIBURLI

pathetisk affecteert.

Min Moer?

Er denne Troid min Moder? Gode Himmel,

Hvor grusomt handler du mod dette Hierte!

Han slaaer sig for Brystet.

HULLA.

Der har vi Frugten! Kommer Snavs til Ære,

Saa veed det ikke, hvordan det vil være.

HURLIBURLI.

Ha, Qvinde! jeg forstaaer dig ei. Min Tanke

Ei svæver meer i disse Regioner.

Ei lavbegiærlig vil jeg længer vanke
 Nu efter Olden, Nødder, Skampioner.
 Nu stirrer kun mit rørte Blik til Maanen,
 Og intet Ord beskriver dig min Daanen.

HULLA

neier for Feen.

Nu ja, saa takke vi da nu mangfoldig.
 Kom, Vakkelsvands!

HURLIBURLI

foragtelig.

Hvad kalder du mig, Qvinde?

HULLA.

Jeg vilde sige Burlihurli. Tilgiv!
 Du veed jo nok, kiært Barn har mange Navne.

Sagte.

Ak, Himmel! nu foragter han sin Moder,
 Fra den Tid, han er bleven nobliteert!

FLORISTANE.

Vær rolig! denne lette Ruus forsvinder;
 Du snart igien dit Dyr i Moren finder. De gaae.

SKOV I NÆRHEDEN AF KLIPPEHULEN.

AMINE

vildfarende, med et let Jagtspyd. Hun standser, og stirrer hen
 i Aftenrøden.

Naar endnu Hiertet Intet veed,
 Og haaber ei Gienkiærlighed,
 Da trøster tause Lund;
 Det elskte Billed i Siælens Vraa
 Klart svæver, som paa Himlens Blaa
 Den lyse Maane rund.

Lidt blegt, men saligt er dens Skin,
Som Lilien paa en Elskers Kind
Med Taareblik og Suk.

Han følger mig paa eensom Vei,
Han stirrer — tale tør han ei.
Det gjør ham dobbelt smuk.

For den, som endnu Intet har,
Hver lille Blomst er dyrebar
Af Elskovs Paradiis.

Men er han min — o, største Lyst!
Men — grumme Frygt i saligt Bryst
Ved Tanken om Forliis!

Han favner, smiler, iler bort.
Ak, Jordens Glæde varer kort;
Er den alt nu forbi?
Seer jeg min Elsker aldrig meer?
Og seer jeg ham — mon han mig seer
Med første Sympathie?

Ja, Kiærlighed! ja, du er grum,
Gjør Tanken bange, Læben stum,
Og Hiertet aldrig trygt.
Og dog, du hulde Skadefro!
Hvo købte vel al Verdens Ro
For Sødmen af din Frygt?

Fortvivlet og forvildet! Agib! Ak,
Hvi var jeg saa forvoven? Fæle Vildsviin!
Jeg troer, du var en Trolde, som lokked mig
Fra Glædens Favn til min Fordærvelse.

Indviklet staaer jeg nu i Skovens Krat —
Og Natten nærmer sig — og ingen Redning!

DEN GAMLE MARCEBILLE

lader sig pludselig see.

Jeg bringer strax dig til din Fiskerhytte
Paa Kysten af det røde Hav, Amine!
I Fald du ønsker det.

AMINE.

Ha, Marcebille!

Naa, tænkte jeg det ei, du var en Hex!

MARCEBILLE.

Nu, lad mig være den, jeg er; men du,
I Fald du har din Lykke kiær, forlad
Prinds Agib; thi han elskes af en Fee.
Hun vil forfølge dig, det maa du vide,
I Fald du vover at udstikke hende.

AMINE.

Min Agib elsker mig af Hiertets Frihed.
Jeg har ei søgt ham. Himlen gav mig ham,
Og Himlen kun adskiller os igien.

MARCEBILLE.

Det vil vi see! husk paa hvad jeg har spaaet:
Du blier Prindsessen med den lange Næse!

Hun forsvinder.

AMINE

raaber fortvivlet:

Agib! Agib!

I det samme kommer Floristane venlig ud af Hulen i sin egen
Skikkelse med et Guldhorn i Haanden, og standser i Indgangen.

FLORISTANE.

Hvad hører jeg? hvad lyde her for Suk,
 Hvor Skoven pleier kun at høre Skrig
 Af Nattens Ugler? Har en kiælen Due
 Fra Rosenlunden hist forvildet sig,
 Og søger nu blandt Klipperne sin Mage?

AMINE.

O, Himmel! hvilken deilig Jomfru staaer
 Med lange Lokker hist ved Hulens Indgang?
 Hvem er du, skønne Mø?

FLORISTANE.

En Skovens Jomfru.

AMINE.

Ak, viis mig paa den rette Vei igien
 Til Agib, til min kiære Ægteherre!

FLORISTANE.

Det haster ei, Amine! Vær kun rolig!
 Du snart vil finde, hvad din Længsel søger.

AMINE.

Ak, jeg er træt og mødig; jeg forsmægter.

FLORISTANE.

Saa hviil dig lidt paa denne Porphyrblok,
 Som, ved et Jordskiælv alt fem hundred Aar
 Fra Klippen styrtet, ligger ved min Hule.
 Jeg dækker den med dette Søverslør,
 Saa kan du ei forkøle dig,

AMINE

sætter sig.

O, Tak!

Hvad har du i din Haand?

FLORISTANE.

En kraftig Drik,

Som styrker dig, og lærer dig at skue

Naturen med et mere muntert Øie.

AMINE.

Men man har sagt mig, jeg maa aldrig nyde

Den Drik, som bydes mig af Skovens Piger.

FLORISTANE.

Det gjør mig ondt.

AMINE

bekymret.

Har jeg fornærmet dig?

FLORISTANE.

Mit vakkre Barn! Bagtalelsen sig strækker

Ei blot til Mennesker, men og til Aander.

Du trænger til en Vederqvægelse,

Den bød jeg dig med et godvilligt Hierte.

Du vægrer dig; velan, saa lad mig gyde

Den stoltforsmaaede Drik i Græssets Blomster.

AMINE.

Nei, nei! jeg drikker.

Hun griber Hornet, og drikker.

FLORISTANE

sagte.

Jeg har vundet Spil.

AMINE

stirrer hen med et mørkt Blik.

Hvad gav du mig? Min Tanke sig forvirrer.

En selsom Flamme luer i mit Bryst.

Erindringen om hvad der var mig kiært

Og dyrebart forsvinder i en Taage —

Og Giøglespil opvække mine Længsler.

FLORISTANE.

Nu? er du lædsket alt?

AMINE.

Jeg tørster meer,
End før jeg drak.

FLORISTANE.

Saa drik endnu en Gang!

AMINE

vild.

Af dette Horn, som du har vristet af
En Diævels Pande? falskelig forgyldt,
Og fyldt ved Helveds dybe Svovelkilde?
Nei, aldrig! Lad mig styrte mig i Havet!
Den køle Død vil ene lædske mig.

FLORISTANE

leer.

Du sværmer, smukke Barn! Hvi ønske Døden?

AMINE.

Hvor er min Agib? tal! hvor er min Hyrde?
Viis mig til Mesruns Hytte, til min Have,
Hvor Elskov gløded som en Purpurfersken,
Skiult bag sit grønne Løv.

FLORISTANE.

Du vil nok sige:

Hvor er min Konge med sin Demantkrone,
Med Scepteret af Guld og Fløielskaaben,
I Vrimlen af de lydigbange Slaver?

AMINE

stirrer sværmerisk hen for sig.

Han har bedraget mig! Det var en Hyrde,
Jeg elskede — saa blev han Prinds. Det er
En anden Agib; ja, ved Himlens Stierne,
Det er en Anden! Hiin er en Bedrager.
Han tvang min Hyrde til at afstaae mig.
Han ligner ham udvortes, ei i Hiertet,
Det har jeg længe mærket.

FLORISTANE

sagte.

Ha, fortræffligt!

Det virker alt.

AMINE.

Jeg var en Fiskerpige,

Og jeg forlanger ingen Glands og Høihed.

Jeg hader hans Palads. Jeg slumred ind

I Hyttens Blomsterfavn, og vaagned atter

Imellem lutter haarde Ædelstene. —

O, hvor jeg foretrækker hulde Skumring

For disse hede, stolte Middagsstraaler!

FLORISTANE.

Men om du fandt din Agib nu — forvandlet,

Forvandlet til en sort — en hæslig Mor?

AMINE.

O, dersom Moren kun har Agibs Hierte!

Han er mig kjær i hver en Skikkelse.

Bestandig i et vildt Sværmeri.

O, søde Mørke! blinker Sølvverstieren

Ei allerskiønnest i en bælmørk Nat?

Og Nattergal og Natviol, de fryde

Kun sødt i Mørke! Sang ei Hyrderne

Saaledes en prophetisk Sang ved Festen?

O, kunde Natten selv forvandle sig

Til kiærlig Elsker! Jeg er hvid som Snee,

Min Hvidhed først vil blænde ved det Sortes

Ærbare Favn.

FLORISTANE

sagte.

Det Sorte! Urten virker.

Høit.

Vær rolig, gode Barn! snart finder du,
Hvad ømt din Længsel søger.

Hun dypper Enden af sin Finger i en lille Flaske, og berører
Amines Bryst.

AMINE.

Fy, hvad gør du?

Fordærver du mit Bryst?

FLORISTANE.

En lille Skønplet

Kun paa det venstre.

AMINE.

Tag den af igien!

Den skiæmmer mig.

FLORISTANE.

O nei! nei, tværtimod,

Det Sorte hæver disse Kuglers Hvidhed,
Og skienker dig en Magt, som ei du aner.

AMINE.

Og hvilken Magt?

FLORISTANE.

Ved den kan du fortrylle
Naturen, som du vil: til Dale Field,
Og Jord til Sø, og Mennesker til Dyr,
Til Steen, til Træ'r; kun ei det Slette til
Det Bedre. Heller ei du er i Stand til
At skabe om, hvad eengang er forgiort.
Vær varlig med min Gave; den er farlig!

AMINE.

Jeg vasker Pletten af.

FLORISTANE.

Det kan du ei.

En større Trolld kun, end jeg selv, formaaer det.

Dog, ham er jeg nu ganske rolig for,
 Han slumrer i et Messingskriin paa Dybet.
 Forlad mig nu!

AMINE.

Mig tykkes, du har giort mig
 Ulykkelig.

FLORISTANE.

Ulykkelig! fordi

Jeg Elskovsild har i dit Hierte gydt,
 Og skienket dig en sielden Tryllemagt?
 Gaa, Utaknemlige!

AMINE

urolig.

Hvor er min Elskte?

Mit Hierte smægter, lad mig finde ham!

FLORISTANE.

I Skoven bag Ruinen hist, til Venstre.

AMINE.

Alting til Venstre!

FLORISTANE.

Det er Hiertets Side.

Fornuften gaaer med Lungerne til Høire,
 Og snakker derfor uafbrudt om Dyden.
 Endnu et Ord: Naar du vil gjøre Brug
 Af Tryllemagten, skær dig da en Stok
 Af Mandeltræets Green; skræl Barken af,
 Men lad den smukt beholde sine Blade.
 Naar du har svunget den til Verdens Hjørner,
 Udslaa da koghedt Vand paa Fladen af
 En sneehvid Marmorsteen. Snart vil du finde
 Det hemmelige Tegn indgravet der,
 Som nævnes ei af Dødeliges Mund,
 Men mumles kun af den Indviedes Læber.

Naar du har mumlet denne Trolddom over
En Sølverskaal med lifligt Kildevand,
Da spræng dets Draaber paa hvad du fortryller,
Og ønsk Forvandlingen, og den vil skee.

Hun vender hende Ryggen.

Jeg kræver ingen Tak for denne Gave.

Amine gaaer vild bort.

FLORISTANE

kommer tilbage.

Triumph! Triumph! nu har jeg Maalet naaet.
Amine kan ei meer, hun er forraadt.
En Lidenskab fortærer hendes Blod,
Den sorte Plet paa Hiertet giver Mod.
Først længselsfuld, saa elskovsfuld, saa haard
Mod den, som hendes Hu i Veien staaer;
Af Haardhed grum, og grum med Evne til
At hevne sig, saasnart hun selv kun vil --
Skal Jorden hende snart forvandlet see
Fra blid Fyrstinde til en rædsom Fee.
Afsted! afsted! Aftvættet er min Skam.
Hun selv, hun selv skal hevne mig paa ham.
Jeg er for hed at køle mig i Vand,
Jeg flyver til det africanske Sand.
Der sætter jeg mig med et stormfuldt Sind,
Og lader Støvet i en Hvirvelvind
Bedække mig en Sommer eller to.
I Glød kun finder hede Hierte Ro.
Dog, køler ikke det, med hidser kun,
Da styrter jeg mig ned paa Havsens Bund,
Og slumrer paa Koraller, som et Liig,
Og venter der Udfaldet af min Svig.

Hun forsvinder.

ET ANDET STED I SKOVEN.

HULLA

forvandlet til en gammel, ærbar Kone.

Nu er jeg bleven da en gammel Kone.

Hvad kan det hielpe mig? Jeg har ei Lyst til

At sidde som de andre gamle Enker

I sørgelige Stiftelser, og spinde

Paa Rokken, og behielpe mig om Somren

Med Krusemynter i min Urtepotte.

Jeg gaaer omkring i Skoven og spadserer.

Jeg har endnu en deilig Appetit,

Og kan ei altid nøies med Gemys.

Jeg tidt har hørt en Fabel om en Kat,

Som blev et Menneske, men dog bed Muus.

Man kan ei reent fornegte sin Natur;

Saaledes kommer Lysten over mig

At bide Mennesker, nu hist jeg seer

Det skønne, hvide Qvindfolk under Træet.

Ha, hvilke Arme! hvilke Hvælvinger!

Hvor Nakken spalter fyldig sig og hvid!

Jeg bringer hende med mig til min Søn,

Og hvis han ei er bleven reent en Giek,

Saa spiser han med mig den smukke Kone;

Thi hvis min gamle Mund i Vand kan løbe

Ved Synet af en saadan lækker Qvie,

Hvad maa da ikke hans, det unge Blod?

AMINE

kommer heftig og forvirret.

Hvor er han? hvor?

HULLA.

Hvem søger du?

AMINE.

Min Ven!

HULLA.

Beskriv mig ham! maaskee jeg kiender ham.

AMINE.

Forvandlet sort ved snedig Hexekunst,
Men kiendt af mig i hver en Skikkelse.

HULLA.

O, er det ham? ham kiender jeg!

AMINE.

O, Himmel!

HULLA.

Og han er sort; hvad Sorthed anbelanger,
Saa finder du paa hele Jorden ei
En mere deilig Elsker. Han er sort
Som Blæk, som Kiønrøg; og du veed, hvor det
Er vanskeligt at farve ægte Sort.
Men han er ægte, det jeg lover for,
Han gaaer ei af i Vasken.

AMINE.

Bring mig til ham!

Troer du, han elsker mig endnu?

HULLA.

Et Spørgsmaal?

Han spiser dig vist op af Kiærlighed.

AMINE.

Plumpt er dit Udtryk, gamle Kone! men
Dog kraftigt, tyder vel den Siælens Higen,
Den Længsel efter sød Besiddelse
Som fylder det forelskte Bryst.

HULLA

sagte.

Hun snakker

O Om Siælen, jeg om Legemet.

Høit.

Saa kom da,

M Mit smukke Barn! men løb dog ei for stærkt.

D Du kommer tidsnok. Mine gamle Been

X Kan ikke følge dig.

Sagte.

De Diævels Skoe

D De trykke mig. Jeg har min Levetid

O Omløbet her barbenet, og nu maa

J Jeg trække Skoe og Strømper paa hver Morgen.

M Min Gud! hvad skal man sige? Man maa tude

J Jo med de Hunde, sôm man er iblandt;

M Men giøre dog et lille Kattespring

D Imellem efter en velsignet Muus.

Høit.

X Kom du, mit Barn! du er en Lækkerbidsken.

De gaae.

EN GAMMEL VEDBENDKRANDSET RUIN.

H HURLIBURLI ligger uden for den paa en Græsbænk, som Morian.

CHOR AF SKOVTROLDE.

IA Ak, Tumbernunkel er død, er død! Vor graa, vor
skiæggede Fader,O Som sad saa ærværdig i Skovens Hal paa den svamp-
bevoxede Træstub,O Og lærte saa snildt af Bambusrør den høithenklin-
gende Fløite

Kløgtigt at skære, med Proppen af Vox, og med Huler — ak! han er borte!

Han griner ei meer i Maaneskin, naar vi paa Sandet ved Hulen

Hoppende trampe den lystige Dands. Han lokker ei meer med sin Stemme,

Grædende spædt som det klynkende Noer, som den graadige Krokodille,

Natvandreren hen, hvor vedbendkrandst en Muur sig hæver bag Busken.

Saa svinger jer nu i treleds Ring, og dandser ham Dødningedandsen,

Og høiner ham Graven med skiøren Sand, og feier den over med Svandsen!

HURLIBURLI.

Gaaer bort! I ere kun ringe Folk; mig skæmmer nu eders Omgang.

Hvi skriger I her mig Ørene fuldt, forstyrrer min evige Længsel?

CHORET.

Fornøier dig ei en hiertelig Sang, vor Troskab ei til din Fader?

HURLIBURLI.

Ei, Fader mig hid og Fader mig did! derom var meget at sige.

CHORET.

Nu nu! hvor stolt han er vorden med eet, fordi han blev til en Morjan!

HURLIBURLI.

Som Menneske nu jeg pleier ei meer med jer det forrige Venskab.

CHORET.

H Hvad vinder du da, ret egentlig talt, fordi du kalder
dig fornem?

D Gav Feen dig meer af sielden Forstand og fleer ud-
mærkede Dyder?

HURLIBURLI. •

I I Dosmere! siger, hvad har da vel Dyd med For-
nemheden at giøre?

F Forstand? jeg bruger min Skriverkarl, han pudser
mig Tanker og Støvler.

CHORET.

O Og, Kiære! hvori da, siig os, bestaaer dit høitudmær-
kede Væsen?

HURLIBURLI.

al Jeg skuer med Smil paa Pøblen ned med min stiv-
halsede Nakke.

CHORET.

st Stivhalset blev da dit arme Skrog i din Hovmodig-
heds Trækvind?

HURLIBURLI.

al Jeg kører beskienket fra Gildet hiem, mens Pimpe-
ren snorker paa Gaden.

CHORET.

O O, Jammer, at ei han fik Vogn som du! for Resten
er I jo lige.

HURLIBURLI.

O O, var jeg dog kun et adeligt Blod! det er min hele
Bekymring.

CHORET.

st En Skovtroid, Ven! er et nobelt Dyr! derpaa er In-
tet at klage.

Men hvormed dræber du nu din Dag? Du kæmper
og virker for Staten?

HURLIBURLI.

Ja vist, jeg venter, til Aftnen kom, da dannes Sma-
gen, min Kiære!

CHORET.

Og hvilken Smag? du Herlige, siig! jeg længes meget
at høre.

HURLIBURLI.

Ved flittigt Tærning- og Leflespil jeg danner Smagen
for — Maden.

CHORET.

Godt! velbekomme dig, naar du har spiist! Vi vil
dig ikke forstyrre;

Du trænger maaskee til en Middagsluur, for ret i
Aften at glimre?

Nu kommer, Enhver! og lader os gaae, og takke Pan
med sin Fløite,

Som skiuler med Hæk og skygfuld Skov os for det
sminkede Væsen.

Saa heller dog Dyr med dygtige Kløer, som vel kan
færdes og stride,

End, skaldet, et latterligt Kræ paa To, som har kun
Menneskenavnet!

Choret gaaer.

HURLIBURLI

alene.

Man prale maa lidt, saa længe man kan. Gud hielpe
mig fattige Stymper!

Jeg Menneske blev, men Pungen er tom, og Menne-
sket trænger til Penge.

HULLA kommer med AMINE.

HURLIBURLI.

M Men, Himmel! hvad bringer min Moder der? O, nu
forstaaer jeg min Længsel!

Ja ja! her er min Siæls Ideal! jeg føler klart, det
er hende!

HULLA.

Reis dig af Sophaen, dovne Knekt! gjør Plads for den
yndige Frue!

Jeg har den Ære, min Naadige! her min Søn dig at
forestille.

Det undrer dig vel, at jeg saa ung har alt saa gam-
mel en Rækel;

Men vide du maa, ham Storken har bragt, da jeg
var liden af Alder.

I Morgenlandet man modnes snart, det virker Solen
og Maanen;

Der bliver Moder man tidt, min Tro, før end man
rigtig er Pige.

Sagte til Hurliburli.

H Hvad synes dig om den lække Steg?

HURLIBURLI.

O, hvilken blomstrende Fylde!

HULLA.

H Hvad? løber alt Tænderne dig i Vand? Vel! hende,
Søn! skal du nyde.

AMINE,

der sværmerisk har stirret paa Hurliburli, nærmer sig ham høi-
tideligt, og siger:

Jeg kiender dig igiennem dine Koparr.

Til Hulla.

I I Fald du havde ret et Ansigt kiært,

Et herligt Ansigt, ei blot regelret
 Med Øine, Læber, Næse, Kind og Pande,
 Men hvori Siælen, Hiertet speilte sig —
 Blev det dig ikke ligefuldt elskværdigt,
 Om ogsaa Sygdom overtrak det med
 En hæsleg Skorpe?

HULLA.

Skorpe? nei, mit Barn!
 Jeg gammel er, og jeg har svage Tænder,
 Jeg kan ei gnave Skorper.

AMINE

til Hurliburli.

Smiil, min Ven!

HURLIBURLI

undseelig.

Jeg vilde gierne smile; men min Mund
 Har den fatale Egenskab, den vides
 En Smule alt for vidt ved Smilehullet.

AMINE.

Dit Trylleri ei bringe skal Amine
 Til dum Fortvivlelse. Selv som en Mor
 Er du mig kiærest dog af Alt i Verden.
 Nu er mig Mørket, hvad før Lyset var,
 Og jeg forelsker mig i denne Sorthed.

HURLIBURLI.

Ja, jeg er dig uendelig forbunden.

AMINE.

Naturen har bestemt Modsætninger
 Til huld Forening. I en Harmonie
 Af sød Forskiellighed bestaaer kun Skiønhed.
 Troer du, at Rosens Purpur vilde brænde
 Saa deiligt som det gjør, naar Knoppen skiultes
 Ei af den grønne, mosbegroede Larve?

I Faaer Diamanten ei sin rette Glands

I Først underlagt sit dunkle Folie?

I Min Haand er hvid, men læg den nu paa din,

2 Som er saa stor og sort, og siig mig: blev den

I Ei nu een Gang saa hvid, een Gang saa lille?

Hun trykker ham sagte med Haandfladen over hans Haand.

HURLIBURLI

skiælvende.

6 Jo, det er ganske sandt.

Sagte.

Mit Hierte sidder

1 Mig i min Hals. O, hvem der turde kysse!

HULLA

sagte.

1 Nu troer jeg, Gud forlade mig! han bliver

1 Forliebt i Stegen, vi skal spise!

AMINE

lytter.

Stille!

1 Et Jægerhorn? O, den forhadte Klang!

AGIB

udenfor.

H Her er hun! hun er her i Hvælvingen!

AMINE.

O O, skiul mig, elskte Ven! forsvar Amine!

HURLIBURLI

bange.

6 Jeg tør ei; see, der kommer han med Sværdet!

AGIB styrter ind med Følge.

AGIB.

H Her er hun! Min Amine! vi har søgt dig

1 Forgieves længe. Allah være priset,

6 Jeg har dig atter! Du er bleg, forvirret?

2 Saa taus? Du skiælver? Ak, det er naturligt.

Til Hulla.

Tag dette Guld for eders Giestfrihed!

Han kaster en Pung med Guld paa Sophaen.
Og følg mig nu, min Elskte! det er silde.

AMINE

bedrøvet.

Jeg følger dig; men kommer snart igien,
For at besøge disse gode Folk.

AGIB

venlig.

Det maa du gierne.

AMINE

smertelig til Hurliburli.

Nu Farvel!

HURLIBURLI

med dum Forbauselse.

Farvel!

Agib og Amine gaae med Følge.

HULLA

efter et lidet Ophold, arrig.

Det kan man kalde da, gaae Glip af Stegen!

Det kan i Regningen man kalde Stregen!

Hvad skal jeg med de dumme gule Penge?

HURLIBURLI.

Jeg af Fortvivlelse mig kunde hænge!

Men Pengene har hiemme mange Steder;

Hvo mistet har sin Pels, behøver Klæder.

HULLA

forvandler sig om igien til Skovtroldinde.

Gid Pokker gaae i disse Klæder mere!

For hvem vel skulde jeg mig nu genere?

HURLIBURLI.

O, kunde jeg, som du, mig atter skabe

Til Skovtrold, mig i Cederskoven tabe!

Nu maa jeg gaae ved Bækken her og sukke,
Og trøste mig ved Nattergalens Klukke.

HULLA.

Gid Fanden være Menneske, naar Dyr
Man være kan!

HURLIBURLI.

Hvor salig er en Tyr
Mod mig! den gaaer i Kløveret og æder,
Fulgt af de landlige, de stille Glæder;
Jeg flakker nu med et bedrøvet Sind,
Og al min Trøst er Suk i Maaneskin.

De gaae ind i Ruinen.

CHOR AF SKOVENS ALFER.

Det, som Læseren vil vinde, hvis han ynder dette
Digt,
Det vil vi ham her forkynde: Først, naar han i Sko-
ven gaaer,
For at plukke brune Nødder i den grønliggule Høst,
Vise vi ham Hasselbusken, fuld af modne Kiærnefrugt,
Ryste ham dem ned i Hatten, skære ham en kroget
Kiep,
At han drage kan den høie, fulde Qvist til Jorden ned.
Vil han sig om Somren bade i den klare Søilverflod,
Vise vi ham bedste Steder, hvor til Brystet Bølgen
naaer,
Og hvor han paa Silkesandet flytte kan den nøgne Fod,
Gaaer han med sin Elskerinde sværmerisk i Vaarens
Lund,
Trække Sløret vi fra Maanen, holde fast i Tømmerne

Østens Vind, som vil forstyrre Hiertets hulde Sværmeri.
 Rosenkrandse skal vi flette til den unge Rosenbrud,
 Overtale Nattergalen til at slaae sin bedste Sang.
 Men hvis I paa Næsen trække selvklogt af vort kiække
 Digt,

Skal vi stene jer med Olden, med Kastaniens haarde
 Skal,

Dybt forvilde jer i Mosen, hoppende som Lygtemænd,
 Styrte jer af natlig Ganger, sætte os paa bredden Ryg,
 Og som Marer eder ride, til I faae et bedre Sind!

SKRUBTUDSERNE I DAMMEN.

Brekekekex! koax, koax!

ALFERNE.

Ha, hvem er I?

SKRUBTUDSERNE.

Vi er Græker, Fallil!

Som vel du høre paa Maalet kan.

Brekekekex! koax, koax!

Man kalder os Kritikaklere med.

Vi var ret nette Bogfinker tilforn;

Men nu, forvanded' til Skrubtudser, ak!

Ved Dovenskabs, ved Forfængeligheds

Og ved Misundelsens Trolddom,

Nu vi, koldhiertede Tudser, min Tro,

Bytted med Kryben vor lystige Flugt.

Skarpsindighed er vort Fag, som du seer;

Thi spile vi Gluggerne dumt og sløvt,

Og fatte med Hændernes dobbelte Par

Ret grundigt Alt, medens sværmerisk kun

I Alfer svæver i Luften.

ALFERNE.

F Fy, hvilke hæslege, rynkede Dyr!
 X Kommer frem for Lyset, og lader os see,
 H Hvad I med Hænderne fatte saa fast!
 D Det tykkes os Mudder og Sliim kun.

SKRUBTUDSERNE.

H Hvad Mudder og Sliim? dertil vi er nødt:
 V Vi grave ved Roden, gaae grundigt til Værks.
 M Med Blomster og Frugt i den gyngende Top,
 M Med det Fias har vi Intet at gjøre.

ALFERNE.

X Kommer frem!

SKRUBTUDSERNE.

Brekekekex! koax!

N Nei, Lyset blænder! Helst fraade vi vil
 V Vor Gift bag Fordommens fugtige Steen.
 O Og vi besidde den sieldne Kunst
 D Det yndigste Maaneskins-Landskab strax
 A At gjøre væmmeligt. Dammens Speil
 V Vi fylde med Blærernes boblende Vind.
 D Dog klinger det lærdt, naar med Kiæverne vi
 G Gientage vort Sludder med Velbehag:
 B Brekekekex! koax, koax!

ALFERNE.

H Hvi fraader I der det slimede Skum
 P Paa Rørets tynde, dets vindige Blad,
 S Som vifter heden og deden?

SKRUBTUDSERNE.

H Hvad? kalder du Siv med Sliimskum paa
 V Vort Ugeblad, du letfærdige Svend?
 B Brekekekex! koax, koax!

ALFERNE.

Koax! koax! ha, sød Melodie!
 Saa qvækker I vel for den gode Smag
 Brekekekex! koax, koax?

SKRUBTUDSERNE.

Ja, vare vi ellers vel Tudser i Kiær?
 Vi lære selv Nattergalen at slaae;
 Men ei det hovmodige, stolte Kræ
 Vil gaae paa Syngeskolen hos os,
 Og derfor da hade vi hende tilgavns.
 Brekekekex! koax, koax!
 Har du ei hørt om Peer Oxes Frø?
 Saaledes kaldes vi hist og her,
 Fordi vi er grove som Oxe; men ak,
 Ei nær saa store disværre! thi spiilt
 Forgieves med den pralende Vind,
 Vi briste som Bobler i Vandets Skum.
 Ak, Villien er god, men kun Evnen svag!
 Brekekekex! koax, koax!

De synke ned i Mudderpølen.

ALFERNE.

Ret det klinger melancholsk at høre disse Tudsers
 Qvæk
 I den stille Dam bag Skoven, mens til Hvile Solen
 gaaer,
 Og det røde Taarn i Skyen hæver sig fra Borgen hist.
 Slige Dyr maae ogsaa være; Svampen maa paa Egen
 groe,
 Gedehammens Mund maa hakke daglig i den modne
 Frugt,
 Rusten sætte sig paa Staalet, Fregnen paa en Liliekind.
 Hvad var Lyset uden Skygge, Skønhed uden Hæslighed?

DOCTOR DUBAN.

SULTANENS SAL.

MACHMUD. VEZIREN.

MACHMUD.

Hvor er min Søn? Omsværmer han endnu
I Vaarens Dale, bygger Blomsterhytter
For sin Slavinde, klædt som Hyrdedreng,
Og gjør sig latterlig for alt mit Rige?

VEZIREN.

Nei, store Sultan! mens din Arm betvang
Oprørerne, hiin Side Bierget, har
Den kiælnede Agib vundet sig et Hierte,
Har bragt Amine med som sin Fyrstinde.
De vente kun paa din Befaling, Herre!
For at nedkaste sig for dine Fødder.

MACHMUD.

Det haster ikke.

VEZIREN.

Himlen paa din Pande
Formørkes; byder du din Slave gaae?

MACHMUD.

Nei, du kan blive, Hagi Hassan! See,
Jeg trænger til Fortrolighed, og du
Har endnu ei bedraget mig.

VEZIREN.

Umuligt!

MACHMUD.

Dit Hoved har formodentlig ei Lyst til
At kneise paa mit Harems Palissader!

VEZIREN.

Ei Frygten blot, men fri Taknemlighed
Mig binder for min Levetid til dig.

MACHMUD.

Ja ja! jeg troer det nok. Men Frygten er dog
En skønne Ting. Ei sandt, min gode Ven?
Du veed, at mine sorte Gildinger
Forstaae med Lethed, med en sielden Kunst,
At kappe Hoveder med deres Sværde,
Som Løg af Stilkene med Gartnerknive.
Naar allermindst det troedes, saae man tidt
En lystig Skielm, der knælte for min Throne,
At standse midt i Strømmen af sin Smiger,
Fordi hans Hoved midt i Meningen
Fik Forfald, rulled hen ad Divansgulvet.
Nu, blegn kun ei! jeg siger det kun saa.
Du er mig tro, jeg veed det. Men en Fyrste
Bør selv i Vennen see en mulig Fiende.
Du er mig nyttig, du er tapper, klog;
Frygt ei, naar du er tro!

VEZIREN.

O, ædle Herre!

MACHMUD.

Hør, Hagi Hassan! troer du virkelig,
 At Agib er saa tosset, som han synes?
 Troer du i Sandhed, det fornøier ham
 At gaae paa Jagt, forlystes i sit Harem,
 Forelske sig, og drikke Viin i Smug?
 Mon ei det er en Maske, for at dysse
 Min Tvivl i Slummer? mon det ei er Banghed?

Veziren ryster paa Hovedet.

Han veed, at jeg lod mine Brødre dræbe,
 At ingen Fordom om beslægtet Blod
 Oprører mit. Han er min Søn; nu vel!
 Han kan ei arve mig, før jeg er borte;
 Men derfor just han kan mig ønske Døden.
 Og kunde han ei troe, jeg aned eengang
 Det stille Ønske? hm? og da dog Ønsket
 Først kom fra ham, fik selv et lignende?
 En ung Vellystig uden Stolthed, Ære?
 Han seer ei ud dertil. Sundt er hans Legem
 Og stærkt; hans Blik er frit, han skuer kiækt.
 Han undgaaer mig.

VEZIREN.

Nei, du bedrager dig.

Agib er god, han elsker dig som Søn;
 Men da han seer, at du vil herske selv,
 Saa trænger han sig aldrig frem. Hans Aand
 Er munter, ei udsvævende; men gierne
 Vil han dog plukke hvert et Ungdomsblomster.
 Han elsker dig.

MACHMUD.

Hvad elske? kommer du

Nu atter med et europæisk Ord?

Et Kiætterord! En Saracen maa hade,
 Hvis ikke, nyde kun, og kraftig bruge.
 Fortænk du mig i, at Agib er
 Min Siæl til Byrde? Jeg er Sultan; vel!
 Man kalder det en sielden Lykke — ha,
 Den er indskrænket til et ringe Liv;
 Den mindste Træl kan strax mig røve den.
 Og nu en Søn, som sikkert gaaer og lur
 Paa Timen, naar min Klokke slaaer; hver Morgen
 Betragter mig opmærksom, for at see,
 Om Tidens Finger med endnu en Rynke
 Har tegnet mig; for gierrigt at beregne
 Hvor mange Skridt jeg har endnu til Graven —
 O fy!

VEZIREN.

Nei! Agib er en Philosoph.
 Hvad har han at misunde dig? O, Himmel!
 Et møisomt Liv. Du vaager for os alle,
 Du kæmper, tænker, overveier, dømmer.
 Den Ringeste, jeg kiender i dit Rige,
 Har mere Ro, meer sand Lyksalighed,
 End du. Der skal et eget Hierte til
 At finde slig en Stilling lykkelig.
 Høimodig, stor maa Siælen være, Æren
 Maa gaae den over Nydelsen. Ung Agib
 Er vakker, god; men at han skulde ønske
 Sin ørkesløse, blomsterrige Glæde
 Forvandlet til et natligt Slid for Æren,
 Det troer jeg ham ei til.

MACHMUD.

En Sommerfugl!

VEZIREN.

gO Og troer du, Sommerfuglen havde Lyst til
 tA At prøve Ørnens Flugt? Saa lad den roligt
 sC Da flagre dybt i Havens Blomstergange
 rT Fra Busk til Busk, mens Ørnen i sin Storhed
 eH Hensuser giennem Luftens høie Strømme.

MACHMUD.

rH Hm, Hassan! der er Noget i dit Billed:
 eL Jeg føler mine Klø'rs, mit krumme Næbs,
 iM Min Vinges Kraft. Han kroer forfængelig
 iZ Sig af sin skønne Spindelvævevinge.
 eV Vel, lad ham flagre!

VEZIREN.

Vil du see hans Brud?

MACHMUD.

O O ja! i Morgen eller Overmorgen.
 uN Nu vil jeg hvile paa min Dagsforretning.
 oC Dog, send mig hid den Doctor, denne Duban!
 sM Man har fortalt saameget til hans Roes.
 eL Jeg har forskrevet ham, og længes efter
 tA At see hans Underværker.

VEZIREN.

Vel, min Sultan!

Machmud gaaer

Seer efter ham.

sH Ha, du en Ørn? en feig, en lumsk Hyæne,
 oT Forvart kun bag min Klogskabs faste Stænger.
 sH Han var i Krigen med — i Teltet bagved,
 gO Og troer, han kommer fra et vundet Slag.
 eL Jeg tænker, vaager for ham, og han mener,
 eC Det er ham selv. O, lovet være Allah,

Som gav ham Sløvhed og Forfænglighed,
En Mundkurv for hans Grumhed! Men, i Sandhed
Det er en farlig Post at være Vogter
For sligt et Dyr, og ingen Morgen veed jeg,
Om næste Aften jeg paa Sengebolstret
Mit trætte Hoved hvile skal, hvad eller
Om det skal smile blegt i Maaneskin
Paa Portens Stænger. Agib, ædle Agib!
Mit Haab staaer kun til dig. Og vilde du,
I Forbund med min gamle Broder Duban —
Men — det er Agibs Ædelmodighed,
Som skienker denne grumme Schakal Livet.

Han gaaer.

EN ANDEN SAL I PALADSET.

AGIB. DOCTOR DUBAN.

AGIB.

Jeg seer det tydeligt, det er forbi,
Hun elsker mig ei meer. Ak, alle disse
Smaaglæder er forsvundne! Disse Perler
Af Elskovs første Morgendugg, som Solen
Med sine mindste Glimt forvandlede
Til Diamanter — tabt er deres Glands,
Og Haabets Grønt, som bar dem — vissent Straa!
Dog tykkes mig, det er ei Utroskab,
Som vender hendes Hierte; meget meer
En selsom Siælens Vildelse. Ak, Doctor!
Tal, trøst mig! er der Haab?

DUBAN.

Nu, hvorfor ikke?

Og i det Mindste Haab for Videnskaben.

Tilfældet er besynderligt; du siger,

Hun sukker for en Mor?

AGIB.

Et hæsligt Dyr,

Meer liigt en Skovtold end et Menneske.

Dog sukker hun, og nævner ømt hans Navn.

Hun klæder sig i kulsort Fløil; sit Kammer

Lod hun betrække med det sorte Bai,

Og først om Natten sværmer hun i Skoven.

DUBAN.

Det samme gør jo Uglen, og man kalder

Den i Europa dog Viisdommens Fugl.

Forelsket i en Mor, naar man besidder

Saa smuk en Fyrste, synes Raseri;

Dog — Elskov, Raseri er Lidenskaber,

Som staae hinanden nær. Hvo drager Grændsen?

Geniet nærmer sig Afsindigheden,

Og dyrisk Dumhed er ei meer besindig.

Her træffe vi maaskee Foreningspunkten.

AGIB.

O, Duban! hvis du kiendte mine Qvaler!

DUBAN.

Min Prinds! maaskee det var det Raadeligste,

I Fald jeg tog dig selv lidt først i Cuur.

Hvorledes? du er sværmerisk forelsket?

Tilgiv min Dristighed, det er en Daarskab,

Og reent ud talt, puur Egoisterie!

AGIB.

Du spørger!

DUBAN.

Egoisterie, ei Andet!

Hvad i al Verden har bestemt dig til
At hænge ved en enkelt qvindlig Gienstand?
Er der i Hiertet, Lever, eller Lunge,
Indvolde Noget, som befaler Sligt?
I Blodet, Hiernen, Nerverne, Rygraden?
Du er en Mand, som ønsker dig en Kone,
Det er naturligt. Du er Asiat
Og Fyrste, ønsker fleer, og faaer dem. Vel!
Hvad foreskriver dig den rette Grændse?
Din egen Sundhed, eller dine Luner.
Men at forhippet kun du er paa een,
Og sukker, sværmer, spilder dine Kræfter,
Og glemmer, hvad der er langt mere vigtigt:
Tillad mig det — det er urimeligt;
Eensidigt Sværmeri, en Vane til
At faae sin Villie, som forkialet Barn;
Og gaaer det vidt — hvad da? en fix Idee,
Det første Skridt til den Afsindighed,
Som nu du selv beklager hos din Kone.

AGIB.

Saa grusomt du angriber Kiærligheden?

DUBAN.

Nu, den er sød, som mangel anden Gift;
Men hvad er Gift? en stærk eensidig Virkning,
Som hæver og forstyrrer Ligevægten.
Er Elskov ei det samme? sløver den
Ei Mennesket for andre Nydelser?
Og hvor den tidt er smagløs i sit Valg!
De skielmske Franker male derfor rigtigt

9Q Den som et Barn, en Dreng, en Blindebuk
 9M Med Bind for Øiet. Leges Blindebuk,
 s2 Saa griber man saa let en hæsliq Mor,
 o2 Som deilig Prinds. Du maa forlade mig,
 9L Jeg finder dig ei selv just meget langt fra
 iQ Din Kones Tilstand.

AGIB.

Og hvad vil du læge,
 sN Naar du foragter det, du kaldes for?

DUBAN.

tA At Hæslighed udstikker ægte Skiønhed,
 9L Jeg siger dig, det er et sieldent Syn.
 vH Hvor stort et Udslag for min Videnskab,
 o7 Først psykologisk ret at undersøge
 sA Aarsagen til en slig Tilbøilighed,
 gO Og hvad der virker den forrykte Pathos!
 sM Maaskee en Feil i Øiets Retina,
 vH Hvor dog desuden Alting staaer forkeert,
 gO Og skues rigtigt først af Siælens Øie;
 yH Hypochondrie; maaskee for begsort Blod,
 to2 Som vækker hendes Elskov for det Sorte.

AMINE

kommer, og siger sagte:

vH Hvor tung, hvor bitter er Forstillelsen!
 9M Men skiændig Magt undskylder Troskabs List.

Høit.

iIT Tillader du, min fyrstelige Herre!
 tA At Hurliburli, Moren, som vi saae
 2 I I Skoven, og som hused os, maa tiene
 giM Mig i mit Pallads mellem mine Slaver?
 tsH Han kommen er fra Skoven med sin Moder

Til Hovedstaden, er et ærligt Skrog.
Hvo nænner vel at afslaae slig en Bøn?

AGIB

sagte til Duban.

Du seer, hun har kun denne Mor i Hov'det.

DUBAN.

Nu vil hun have ham i Huset med,
Det er naturligt.

AGIB.

Skal jeg føie hende?

DUBAN.

O, hvis du føier hendes Ønske, Herre!
Da vil hun sikkert være dig forbunden.

AGIB.

Hun rører mig, den arme Sværmerinde.
Ak, hun er syg, fortvivlet! Hvilket Værk
Af salig Uskyld, af Blufærdighed,
Har her Naturen nedbrudt!

Høit.

Min Amine!

Hvorledes gaaer det?

AMINE.

Godt! Jeg elsker dig

Ret inderligt.

Hun klapper ham koldt.

AGIB.

O, lad det heller være!

DUBAN

leer.

Undflyer du hendes Favnetag? Fyrstinde!
Han er dig utro.

AMINE.

Hvem er du?

DUBAN.

En Doctor.

AMINE.

En Spøgedoctor?

DUBAN.

Nu, som det kan falde.

Tidt læger bittert Spøg den syge Alvor.

AGIB.

Jeg lider ei den Spot og denne Stiklen
Paa menneskelig Svaghed, mindst paa Qvindens.

DUBAN

heftig.

Ha, helst paa den! — Ei sandt, min skønne Frue!

Du elsker Poesie, de skønne Kunster?

AMINE.

Særdeles har jeg yndet det. Ei mere;
Nu svimler jeg.

DUBAN.

Der har vi det! Jeg vil

Da med din Mands Tilladelse strax skrive
Dig en Recept, som lyder: Recipe
Et Kiøkkenforklæd, brug en Forskærkniv,
Rør Vellinggryden, snur med Spinderokken!

Sagte til Agib.

Jeg finder hendes Sygdom mere farlig,
End først jeg troede; thi det er en Galskab,
Som kommer af forskruet Følsomhed.
Forfængelighed, Andet ei! Hun stirret
I Maanen har, har grædt, philosopheert
Om Siælens Salighed, om Død og Liv,
I Stedet for at koge Høns med Gryn
Og spinde Bomuldsgarn.

AGIB
stolt.

Hun er Fyrstinde.

DUBAN
bukker.

Saa var der Raad endnu: hun kunde pynte
Sit Legem, see i Speilet, vaske sig
I Mandelmelk, omskifte Hovedtøi
Tre, fire Gange daglig, smidske venligt
Til Slaverne, og sætte Blomsterpotter
I Vinduet. Jeg sværger dig, min Herre!
Slig Daarskab havde været mere let
At styre. Denne kiender jeg desværre!

ET BUD
kommer; til Duban.

Den store Sultan kalder, Doctor Duban!

DUBAN.

Paa Øieblikket.

AGIB.
Du forlader os

I denne Tilstand?

DUBAN.

Giver du mig Fuldmagt
Til at behandle denne Patient,
Som jeg fornødent finder det?

AGIB.

Alt, Alt

Tilstaaer jeg dig, i Fald du redder mig
Min Ædelsteen.

DUBAN.

Jo haardere den er,
Jo haardere maa Slibesandet være.

AGIB.

Kun ei for haardt!

DUBAN.

Hvad haardt? I ønsker jer

En Kniv, som bort kan skære døde Kiød,

Og undres endnu over, den er skarp?

Vi bruge skarpe Instrumenter, Herre!

I vort Bestik. Saaledes maa det være.

Bed Himlen jer bevare for en Doctor,

Som giver eders Kone Havresuppe,

Violsirup og Pebermytekager!

Den gamle Sultan kalder; jeg er Slave.

Han bukker, og gaaer.

AGIB
kiærlig.

Amine!

AMINE.

Grumme Mand! du overlader

Din Hevn til denne fremmede Forvovne?

Tag dig i Agt! hvis det gaaer løs paa Hevn,

Da er jeg frygtelig.

AGIB.

O, min Amine!

Tro mig, jeg føler Medynk med din Svaghed.

AMINE.

Hvad Svaghed? Medynk? jeg er ikke svag,

Og trænger ei til Ynk! Du trænger til den,

I Fald du understaaer dig —

AGIB.

Understaaer?

Er denne Tone passelig for dig?

Har du omskiftet reent Natur? Med Ynde

Kan du beherske mig, men ei med Trods.

AMINE.

Jeg sætter Trods mod Trods.

AGIB.

Ha, skønne Sphinx!

Saae jeg dit Ansigt kun, og skiulte du
 Mig Løvekløerne?

AMINE.

Jeg hader dig,
 Og skiælv, i Fald du turrer mig til Vrede!
 Jeg kiender dig og dit Bedrageri!

Hun gaaer.

AGIB.

Det gaaer for vidt! Affaldet Rosen er,
 Og Hækken staaer igien — en Tornebusk.

MACHMUD

kommer vranten.

Han kommer ei, saa maa jeg vel umage
 Mig hen til ham. Jeg har en hæsliq Hoste,
 Som nogle Dage alt har plaget mig.

AGIB

hilser koldt ærbødig.

Min Fader har forkølet sig?

MACHMUD.

Det spørger

Du med et undertvungent Smil, min Søn?
 Og bittert smiler Agib ad sin Fader,
 Fordi han er upasselig?

AGIB.

Min Fader

Anvender Alt paa sig. Jeg tænkte ei
 Paa dig derved.

MACHMUD.

Det troer jeg nok; du tænker
 Vel sielden kun paa mig.

Agib tier.

MACHMUD.

Og naar det skeer,

s2 Saa gad jeg vide Tanken. — Nu? hvi tier
u Du studs? kan du ei svare?

AGIB.

Slig en Tvivl

iT Tilsteder intet Svar, den lammer Tungen.

MACHMUD

opbragt.

sT Tal!

AGIB.

Doctor Duban gik til dig, min Sultan!

H Han bringer sikkert Hyldesaft for Hosten.

MACHMUD.

v Veed du, at dette Sværd kan dræbe dig?

AGIB.

H Berøv mig kun det Liv, du skienkte mig,

s2 Saa viser du mig første Gang din Yndest.

H Hvad skal den leve for, som hades af

i2 Sin Fader og sin Hustru?

MACHMUD.

Fader! Hustru!

M Mig sætter du i Ligning med en Qvinde,

s2 Som du har Mage til i Skokketal

iT Til din Forlystelse?

AGIB.

Hvad regned du

M Min Moder for?

MACHMUD.

For smuk Slavinde, som

I I Tilgift med den Tidsfordriv, hun skienkte mig,

s2 Gav mig en Søn, og det var ei det Bedste.

AGIB

vil gaae.

Ha — min Nærværelse forbitter dig.

MACHMUD.

Du kieder dig, for du er ørkesløs.

AGIB.

Giv mig Forretninger! giv mig en Hær!

Jeg iler mod Rebellen, og jeg finder

Min Død.

MACHMUD.

Hvor du er bleven kiæk paa een Gang!

Jeg har alvorlige Forretninger,

Som du kan dele. Gak til min Vezir,

Hielp ham med vanskelige Regnskabssager!

Det spreder Sindet.

AGIB.

Undskyld mig, min Sultan!

Lad dine Slaver regne dine Brøk,

Jeg føre vil din Hær i hele Tal.

MACHMUD.

Mod hvem?

AGIB.

Mod Fienden!

MACHMUD.

Du er aabenhierdig!

Og hvilken Fiende?

AGIB.

Den, du har i Hiertet,

Mistankens fæle hemmelige Diævel,

Kan jeg saa lidet som du selv betvinge. Han gaaer.

MACHMUD.

Har man seet Mage til slig en Forbryder?

Han hader mig, sin Fader; det er klart.
 Jeg give dig en Hær? saa var jeg værdig
 At falde som et Faar for Slagterkniven.
 Det er besluttet, han maa bort, maa bort;
 Men paa en skikkelig, anstændig Maade,
 Som ingen Opsigt gjør. Der kommer Lægen.

DUBAN

kommer.

Min Sultan kaldte; men jeg traf dig ei
 I dine Værelser — tilgiv din Slave!

Med Lune.

Befaler du, at jeg skal kaste mig
 Paa Maven?

MACHMUD.

Lad kun være! Der er Ingen,
 Der seer din Høflighed, foruden jeg,
 Og jeg er overtydet om din Troskab.

DUBAN.

Særdeles naadig!

MACHMUD.

Hør, min gode Duban!

Man siger, du er stærk i sieldne Curer.
 Hvor Livet svæver mellem Død og Frelse,
 Der pleier man at kalde dig til Hielp,
 Som en erfaren, uforfærdet Lods
 I Havsnød mellem blinde Skiær. Man siger,
 At du har reddet mangt et Liv fra Døden;
 Saa, tænker jeg, forstaaer du ogsaa sikkert
 At styre Farten modsat, naar det gielder.

DUBAN.

Den Fart er ikke vanskelig, min Sultan!
 Til Modgang har Naturen stedse Medbør.

MACHMUD.

Hvor har du lært din sieldne Lægekunst?

DUBAN.

Vi Lærde fødes ikke som I Store
 Til vore Fortrin, maae erhverve dem
 Ved hvad man kalder Flid. Det har jeg da
 En Tidlang ogsaa gjort. Dog, Lykke maa
 Der til i Alt; og derfor gav Naturen
 Da ogsaa mig et Greb paa denne Kunst,
 Hvorved det Vanskelige blev mig let.
 Jeg pleier ei at prale, veed Enhver,
 Men ærligt vil jeg dog betro dig det,
 Min store Sultan! at om selv mit Hoved
 Blev hugget af og kastet i et Fad,
 Saa har jeg lært, at lade Hov'det tale
 End mere klogt, end da det var paa Kroppen.

MACHMUD.

Det finder jeg særdeles unaturligt.

DUBAN

leende.

Nu, hvorfor det? Man hører jo saa ofte,
 At Kroppen taler uden Hoved, Herre!

MACHMUD.

Det glæder mig i dig at have fundet
 En Mand, som eier Kløgt til hvad jeg ønsker.
 Jeg har en Søn blandt mange, skøndt den ældste
 Mig lidet kiær; sandsynlig er han ei
 Min Søn engang, thi Agibs Moder Zandra
 Var heftig og letsindig, havde meget
 At tale tidt med Havens Gartnerslave.
 Mig ligner han saa lidt, som Natten Dagen,
 Seer stedse paa mig med et vrantent Blik,

Og reent ud sagt — han lurder paa min Død.
 Nu har jeg Magt at fælde ham, forstaaer sig,
 Saasnart jeg vil, og det ved Slavesværdet;
 Men jeg vil ingen Opsigt gjøre med det,
 Da dog jeg gielder for hans Fader, seer du!

DUBAN.

Det kan jeg tænke.

MACHMUD.

Hvis blandt dine Krukker
 Maaskee nu fandtes een med slig en Saft,
 Som ikke styrker, men fortærer Livet —

DUBAN.

Jeg har en saadan Saft.

MACHMUD.

Brug den forsigtig,
 Saa gjør jeg dig til min Livmedicus.

DUBAN.

Lov mig kun Eet!

MACHMUD.

Og hvad?

DUBAN.

At ingen Anden
 Indblander sig i hvad du mig betroer.
 Vi Læger er jaloux som Elskerne,
 Og lider ei Medbeilere.

MACHMUD.

Vær rolig!

DUBAN.

Saa du betroer mig Patienten ene?

MACHMUD.

Ei ene: dig og Døden.

DUBAN

leer.

Død og Læge

Gaae Haand i Haand fra gammel Tid som Venner;
Imellem dem er ingen Jalousie.

MACHMUD.

Misbrug ei min Fortrolighed, min Tillid!
Jeg straffer frygteligt, og mærker Alt.

DUBAN
bukker.

Desbedre lønner du min Tieneste.

MACHMUD
sagte.

Jeg frygter, at jeg har forløbet mig
Og handlet overilet; thi hans Mine,
Skøndt undertrykt, misbilliger mit Forsæt.
Alting kan jævnes! Gale Hundes Bid
Udsletter man med hede Jern i Tide,
Og uforsigtig Aabenhed — med kolde.

Han gaaer.

DUBAN
ene.

En saadan feig Tyran er ikke sielden
Blandt Orientens Fyrster. Mange Koner
Dem skaffe mange Børn, da deles daglig
Naturens Faderfølelser, ethvert
Maa hielpe sig med Lidt, da træffer det
Vel ogsaa til, at Enkelte faae Intet.
Ved Brodermord steg Machmud paa sin Throne,
Og han befæster den ved Sønnemord.
Mord bliver en Despot saa ligegyldig
Til sidst, som Liig og Død en Anatom.
Vel Agib, at han faldt i mine Hænder!
Jeg dræber ham med Kaffe; langsomt virker
Den Gift, og Machmud vil en langsom Gift.
Nu seer jeg dog, Veziren havde Ret:
Han maa afsted, den gamle, lumske Synder!

Vil gaae, men vender tilbage.

Men — hm, jeg faaer et Indfald! mon maaskee
 Ei dette kunde virke paa Amine?
 Vi vil forsøge det. Medlidenhed
 Er ofte første Skridt til Kiærligheden.
 Det drager hendes Phantasie og Tanker
 Fra Moren hen til Agib; og hvis Hiertet
 Er godt i hende, vil det vække Lysten
 Til Ædelmod og til Opoffrelse.
 Vi vil forsøge det Experiment.

Han gaaer.

AMINES VÆRELSE.

Hun synger ved sin Cithar.

Hvo lærte mig min Slavelænke bære?

Den Kiære.

Hvor fandt jeg Livets Held og Glædesgaven?

I Haven.

Hvad lod mig Bæk og Nattergale glemme?

Hans Stemme.

Og landsforviist jeg snart var hiemme.

Jeg fandt min Trøst, jeg fandt min Ro,

Og følte mig saa fro, saa fro,

I Haven ved den kiære Stemme.

Hvad har forvandlet Salighed til Naget?

Bedraget.

Hvo blandte Malurt i min Glædeshonning?

En Konning.

Hvad er min Trøst i stolten Demantsæde?

At græde.

O, snart skal Lilierne beklæde
Mit kolde Liig i Dødens Slum!
Taalmodig vil jeg, bleg og stum,
Bedraget af en Konning græde.

Hvad ender venligt her i Livet Nøden?

Kun Døden.

Hvad finder hist hos Allah Kiærligheden?

Sit Eden.

Hvad skienkes mig, naar løst er Livets Byrde?

Min Hyrde.

Kom, søde Smerte, mig at myrde!

Jeg smiler; dræb, saa snart du kan!

Du skiller mig fra min Tyran;

I Dødens Eden er min Hyrde!

DUBAN kommer ind.

AMINE

lægger Citharen hen.

Hvad vil du mig igien, du fæle Doctor?

Vil du fornærme mig? Tag dig i Agt.

DUBAN

sagte.

Nu maa jeg dog anstille mit Forsøg.

Høit.

Fyrstinde! jeg vil vise dig, at Duban

Er ei saa slem, som du maaskee formoder.

Oprigtig talt, siig, hader du ei Agib?

AMINE.

Jeg hader ham, og dig, og Hver, som tvinger

Med Grumhed mig til det Uværdige.

DUBAN

hemmelighedsfuld.

Nu vel, saa glæd dig! Machmud har besluttet

At lade Agib myrde ved min Haand .
Ved giftig Lægedom.

AMINE
bestyrtet.

Hans egen Fader?

DUBAN.

Nu, Fader eller Hustru, min Fyrstinde!
Det kommer saa omtrent vel ud paa eet.

AMINE
heftig.

Paa eet? paa ingen Maade! Hvad har Agib
Forbrudt imod sin Fader? hvormed staaer han
I Veien Machmud? Han er lydig mod ham,
Beskeden. Ha, det er en nedrig Grumhed,
Som den Forhærdede skal bøde for!

DUBAN.

Fyrstinde!

Sagte.

Konen er dog ei saa gal,
Som først jeg tænkte.

Høit.

Du har Medynk altsaa
Med Agib?

AMINE.

Medynk? Troer du, Alle har
Saa følesløs og tyk en Elephanthud
Som du, hvorpaa ei Noget bider?

DUBAN

med et godmodigt Smil.

Nu,

I Fald jeg er en Elephant, saa ligner
Jeg ogsaa deri, seer du, Elephanten,
At jeg kan skielne. Elephanten træder
Kornmarker ned, men skræver varsom over

Det spæde Barn, som lægges for hans Fod.
 Du agter altsaa dog din Ægteherre,
 Og vil beskytte ham?

AMINE.

Ja, mod et Mord,
 Og mod hver skummel Efterstræbelse.
 Er Agib ei en tapper, vældig Yngling,
 Skabt til at styre Riget? er han ei
 Huldsalig, artig, venlig imod Alle?
 Hvordan han har behandlet mig — hvad kommer
 Det Thronen ved? hvad kiender Machmud det?
 Og om han vidste det — Fy, myrde ham!
 Nei, om det end forløste mig af Nøden,
 Og bragte mig i Kiærlighedens Arm,
 I skal ei dræbe ham. Han være nu
 Saa haard mod mig, saa frygtelig han vil,
 See, jeg tilgiver — for den Liigheds Skyld,
 Han har med den, jeg elsker over Alt.
 Han elsker mig, det mærker jeg desværre.
 Hans Heftighed undskylder Troløsheden;
 Nu er det skeet, det vilde Skridt, engang.
 Troer ei at lokke mig paa eders Side!
 O, hvis han ikke daglig piinte mig
 Med Ømhed og med hæsliq Nidkiærhed,
 Jeg kunde leve roligt i hans Harem
 Og føle mig ret lykkelig.

DUBAN

sagte.

Hvor findes

En Traad for Ariadne her, hvorved
 Hun slipper ud af disse Labyrinther
 Og sluges ei af Vanvids Minotaur?

Høit.

gO Og hvad er da din Hensigt nu med Fyrsten?

AMINE.

HA Alt, hvad jeg beder om i denne Stund,
 rE Er det: red Agib for i Dag, min Herre!
 3eL Jeg skal paa Jagt; jeg lovet har at møde
 nE En gammel, tro Veninde hist i Skoven,
 gO Og der er ei et Øieblik at spille,
 dT Thi jeg har svoret det. Og kom jeg ikke,
 bU Udlagdes det mig til Koldsindighed
 tA Af Een, som synderligt behersker mig.
 eM Men vær du rolig: Agib skal ei døe!
 sV Vaag over ham, beskierm ham til i Morgen,
 gO Og overlad du saa kun Hevnen mig. Hun gaaer.

DUBAN.

ss2 Saa sært og smagløst blander du, Natur!
 oH Hos Mennesket det Skønne med det Slette. Gaaer.

SULTANENS DIVAN.

MACHMUD

nøls alene paa sin Throne. Medens Veziren, Emirene og Folket forsamle
 sig, siger han ved sig selv:

nE En Digter sletter ud med Blæk og Pen,
 vH Hvad han har skrevet i Iilfærdighed,
 ro2 Som intet duer; Fyrsten bruger Sværd
 gO Og Blod. Jeg gjorde mig kun meer forhadet
 ssP Paa denne Maade; Agib er maaskee
 iE Ei heller slet saa slem, som jeg formoder.

Men denne stolte, tillidsfulde Doctor
Betragter mig bestandig med et Blik,
Som han var Fyrsten, og som jeg var Slaven;
Det kan jeg ikke taale. Han maa bort.
Han sikkert vil forraade mig til Agib.
Saasnart jeg havde mig betroet til ham,
Fortrød det mig. Den Feil maa gøres god,
Og jeg maa forekomme Dubans Trædskhed.
Desuden har jeg end en anden Grund;
Saa lystig som den er, saa er den kraftig:
Jeg aldrig end har hørt et Hoved tale,
Naar det er hugget bort fra Skuldrene.
Han siger, det kan hans — vel, lad os høre!

DUBAN føres bagbunden frem.

DUBAN.

Min store Sultan harmes paa sin Slave?
Hvi bringes her jeg for din Naades Throne
Med bundne Hænder? Lægekunsten trænger
Til Hænderne, hvis den skal yde Hielp.

MACHMUD.

Du bruger Tungen godt, den er ei bunden;
Og dersom jeg kan troe dig paa dit Ord,
Saa binder Intet den, selv Døden ei.

DUBAN.

Jeg haaber dog, at ei din høie Naade
Vil gjøre her med mig Experimenter?

MACHMUD.

Jo, netop det! Tilgiv mig, kiære Doctor!
At denne Gang jeg fusker i dit Haandværk;
Men du har vakt Nysgierrigheden hos mig,
Og jeg maa tilfredsstille den.

DUBAN.

Hvordan?

MACHMUD.

iM Mit gode Raad! mit Folk, som er forsamlet!
 I I staae her ikke denne Gang for Intet,
 eD Den store Duban, den berømte Mand,
 liV Vil vise os et sieldent Mesterstykke.
 sH Han har tilstaaet mig: hans Hoved har
 eD Den Egenskab, at tale efter Døden.
 I I veed, jeg lider ikke gierne Pral,
 gO Og for at redde Mester Dubans Ære,
 liT Tillader jeg ham for mit Folk og mig
 it2 Strax at bevise os sin Sanddruhed.

DUBAN

sagte.

gD Jeg seer det alt forud, jeg kiender vel
 sH Hans stirrende Hyæneblik, og mærker,
 tA At ei hans Blodtørst vil benaade mig.

Høit.

sH Ha, Sultan, skiælv! en større Scheik, end du,
 e2 Seer ned i denne Time fra sin Throne,
 gO Og dømmer paa Retfærdighedens Dag.

MACHMUD.

eV Vel! lad ham dømme.

DUBAN

nærmer sig, og siger med sagte Stemme:

Tillad mig et Ord:

sM Maaskee fortryder den Fortrolighed
 giD Dig nu, som nylig du har viist din Slave;
 eM Men hvis du har forandret din Beslutning,
 sD Da trænger Duban ene til et Vink,
 gO Og Intet er forseet endnu.

MACHMUD.

Forseet?

Paadutter du mig lav Fortrolighed?
 Forseelser og Vaklen? Hvilken Frækhed!
 Forræder! ha, nu skal du døe.

DUBAN
 smilende.

Jeg skal?

MACHMUD.

Ja! om du havde tusind Liv for eet.

DUBAN.

Nu, meer end eet kan du dog ikke tage.

MACHMUD
 til Skarpretteren.

Sæt ham i Knæ, og hug ham Hov'det af!

DUBAN
 fatter sig.

Min Sultan! viid, at Duban er en Mand,
 Som hader, hvad uværdigt er og nedrigt;
 Og nedrigt var det, hvis jeg tryglte Livet.
 Jeg veed at finde mig i Skiebnens Luner.
 Du vil min Død; den koster dig endeel,
 Mit Liv var vel i Stand at frelse dit
 Og Dines mangt et Aar. Men lad saa være!
 Du er en Ven af sieldne Skuespil,
 Vil høre mit afhugne Hoved tale —
 Du Magten har — velan! din Villie skee.

Til en Slave

Bring hid et Søilverfad, et Linnedklæde!

MACHMUD.

Gjør, hvad han vil!

DUBAN.

Og da det eengang dog
 Nu ei kan være Andet, saa tillad

Mig end i Døden at bevise dig
Den sidste Tieneste!

MACHMUD.

Du mig? hvorledes?

DUBAN.

Naar jeg betænker Tingen ret, min Sultan!
Maa jeg i Grunden takke dig, at du
Mig skiller ved en overflødig Byrde.
Er Livet Andet, philosophisk talt?
Med Mod bortkaster jeg da Dødens Frygt.
Ei skal du skue Skrækkens Krampetræk
I Dubans sidste Miner. Blegt, men roligt
Mit Hoved, som et sneehvidt Marmorbilled,
Skal staae for dig, ei lalle med sin Tunge
Med en bevidstløs Snappen efter Veiret,
Men aabne tydeligt violblaae Læber,
Og svare dig paa hvad du spørger om.

MACHMUD.

Jeg længes; skynd dig, Doctor, og knæl ned!

DUBAN.

Alt har en Form i Livet, vise Sultan!
Og Døden selv er ikke uden den.
I Fald Experimentet ret skal lykkes,
Da maa der iagttages visse Regler.
Hør til Beviis paa min Forsonlighed
En Godhed, som jeg vil bevise dig
Af ikke ringe Værd. Lad strax en Slave
Gaae ind i mine Værelser og hente
Den sorte fløilsbetrukne Foliant
Med Sølv paa Snittet og med Spændehægter,
Som ligger inde paa mit Skriverbord.

SULTANEN.

Giør, hvad han siger!

En Slave gaaer.

DUBAN

vender sig til Bøddelen.

Du derhenne der!

Forstaaer du ogsaa Kunsten ret? Stolt støtter
Du til den krumme Sabel dig, og venter;
Men kan du ogsaa bruge den?

BØDDELEN.

Fortræffligt!

Knæl kun, saa skal du see, det gaaer saa mørt
Som i en Kaalstok. Du er aldrig kommen
Saa hurtig til Vor Herre som i Dag,
Det skal jeg love for.

DUBAN.

See til, du træffer

I Ledet rigtigt! Er den ogsaa skarp?

Han beføler Eggen af Sablen.

BØDDELEN.

Skarp som en Amputeerkniv.

MACHMUD.

Jeg beundrer

Den Rolighed, hvormed han dør; han sysler
Med Sværd og Bøddelkniv, som var det Lys
Og Lysesax, før han vil gaae til Sengs.

DUBAN.

Hvad er det Andet? Jeg er Læge, Herre!
Og vant til slige Dødens Instrumenter.

SLAVERNE

komme tilbage.

Vi bringe Bogen, Klædet, Sølvfadet.

DUBAN

til Bøddelen.

Naar du har hugget nu mit Hoved af
 Ret net i Ledet, pas da vel, det falder
 I Sølvfadet paa den hvide Dug;
 Da vil ei Blodet sprøjte giennem Aaren.
 Og Kroppen styrter ei, den vakler kun,
 Indtil den funden har sin Ligevægt.
 Tag da mit Hoved, sæt det ret paa Halsen,
 Og bind den røde Silketraad derom,
 Som her jeg rækker dig.

BØDDELEN.

Skal ikke mangle.

DUBAN

tager Bogen fra Slaven, og giver den til Machmud.

Men du, min Sultan! modtag denne Bog.
 Heel meget kan dens Indhold dig forklare,
 Til Nytte for dig selv og for dit Land;
 Og hvad den spørger om, kan jeg besvare,
 Naar Hov'det slutter atter til sin Rand.

MACHMUD.

Tak! Tak!

DUBAN.

Hvad kun urolig gør mig end,
 Er, at du dog begaaer et Mord i Grunden
 Paa den Uskyldige; og bedre var det,
 Hvis du benaaded mig.

MACHMUD.

Jeg skulde nu

Benaade dig, nu du har egget mig
 Nysgierrigheden til en saadan Høide?
 Du pidsker mig med Nælder, og forundrer

Dig endnu over, at jeg kløer min Vable?

Nei, aldrig! Lyd og knæl! Skarpretter, skynd dig!

• DUBAN.

Jeg knæler; gør din Pligt!

Slaven afhugger hans Hoved, saa det falder paa Dugen i Sølvbækkenet. Kroppen bliver staaende stiv paa Knæerne, efterat den har rokket et Par Gange frem og tilbage. Blodet springer høit som et Springvand, men Purpurstraalen vender ned i Aarerne igien. Naar Slaven har sat det afhugne Hoved paa Halsen, og ombundet Traaden, standser Blodet.

MACHMUD

med et dybt Forundringssuk.

Besynderligt!

TILSKUERNE.

Heel selsomt! ubegribeligt! See, hvor

Han stirrer bleg med aabne Øine! Munden

Bevæger sig, han prøver paa at tale.

Det falder ham nok vanskeligt.

DUBAN

med et svagt, tykt Mæle.

Min Sultan!

Opslaa den syvende af Bogens Sider,

Men giennemblad de første, Blad for Blad;

Da finder du en Hemmelighed skreven.

Men vogt dig vel, du ei forregner dig.

MACHMUD.

Fast klæbe Bladene sig til hinanden.

DUBAN.

Saa væd din Finger, skil dem ad forsigtig!

MACHMUD

blader, og væder hvergang Fingeren paa Tungen, naar han vender om.

Jeg har det syvende.

DUBAN.

Hvad staaer der?

MACHMUD.

Intet.

DUBAN.

Tomt?

MACHMUD.

Ganske tomt.

DUBAN.

Saa ligner det din Siæl.

Men hvidt?

MACHMUD.

Sneehvidt.

DUBAN.

Fy, fy! Blad syv endnu!

MACHMUD

blader, derpaa sukker han, og siger ængstelig:

Jeg bliver saa besynderlig til Mode.

DUBAN.

Hvordan?

MACHMUD.

Beklemmt.

DUBAN.

Er det Samvittigheden?

MACHMUD.

Nei, det er Døden, troer jeg.

DUBAN.

Herre, læs!

MACHMUD.

Jeg finder kun et kulsort Blad.

DUBAN

Der har vi
Dit Hiertes Farve. Staaer der Intet skrevet?

MACHMUD.

Et Vers med røden Skrift i sorten Grund.

DUBAN.

Læs det, min store Sultan! lad os høre.

MACHMUD

læser:

Fortiente Straf dig Himlen gav,
Du synker i din egen Grav,
Endt er din Rasen og din Slagten.
Din Krop skal døe, dit Navn forgaae,
Din Grav skal fuld af Tidsler staae.
Og gid det skee hver Niding saa,
Som fnysende misbruger Magten!

DUBAN.

Der har du læst din egen Gravskrift, Herre!
Han reiser sig, Blodet vender tilbage i hans Kinder.

TILSKUERNE.

O, Himmel! Liget gaaer med stive Skridt.

MACHMUD.

Det sortner for mig.

DUBAN

ligegyldig.

Det er snart forbi.

Vær du kun rolig: Giften virker snart,
Hvormed jeg har bestrøget Bogens Blade,
Og som du suged selv af Fingrene.

MACHMUD.

Ha, griber ham, den Trolld!

DUBAN

leer.

Jeg er ei Troid,

Jeg er en Læge; den var daarlig Læge,

Der ei tilbageholdt sin bedste Kunst

Til Redning for sit eget Liv.

Han vender sig rolig og alvorlig til Forsamlingen.

Farvel!

Den Hovedløse gaaer, naar han har skilt

Et nedtrykt Rige ved den Hierteløse.

Han gaaer.

FORVANDLINGERNE.

AGIBS VÆRELSE.

Han ligger paa en Sopha. To SMUKKE UNGE SLAVINDER køle ham med brogede Fiærvifter for Heden, og jage Myggene bort.

MIRZA.

Han sover sødt, men dybe Suk
Dog ofte fra hans Hierte lyder.

ZULIMA

sukker.

Hvor han er sund, hvor han er smuk!
Han næsten har for mange Dyder.

MIRZA.

Han er den ene Kone tro,
Og elsker aldrig nogen Anden.

ZULIMA.

Man skulde næsten tænke jo,
Han havde Skade paa Forstanden.

MIRZA.

Men hun er deilig!

ZULIMA.

Rosen staaer
Saa stolt, og andre Blomster skoser;
Men det er dog en fattig Vaar,
Som ene pynter sig med Roser.

MIRZA.

Ja, det er daarlig Egensind,
Som hæver Eet, alt Andet laster;
Hvis Rosen har en Purpurkind,
Har Lilien Hud som Alabaster.

ZULIMA.

I dunkle Lokkers Løv den staaer,
For ret coquet at kunne finkle.
Dog kan Auriklens gule Haar
Vel sammenlignes med de dunkle.

MIRZA.

Tidt lader jeg, som jeg var varm,
Som jeg foer sammen ved et Bulder,.
Og blotter ham min fulde Arm
Fra Fingerspidsen til min Skulder.
Han seer, at den er hvid og trind;
Troer du, han ønsker den at trykke?
Ak, med et adspredt, stille Sind
Han sidder selv et Marmorstykke!

ZULIMA.

Vel talt! han er en Blok af Steen,
Det har jeg faaet tidt at vide.
Snart fra min Arm, snart fra mit Been
Jeg lader Klædebonet glide.
Ak! alting er ham lige godt,
Thi alting er ham ligegyldigt;
Beundrer ei, hvad der er smaat,
Og agter ei, hvad der er fyldigt.

MIRZA.

Og hvis Amine var ham tro,
Saa fik det være, hvad det kunde;

Men meget man fortæller jo,
Og stille Vand har dybe Grunde.

ZULIMA.

Den fæle Mor!

MIRZA.

Det slemme Skarn
Har hendes hele Ømhed arvet.

ZULIMA

spodsk.

Hvis nu Amine fik et Barn,
Saa blev det vel olivenfarvet.

MIRZA

naiv.

Hun vover meget. Bør man ei
Med Saadant see sig for i Tide
Naar dog hun vilde denne Vei,
Hvi vælger hun ei af de Hvide?

ZULIMA.

Ha, Prindsen mærker sikkert Alt,
Men nænner hende ei at røbe.
Man mig i Morges har fortalt,
At atter Moren maatte løbe.

MIRZA.

Nu er Amine da paa Jagt,
Vil sige: hist i Skovruiner,
Og har sin Elsker Trøsten bragt;
Og Maanen — holder gode Miner.

ZULIMA.

Han rører sig.

MIRZA.

Saa maae vi gaae.

ZULIMA.

Seer du ham sine Øine rive?

MIRZA.

HA Ak, skal vi ikke trække Straa,
 HO Om hvem der skal tilbageblive?

ZULIMA.

ED Det hjælper ei; han tænker kun
 SF Paa den elendige Troløse.

MIRZA.

SH Han vaagner —

AGIB

springer rasende op.

Holder eders Mund!

IT Til Helved, I fordømte Tøse!

De flygte forskrækkede bort.

AGIB

kalder.

SH Ha, Slave!

EN SLAVE

kommer.

Herre!

AGIB.

Sadt min Hest,

ED Giv mig mit Sværd, mit Spyd, min Bue!

2 I I Skoven staaer en Bryllupsfest,

vH Hvorved de vilde Dyr skal grue.

o2 Som Skygger fare vi forbi

ED De høie Træ'r, hvor Uglen bygger,

gO Og paa den eensomøde Sti,

2 Skal vianfærde dem som Skygger.

SLAVEN.

ED Det Indfald fik min Fyrste snart.

SH Naar saae jeg dig saaledes bruse?

AGIB.

Orcanen kommer med en Fart,
Naar den vil rive Tag af Huse.

Han iler afsted, Slaven følger.

TEMPELRUINEN.

HULLA som ærbar gammel Kone. HURLIBURLI som Mor.

HULLA

pynter Hurliburli.

Lad mig nu see, min kiære Søn!
Du fylder op din Moders Bøn,
Og viser dig med den Forstand,
Som man sig venter af en Mand.
Speil i din Moder dig, mit Barn!
Før var hun et fortvivlet Skarn,
Og vilde spise selv en Krop
Saa deilig som Prindsessens op.
Men nu forsonet er mit Had,
Med Spisekamret fuldt af Mad;
Paa Væggen Skinker, Gryn i Bøtten,
Af Høner ti, og Ænder sytten,
Og alting ved Prindsessens Gunst.
Nu lægger jeg mig efter Kunst
Og Videnskaber, som du seer,
Og spiser ei Prindsesser meer.
Du veed, hun kommer her i Dag;
Men det er saa en egen Sag:
Paa denne Naade maae vi skionne,
Og gjøre vore Hoser grønne.

Seer du de Blomsterhængler der,
Som Muren og som Støtten bær?
Dem har jeg selv i Skoven fundet,
Med Moderomhu for dig bundet,
Afplyndret hvert et Bed, hver Hæk,
Og slynget hendes Navnetræk.
Seer du — ak, gode Himmel! du
Ei kiender da et A endnu —
Seer du det A med Blomsterkrone?

HURLIBURLI.

Ak, gid Prindsessen var min Kone!
Man kan jo gierne blive gift,
Fordi man ei kan læse Skrift.

HULLA.

Den slemme Fee, hun skulde givet
Lidt mere dig af Aandelivet.
Du fik af Mennesket kun Hud;
Indvendig seer endnu du ud
Som Skovtrold, der med Bukkeminer
Gaaer om paa lodne Been og griner.

HURLIBURLI.

Hvor kan det gjøre dig saa suur?
Det er nu eengang min Natur.

HULLA.

Du maa forbedre dig fra Dato.
Der er en Mand, som hedder Plato —
Han har en anden Elskov fundet,
End den udi Naturen grundet,
Den lavere Natur, at sige;
Han svinger sig til Aanders Rige.
Did maa du ogsaa dig begive,
Hvis rigtig du vil elsket blive.

HURLIBURLI.

Som da jeg ganske var beruset
Hos Feen sidst i Kiøkkenhuset?

HULLA.

Saaledes just! med blege Kinder
Du vise maa, din Taare rinder.
Saaledes kommer du til Maalet,
Thi hendes Bryst er ei af Staalet;
Det har jeg sidste Gang vel mærket.

HURLIBURLI.

Saa lad os lægge Haand paa Værket.
Nu først jeg Luntten rigtig lugter,
Og gierne jeg dig følge vil:
Hvor Dyret løber ligetil,
Gaaer Mennesket — i Slangebugter.

HULLA.

Det Lige bør man altid hade
Paa Kiærlighedens Promenade.
I en afsnoret, stiv Allee
Man Alting kan for Øine see;
Men det er det, som Smagens Hækker
Fortryllende for Synet dækker.

HURLIBURLI

forundret.

Du taler, Moder! i en Tone —

HULLA.

Som en fornuftig, ærbar Kone,
Der har Erfarenhed i Livet.
Den Gave har mig Feen givet.

HURLIBURLI.

O, Moder! vidste jeg mig bare
For gammelt Hæng at tage Vare.

HULLA.

Jeg har forudseet Alt i Tide.
Seer du, min Søn! det maa du vide:
Af disse Fyre hist i Staden,
Som i Moskeen og paa Gaden
Gaae daglig om og coquettere,
Af dem er mange intet Mere,
Oprigtig talt, end du, min Tro!
Vil sige: Dyr, som gaae paa To.
Hvad deres Ynde har forøget,
Er det, at de er overstrøget
Kun med en Fernis, ganske vaade,
Af Artighed og Levemaade.
Det hærder sig som Horn med Tiden,
Og deraf kommer Glandsen siden.
Jeg gaaet var i Gaar til By,
At lade mig lidt Klæder sye;
Og som jeg gik og saae mig om,
Forbi jeg Apotheket kom.
Da huskte jeg paa dig forsigtig;
Den Fernis, tænkte jeg, er vigtig.
Jeg til Provvisoren mig vendte,
Og spør, om han den Fernis kiendte,
Og om maaskee den var tilfals.
Strax giød han af en Dunkehals
En Pægl mig her i denne Krukke,
Bad mig forsigtig Laaget lukke,
Gav mig en Pensel, af de største,
Som næsten lignede en Børste.
Og da jeg spørger ham om Maaden,
Saa løste han mig hurtig Gaaden:

I stryger, sagde han, jer Næste
 Fast saadan, som man strigler Heste;
 Saa vil I skue snart Effecten,
 Hvor elegant han glindser, Knegten! —
 Saa glad jeg neppe bliver mere;
 En Baham jeg betalte glad,
 Og iilte fra den store Stad.
 Og nu vil jeg dig strax polere.

HURLIBURLI.

Hvis du den har i dine Lommer,
 O, skynd dig, førend Fruen kommer!

HULLA.

Ja, det kan ganske hastig skee.
 Thi kun de Dele, man kan see,
 Behøve vi sin Glands at give;
 Med Resten kan det gierne blive.

Han sætter sig ned, som Een, der skal barberes, eller lader sine
 Støvler blanke; hun overstryger ham Ansigt, Bryst og Hænder
 med Artighedens og den fine Levemaades Fernis.

AMINE

kommer venligthilsende med sin Tryllestav i Haand.
 God Aften her, I kiære, kiære Venner!

HULLA

neier, og kysser hendes Slæb.

Allah velsigne dig, vor naadige
 Prindsesse, som foragter ei de Smaae!
 Sandt nok, man kiedes ofte hos de Store.
 Alting har sin Tid. Hvad vor Bopæl angaaer,
 Saa kan vi ikke klage just i den Post.
 Vi boe ret smukt i dette gamle Tempel.
 Det er lidt sprukket hist, det skulde klinkes;

D Dog, ak! hvor faaer man slig en Messingstaaltraad?
 O Og naar ei Vinden blæser just fra den Kant,
 S Saa trækker det kun ubetydeligt.
 O Og Vandet har vi da for Ingenting,
 H Hvad ikke er en ringe Post. I Staden
 H Har hver sin Post, som han betaler for;
 D Der deler man jo Vandet i Portioner
 S Som anden Levemaade. Vær saa artig
 A At sætte dig, min allerbedste Frue!

AMINE.

T Tak, Gode! jeg er træt og hed.

HULLA.

Ja, det

E Er ogsaa køligt lidt, saa hen ad Aften.

AMINE.

L Jeg siger, jeg er hed.

HULLA.

Saaledes! ja,

D Det er lidt lummert, denne Aarsens Tid.

AMINE

slaaer Sløret op, og trækker sine Handsker af.

M Men her er deiligt, her!

Seer paa Hurliburli, og siger sagte:

Gud, hvilken Rædsel!

H Ha, glem ei, svage, sandselige Qvinde!

A At sorten Skal indslutter sneehvid Kiærne.

Kiærlig.

M Min Ven — min kiære — Agib —

HURLIBURLI

sd har plukket en Rose og nogle Forglemmigei af Blomsterkrandsen;
 han rækker hende dem affecteert med en let Compliment.

Jeg er stum,

M Men Blomsten taler.

AMINE

smilende.

Og hvad siger Blomsten?

HURLIBURLI

smægtende.

Auf Rosen wandle und Vergiszmeinnicht!

HULLA

sagte, nikker tilfreds.

Han taler Persisk, Fernissen har hiulpet.

AMINE

forlegent smilende.

Det har den ofte sagt; og dog — jeg veed ei,

Hvad siger du, min Hulla? faaer det ei

I denne Mund en selsom, egen Ynde?

Der hører Noget til at spøge muntert

I denne Tilstand. Hvilken Siælestyrke!

HULLA.

Man bør ei rose egne Hænders Arbeid;

Han er min Søn, og Æblet, veed man da,

Ei falder langt fra Pæren, hvad det hedder!

Men evigt Skarn, om Hurliburli ei

I Morges selv har bundet disse Krandse

Til Ære for din fyrstelige Naade.

AMINE.

Det har du selv?

HURLIBURLI.

Min Moder siger det,

Tør Sønnen være af en anden Mening?

AMINE.

Hvor han er selsomt stemt i Dag!

HULLA.

Nu vil

9L Jeg hente Kaffekiedlen; thi jeg veed,
 uD Du ynder denne skønne Moccafrugt.
 sJ Lad Tiden ikke falde dig for lang
 s2 Saalænge med min Søn, min ædle Frue!
 Hun gaaer, og giver Hurliburli et betydende Blik.

AMINE.

9D Det er dog ret en venlig gammel Kone,
 iE Ei sandt, min Ven?

HURLIBURLI
 bestandig affecteert.

Ja, Allah være lovet!

sH Han har velsignet hende med en Livsfrugt,
 o2 Som vilde skatte sig lyksalig, hvis
 uD Du fandt, den var ei ganske uden Smag.

AMINE
 sagte, urolig.

iM Min Gud!

HURLIBURLI.

Men fryser du ei paa din Haand?

uD Du trækker Handsken af!

AMINE.

Paa ingen Maade.

HURLIBURLI
 hurtig, naturlig.

9D Det hvide Fedt imellem Hud og Kiød,
 9D Det varmer, ikke sandt?

Fatter sig.

Jeg vilde sige,

uD Du har den uforligneligste Teint,
 o2 Som noget Øie saae — og ikke saae!

AMINE.

uN Nu, du er sort, kulsort; det er ret smukt.
 Sukker.

9L Jeg husker ogsaa dengang, du var hvid.

HURLIBURLI.

Saa har du meer Hukommelse, end jeg;
Thi det er ganske gaaet mig af Glemme.

AMINE

tager fortrolig hans Haand.

Siig mig, min Ven! troer du paa Hexeri?

HURLIBURLI.

Fy! hvilken *Comme-il-faut* troer vel paa Sligt?

AMINE.

Erindrer du dig Mesruns Rosenhauge?

HURLIBURLI.

O ja! jeg tidt krøb over Plankeværket
At stæle Frugter der, da jeg var Skovtold.

AMINE

forundret.

Hvad siger du?

HURLIBURLI

fatter sig.

Jeg taler da figurligt,
Jeg mener nemlig mine Lapseaar,
Tidsaldren med de lange Haandled, Frue!
Ungdommen raser, veed du —

AMINE.

Kiære Ven!

Du forekommer mig saa spændt, saa fremmed.
Jeg aner dog, hvad du vil skiule mig.

HULLA

kommer med Kaffe.

Her bringer jeg dig en beskeden Skaal.
Tag nu til Takke! Ude snurrer alt
En Pandekage!

Sagte til Hurliburli

Hør du! der er hændt mig

En Fandens Streg. I Hastværk satte jeg
 Den Fernisflaske, som du veed, paa Laaget
 Af Saltebøtten, der bestandig hænger
 Paa Skorsteensvæggen. Uden Tvivl er nu
 En Draabe faldet ned i Saltet, seer du!
 Og da jeg vilde salte Smør til Kagen,
 Og smager paa det, er det ganske sødt,
 Har tabt sin Skarphed, og er bleven attisk.

Hurliburli slaaer Hænderne sammen.

At sige da, det indenlandsk moderne,
 Som her man koger af det bare Vand.

HURLIBURLI

sagte.

Gud veed, hvor hun faaer al den Viisdom fra
 Om attisk Salt og Kiøkkensalt! Gid Feen
 Mig havde givet noget mere Kundskab!
 Den Fernis hialp det Ydre; men jeg kommer
 Nok til at bruge med indvortes Midler.

VEZIREN OG ADSKILLIGE DRABANTER styrte ind i Tømpet.

VEZIREN.

Stød Moren ned!

EN SLAVE

giennemborer ham med et Spyd.

Dø, dø, din sorte Hund!

AMINE

griber hurtig sin Tryllestok, og slaaer Vand paa Moren af Kilden.
 Lev!

HURLIBURLI.

Jeg er dræbt.

AMINE.

Svæv mellem Død og Liv!

Forbliv i denne Tilstand, som du er!

Vender sig til Slaverne, og sprænger Vand paa dem af Kilden.
Bevæger eder ei fra eders Sted,
I andre Nidinger!

VEZIREN.

Hvad? tøver I?

AMINE.

Tal! handler du paa Machmuds Vink? Jeg veed,
Du hader ham, den blodige Tyran.
Staaer Agibs Liv i Fare? Flux jeg iler
Til Hielp.

VEZIREN.

Forsvar dig selv, i Fald du kan.
Machmud er falden paa sin egen Gierning;
Den lumske Tordensky nedlod sit Lyn,
Den slog i Mosen, Luften er befriet.

AMINE.

Er Machmud dræbt, og Agib Konge?

VEZIREN.

Ja!

Og han vil gjøre Brug af Kongemagten.
Vær du forsikkret!

AMINE.

Himmel — Tal! hvor er han?

VEZIREN.

I Skoven ikke langt herfra; men vil
Ei værdige din lave Troløshed
Et Øiekast. Han kiender dine Rænker.
Følg mig til Fængselet! Paa Torvet skal
I Morgen Folket skue dig til Skiændsel,
Og see dig, Skiøge! brændende paa Baalet.
Følg, siger jeg!

AMINE.

Dig?

VEZIREN.

Latterlige Modstand!

AMINE

kaster Vand paa ham.

Bliv til en Tornebusk!

Veziren forvandles til en Tornebusk.

Nu kan du rive

Den Taabelige, som frivillig kommer

Dig nær! Staa der, og kied dig, Hagi Hassan!

Med dine skarpe Torne, til du visner.

Tornebusken bedækkes pludselig med hvide Blomster.

Den blomstrer hvid! Vil den bevise mig

Maaskee saaledes sin Uskyldighed?

For silde! nu er Raseriet steget

Høit — til sit Yderste — nu maa det virke.

Slaaer Vand paa Slaverne.

I feige Slaver! vorder Frøer og Tudser,

Og skiuler eder angst i Stenes Rifter.

Slaverne forvandles til Frøer og Tudser, humpe forskrækkede
bort, og sige: Brekekekex, koax, koax.

HULLA,

som har staaet i stum Forundring, slaaer heftig Hænderne sammen
og raaber:

O, Himmel! ja, det er en Fee, det seer jeg,

Saa mægtig som den store Floristane!

O — hun kan hielpe!

AMINE

fortvivlet.

Hielpe? gode Allah!

Det Liv, som veg, jeg kalder ei tilbage.

HULLA.

Jo — hun kan hielpe mig.

AMINE.

Du arme Kone!

Jeg kan det ei.

HULLA

falder paa Knæe.

O, for Prophetens Skyld,

Afslaa mig ei min inderlige Bøn!

AMINE.

Troer du, jeg længe dvæled, hvis jeg kunde?

HULLA

folder sine Hænder.

Du kan, i Fald du vil.

AMINE.

Jeg redde ham?

HULLA.

Hvad ham! det vil vel finde sig med Tiden.

Hver er sig selv dog nærmest.

AMINE.

Og hvad vil du?

HULLA.

Ak, al den Tid og Stund, jeg leved, ønskede

Jeg mig at blive til en deilig Dame.

Det lykkedes mig ei; min Hud blev bruun,

Mit Bryst blev fladt, min Fod blev stor, min Pande

Blev lav og rynket. Store Fee, bønhør mig!

Gjør Kinden rød, og Barmen hvid og fyldig,

Og Haaret langt, og Foden lille; kort

Forvandl mig til en ung og deilig Pige

Paa atten, nitten Aar.

AMINE.

Det er det Ønske,

Som du besæles af i denne Stund

Ved Synet af en slig Elendighed?

HULLA.

Ja, gode Frue! ja, det er, min Sandten!

AMINE

kaster Vand paa hende.

Bliv til en haaret, hæsliq Orangutang
 Med spaltet Mund, huuløiet, med en Hale,
 Med lange Arme, fire lodne Hænder,
 Med latterlige melancholske Rynker
 I dyriskt Aasyn; Skræk for Mennesket,
 Som seer i dig sin meest ulige Lige!
 Saaledes skal du pleie min Tilbedte
 I dette Tempel. Og naar Maanen smiler
 Fortvivlet blegguul fra sin Sørgesky,
 Da skal Amine, hvid som Spøgelset,
 I lange Klæder hvisle giennem Krattet,
 Og standse her og klage med sin Ven.

HULLA

forvandlet, sukker.

Jeg er, hvad før jeg var. Det gik i Ring.
 Umættelighed er en hæsliq Ting!

AMINE

kysser Hurliburli paa Panden.

Farvel! mig kalder Hevnen. Land og Rige
 Skal lide skrækkeligt og fælt, som du.
 Forræderen skal straffes. Jeg har Magten.
 Og naar jeg kølet har min bittre Harmen,
 Da iler jeg tilbage til dit Leie,
 Og din Amines Graad skal kappes med
 Den stille Bæk i aldrig standset Rislen.

HURLIBURLI.

Hvad? du forlader mig i denne Tilstand?

AMINE

omfavner ham.

O, elskte Agib! virkelige Agib!
 Min Ven, som ved et grusomt Trylleri
 Har tabt din Skønhed! tag paa Gravens Bredde
 Din himmelsksøde Skikkelse paa ny,
 Som du i Mesruns Hauge vandt mit Hierte.

Hun besprænger ham atter med Vand.

Er af Naturen du en kulsort Mor,
 Saa bliv det; men har snedig Trolddomsmagt
 Forvandlet dig — saa kast din sorte Maske,
 Og bliv igjen saa herlig, som du var!

HURLIBURLI

forvandles til Skovtold igjen, og siger:

Jeg er, hvad før jeg var.

AMINE

ude af sig selv.

End større Spot?

Ha, nu er Løsnet givet, Maskeraden
 Er alt begyndt! Blæs, Storm, i din Basun!
 Pib, Vind, i Fløiten! Slaa paa dine Pauker,
 Du mørkebrune Sky! og gnid Fiolen,
 Du vilde Bølge! mellem Sivets Strænge.
 En lystig Leg! Hyrdinden blev til Hex,
 Den Skønneste blandt Mænd, som Jorden eier,
 Er en afskyelig Told. Jeg kunde græde,
 Hvis ei det var uhyre latterligt;
 Hvis ei min Graad blev Krokodilletaarer.
 Velan, saa lad det nu kun gaae sin Gang!
 Du staaer saa følesløs, du gamle Eeg?
 Du smiler tillidsfuld, du tørre Jord?
 Ha, I skal røres til Medlidenheden!

Og disse kolde Dyr i Hovedstaden,
 Der gaae kun om i Egennyttens Sysler,
 Og spotte med Amines Sværmeri,
 Og bære Brændet alt til hendes Baal,
 For ret at see et Skuespil i Morgen —
 Ha, Daarer! I skal tage Déel deri.
 Hvad skal I med det røde, varme Blod?
 I har dog egentlig en Fisknatur,
 Omtumler i det falske Element
 Af kolde Høfligheder, mens den Støre,
 Hvad Øieblik han kan, den Mindre sluger.
 Vel! I skal vorde virkelige Fiske
 Med følesløse Skæl, som før, om Brystet.

Hun svinger sin Stav.

Natur, omskift dig! bræk hver Skikkelse!
 Du, Land, bliv Sø! Forvandle dig, o Stad,
 Til kratbevokset Høi med Steenruiner!
 Men du, forhærdede, steenkolde Fyrste!
 Behold dit Hierte; men en Isnen fare
 Dig giennem dine Been: bliv Marmorsteen,
 Men oven Kiød! Halvdelen, hvad du var!
 At jeg kan rase ud min Hevn paa dig,
 Og see Forræderblodet Nakken farve.
 Ryst, Ceder! Blæs, o Storm! Chaotisk Nat,
 Dæk Jorden, og indhyl mig i min Smerte!

Hun iler bort. Forvandlingen skeer.

HAVFRUEN. FISKERHYTTEN.

SANDIB sidder med et Stykke Pergament paa Skiødet og en Rørpen, grundende i dybe Tanker. Lolo leger i Hytten. De Smaa sove i deres Kurve.

SANDIB.

Hvis stærke Følelser, som heftigt røre
Det arme Hierte Dag og Nat, kan skabe
En stakkels Fisker om til Digter — ak!
Saa er den trøstesløse Fader een,
Som vrider Hænder ved sit Barns Forliis.

Læser:

Dybt i Jorden hvile,
Hustru! dine Been,
Hvor de sølvgraae Pile
Staaer om siunkne Steen.
Moder fik vi atter
I en Søster kiær;
Hun var meer end Datter,
Hun var Moder her.

Ak, hvor er Amine?
Er hun ogsaa død?
Slukte Sygdoms Pine
Kindens Rosenglød?
Hun er ei i Muldet
Bag Cypressens Hæk;
Hun er solgt for Guldet
Til en Røver fræk.

Langt fra Hiemmet drager
Hun paa sin Kameel.
Trøstsløse Klager
Blev kun hendes Deel.
Bittert Taaren bader
Hendes skønne Bryst.
»Fader, grumme Fader!«
Lyder hendes Røst.

»Du, som ømt mig trykte
Til din Barm hver Dag,
Naar Amine søgte
Dine Favnetag;
Hørte hendes Smiger
Med en henrykt Hu —
Hvordan blev en Tiger
Af en Fader du?«

Tiger? — du fornærmer!
Tigren er tro,
Tigren beskiermer
Sine Unger jo,

Tigeren ei vælger
Malmet for sit Kuld,
Tigeren ei sælger
Sine Børn for Guld.

Men fra Viinbierget vakled den skelende Trolde
Med Kinden i Purpurluer,
Som forstaaer at fange sig Hiertet i Vold,
Ved at kryste de svulmende Druer.
Han vikled mig ind i det sledske Garn,
Jeg fik Zechiner, og misted mit Barn.
De ligge paa Havet i Sandet,
Blodpengene tvættes af Vandet.

Dog da der intet Haab er om
At faae min tabte Eiendom
I dette Liv tilbage,
Saa vil jeg kaste taus mit Net,
Og nøies med den ringe Dræt,
Og standse med at klage.
Jeg har jo dog igien de Tre —
Bort, bort, I fæle Tanker!
Den Fierde skal jeg hisset see,
Ei brister Haabets Anker!

LOLO.

Min Faer!

SANDIB.

Min Lolo!

LOLO.

Lolo er bedrøvet,

See, han har Vand i Øinene!

SANDIB.

Hvorfor?

LOLO.

For det, du læste, var saa sørgeligt.

SANDIB
sagte.

Han snapper hvert et Ord.

Høit.

Hvad veed du alt

Om Sørgeligt? hvad læste jeg?

LOLO.

Det var

Jo om Amine, om min stakkels Søster.

SANDIB.

Hvad hun?

LOLO.

At hun sad borte paa Kamelen,

Og græd, og kom ei mere.

SANDIB.

Vær kun rolig!

LOLO.

Nei, jeg er saa bedrøvet her i Hytten,

Fra den Tid hun er borte. Du har lovet,

At hun skal komme; men hun kommer aldrig.

SANDIB.

Hun kommer nok.

LOLO.

Ja, hisset hos Vor Herre!

Men jeg vil ikke komme til Vor Herre;

Saa skal jeg puttes i den sorte Jord,

Der er saa koldt.

SANDIB
opbragt.

Ha, gamle Marcebille!

Fordømte Hex! dig var det, ene dig,
 Som røved mig min Skat! du har forført mig.
 Det saae jeg steds i dine lumske Miner,
 Naar du besøgte hende. Du misundte
 Min Armod sin Lyksalighed.

LOLO
 angst.

O, Faer!

Skiold ei, og kald dog ei paa Marcebille!
 Der staaer hun ude.

SANDIB.

Hvor?

LOLO.

For Vinduet,

Og kiger ind, og knuger Næsetippen
 Mod Ruden, saa den bliver flad og hvid.

SANDIB
 urolig.

Hvad, Dreng? hvad drømmer du?

LOLO
 tørrer sine Øine.

Nu er hun borte.

SANDIB.

Gaa i din Seng!

LOLO.

Vær ei bedrøvet, Faer!

En anden gammel, venlig Kone, ude
 Ved Stranden, som jeg møder ofte der,
 Har lovet, at jeg snart skal see min Søster.
 Græd ei! i Morgen er det Maanedsdag,
 Saa gaaer jeg aarle ud i Morgenrøden
 Og finder min Zechin. Saa kan du købe
 Dig Viin, og drikke vor Amines Skaal.

SANDIB

stirrer til Vinduet.

Nu seer jeg hende.

LOLO

bange.

Hvem?

SANDIB.

Den gamle Drage!

Med Næsen imod Ruden, som du siger.

Hun prøver paa at trykke Næsen flad;

Det lykkes ei, den voxer meer og meer,

Og bliver til en lang, uhyre Pølse.

LOLO

kryber angst til Faderen.

O, Fader!

SANDIB.

Kogl du kun, du lede Trolld!

Dit Kogleri gjør Sandib atter rolig.

Jeg frygter Gud, og han vil hielpe mig.

I Allahs stærke Navn, forsvind, din Satan! —

Nu er hun borte.

LOLO.

Lad os gaae i Seng,

Men synge først vor Aftenbøn!

SANDIB.

Kom, Lolo!

Drengen knæler ved sin Faders Side mod Østen. SANDIB synger
med dyb Bas, LOLO med klar og velklingende Discant.

See ned i Naade, Himlens Fader!

Til denne lille Hyttes Tag.

Endt atter er en Livets Dag,

Din skønne Sol vor Jord forlader.

Men ei, fordi sig Dagen fierner,
 Har Haabet dog min Siæl forladt;
 Jeg veed, at giennem Tidens Nat
 Nedblinke Evighedens Stierner.

Hvo staaer vel reen for Herrens Throne?
 Hvo synker ei for Naadens Fod?
 Dog ærlig Anger, kraftig Bod
 Kan Alretfærdighed forsone.
 Blæs, vilde Storm, paa Livets Vove!
 Vox, skarpe Torn, paa Tidens Vei!
 Barmhiertigheden slumrer ei,
 Den vaager — jeg vil rolig sove.
 Faderen klæder sin Dreng af, og gaaer i Seng med ham.

UDENFOR HYTTEN.

Mørk Natten er, og Stormen gaaer, og vælter Søens Vove,
 I Skum sig kruser dunkle Vand, høit brøle Strandens
 Skove.

Som Bølger de sig bøie ned, de gule Høstens Toppe.
 Paa Himlen findes Maanen ei, endskiøndt den længst er
 oppe;

Men lange Rifter Vindens Stød i Skyens Forhæng rive,
 Nu viser den sit Ansigt frem, den lysegule Skive,
 Og Alt fremtræder for dit Syn, du Vandrer hist paa Heden!
 I sølverfarvet Høitidspragt dybt røres Bølgen neden,
 Men Grønt og Guult og natligt Sort i Skovens Bierge
 røres.

En Ugle vipper hist paa Green; dens Skrig i Natten høres.
 Nu kiger ogsaa Stierne frem med dæmpetblege Lue,
 Bag underlige Billedsky man kan dens Blinken skue.
 Den vælter sig som en Kameel, den sortblaa Sky, tilbage;

Nu bredes den i Længden ud, og bugtes som en Drage,
 Igiennem Skyens dybe Hul de stærke Vinde vælte;
 Der blinker Himmelvognens Stang og Heltestiernens Bælte.
 Men pludselig det bliver tyst, sig Vinden ganske lægger,
 Et selsomslebent Sølverspeil den hele Sø bedækker.
 Hvo flyder der med hviden Bryst, saa prægtig som en
 Svane?

Det er den hierteløse Fee, den grumme Floristane.
 Hun kieded sig paa Havets Bund; hun nærmed sig at lytte
 I Hexeskikkelse, som før, ved Sandibs Fiskerhytte.
 Hun hørte hans Forbandelser, og svulmed som en Palme,
 For pludselig at knuse ham — da lød hans Aftenpsalme.
 Da veg hun ræd paa Bølgen ud, alt som en Havets Pige.
 See, Brystets stolte Hvælvinger nu over Bølgen stige!
 Frit lokke sig de gule Haar, de hen for Vinden flakke,
 Og slynge sig vellystigt ned ad Feens hvide Nakke.
 De sølvblaae, fine Fiskeskæl bedække Bug og Svandsen,
 De skifte Farve tusindfold med Bugt i Maaneglandsen.
 Men stille nu! hun kalder frem saa stolt med Hersker-
 minen

Den Havfru dybt fra Havets Bund, som Lolo gav Zechinen.
 Der sidde, de nu begge to paa Stenen hist i Vandet,
 Og tale høit, og Digteren kan høre dem fra Sandet.

FLORISTANE.

Hvi vader du bestandig her ved disse Fiskerleier,
 Som Manden med sit Net paa Stang, naar han vil
 fange Reier?

Hvi svømmer du ei kiæk og fri derude, for at beile
 Til Roes med stolteste Fregat, som bedst forstaaer
 at seile?

HAVFRUEN.

Tilgiv, o mægtigstore Fee! din ringe Tienerinde.
 Jeg frygter ei for Bølgen, ei for Himlens stærke
 Vinde;

Men Havet er en øde Mark, hvor ikkun Tanget voxer.
 Hist brøle fromt i høien Græs de mørkebrune Oxer;
 Der qviddrer Finken fra sin Qvist; der spredes Blom-
 sterduften;

Der stiger milde Skorsteensrøg fra Hyttens Tag i
 Luften;

Der synge Fiskerpigerne, hvor Lundens Løv sig krølle.
 Her suser det uhyre Hiul i Evighedens Mølle.

Det er saa mørkt og koldt, hvor dybt Korallen Grun-
 den maaler;

Man længes efter grønningen Jord og efter Solens Straaler.
 Da fryder mig at ligge her paa Stenen nær ved Landet,
 Og stundom lidt at sole mig blandt Sivene paa Sandet.
 Mig Fiskeren gaaer trygt forbi ved sine Morgensange;
 Det glæder mig, at Fiskeren er ikke for mig bange.
 Jeg følger ham med Veemodsblik, med Taaren i mit Øie;
 Men komme Børn og rædde Møer fra Markens grønne
 Høie,

Da lader jeg de brede Siv min Fiskehale dække,
 Og plumper hurtig ned igien, for ei dem at forskrække.

FLORISTANE.

Du lyver! det er ikke saa; jeg har alt mærket længe,
 Hvordan den lille Fiskerdreng du bringer ofte Penge.

HAVFRUEN.

Jeg bringer ham dem ikke selv; men jeg er hans
 Veninde,
 Og lader stundom ham, lidt Guld blandt Kiselstene
 finde.

Hans Fader er ulykkelig, han har sin Datter mistet;
 Hvis Fattigdom ham piinte til, da blev for haardt
 han fristet.

FLORISTANE

spodsk.

Medlidenheden morer dig, den skal mig ogsaa mere;
 Jeg bringer ogsaa Lolo Guld, og jeg har Mynter store.
 Stik du kun ned til dine Skiær, og plei kun egne
 Unger!

Jeg fylder Lolos Hat med Guld — og Vandet i hans
 Lunger!

Hans Fader er min gamle Ven. Seer du, jeg vilde
 nødig

Forglemme, hvad jeg skylder ham; thi han er saa
 ærbødig,

Han taler om min store Magt, som sømmer sig en
 Fisker,

Mit Billed daglig i sin Lund med Blomster han for-
 frisker.

Een Godhed er den anden værd; nu kommer ogsaa
 Lønnen,

Og hvad hans Fader har fortient, betaler jeg til Sønnen.

HAVFRUEN

sagte.

O, arme Lolo! stakkels Barn! Fordærvelsen dig truer.
 Mit Bryst, bedækt med haarde Skæl, dog kiærligt for
 dig gruer.

Hun mægtig er, langt meer end jeg; hvo kan mod
 hende kæmpe?

Maaskee dog ved Forsigtighed jeg kan din Fare dæmpe.
 Jeg skiuler mig bag vaade Tang, for Alting der at
 mærke.

Hvi er den Gode tidt saa svag imod den onde Stærke?
 Hun synker i Vandet.

MORGEN; SOLEN STAAER OP.

FLORISTANE i Vandet, som en deilig Havfrue. Lolo kommer løbende ned til Stranden fra Hytten.

LOLO.

Hvor her er deiligt her i denne Morgen!
See, Solen staaer i Vandet som en Kugle,
Og brænder. Hvordan kan dog Vandet brænde,
Som er saa koldt og vaadt? God Morgen, du
Min gamle Piil! Jeg maa dog see engang
Min Fuglerede.

Han klavrer op i Træet.

Den er fløiet bort!

Ak, mine stakkels Fugleunger, de
Er borte! — Men hvad svømmer hist i Vandet?

FLORISTANE

mellem Sivene.

Yndige Glut, som saa rødmusset hænger
Tungt, som en Frugt, paa den gyngende Green!
Ei kan jeg tvinge min Fristelse længer,
Havfruen vinker dig ud til sin Steen.
Skønt som Aurikler dig Lokkerne kruses,
Spaltede Kirsebær ligner din Mund.
Følg mig til klare, koralrøde Grund!
Der skal du giestes, og der skal du huses.

LOLO

i Træet.

Ei ei! hvad det dog er en deilig Qvinde,
Som synger der saa smukt.

Raaber:

Hvad vil du mig?

FLORISTANE.

Trykke dig ømt til de svulmende Bryster,

Sætte dig Sivenes Krands paa dit Haar.
 Jeg er din Moder, og jeg er din Søster,
 Herligt jeg med dig at lege forstaaer.
 Pleies du skal i en skyggefuld Have,
 Alt skal du faae, som behager dig bedst.
 Bølgen og Vinden skal vorde din Slave,
 Muslingen Vogn, og Delphinen din Hest.

LOLO.

Ja, det var rart; men jeg kan ei forlade
 Min stakkels Faer og mine Søskende.

FLORISTANE.

Ofte du skal om de Elskede drømme,
 De skal besøge dig tidt, hvor du boer,
 Hvor over Perler Smaafiskene svømme,
 Deilige Snog om Krystallen sig snoer.
 Flodens utallige venlige Koner
 Klæde dig af, og klæde dig paa.
 Kølige, saftige, hvide Meloner
 Store som Græskar i Bølgerne staae.

LOLO.

Men det er saa kiedsommeligt dernede,
 Og der er fæle Dyr, som gjør Fortræd.

FLORISTANE.

Fiernt du med mig skal til Polerne vanke
 Did, hvor af Iis er Paladserne bygt.
 Havhesten der med sin finnedes Manke,
 Hvergang den seer dig, skal vrinske med Frygt.
 Eenhiørningshvalen ærbødigt skal bæve
 Bort med sin elfenbeensflettede Stang.
 Frygt ei for Haiens tresaugede Kiæve,
 Uhyret flygter for Havfruens Sang.

LOLO.

Nei, nei! hver Dag jeg venter paa min Søster;
 Hvad vilde vel Amine sige, hvis
 Hun kom igien, og ikke fandt sin Lolo?

FLORISTANE.

Dybt i sit Fangetaarn sidder Amine,
 Taarnet er slebet af klar Diamant.
 Ofte hun sukker med smilende Mine,
 Hvergang du leger ved Havbreddens Kant.
 Tydeligt seer hun sin Lolo paa Landet.
 Seer du ei hende? Kom, end hendes Nød!
 Slipper du Grenen, og springer i Vandet,
 Synker du flux i den Elskedes Skiød.

LOLO.

Ak, jeg faaer saadan Lyst! Men det er sandt,
 Jeg først maa søge efter min Zechin
 Derhenne mellem Stenene, maa bringe
 Min Fader først Zechinen, tage Afsked
 Først med min Faer, med Koreb og den Mindste.
 Ak, skal jeg ogsaa nu forlade dem?
 Nei, det bedrøver mig. Mit Øie fyldes
 Med Taarer, naar jeg seer til Hyttetaget.
 O, send Amine heller op til os!

AMINES BILLED I VANDET.

Kom, Lolo! See, her er jeg.

LOLO.

Er du der,
 Min Søster? min Amine, er det dig?

AMINES BILLED.

Spring ned i Vandet til mig!

LOLO.

Hvordan kommer

g9L Jeg op igien?

AMINES BILLED.

Du kommer op igien

in2 Snart af dig selv, og svømmer hvid paa Bølgen.

LOLO.

uN Nu da, i Allahs Navn! der har du mig!

Han springer ned, Bølgerne slaae ham over Hovedet. En
Skoggerlatter toner hen ad Havfladen.

FLORISTANE

ny2 synger vildtgyngende frem og tilbage paa de skummende Bølger:

Først Fuglen er saa bange
For fæle Klapperslange,
Som gaber dybt ved Træets Rod;
Fra Qvist til Qvist den flygter,
Det hjælper ei, den frygter,
Den drives af sit eget Blod.
Dens Hierne sig forvirrer;
Kun Klapperslangen stirrer —
Og som en Myg i Lysets Glød,
Den styrter i sin Død.

Stiert, bliv Vinge! Skæl, bliv Fiær!

Fisk, bliv Fugl, og svøm ei meer!

[Hun stiger i Luften som en Fee med store hvide Vinger, og
forsvinder.

HAVFRUEN

gite stiger op fra Dybet med Tang paa sit Hoved og med Lolo i sine
Arme. Hun seer sig frygtsom om.

Er hun borte? Hun forsvinder

Hist ved purpurrøde Sky.

Elskte Barn med blege Kinder!

Er der intet Haab paa ny?

Hun lægger sin Haand paa hans Bryst.

Allahs Godhed være lovet!

End dit lille Hierte slaaer.

Læg imod mit Bryst dit Hoved!

Snart din dybe Søvn forgaaer.

Men — i Fald hun skulde søge?

Finder reddet ham ved mig?

Det vil hendes Harm forøge,

Grusomt vil hun hevne sig.

Jeg ham vil paa Stranden lægge

Paa det varme Middagssand.

Køle Blade skal ham dække

For den alt for stærke Brand.

Der, som død, med Rosenkinder

Skal du hvile nu et Aar.

Hvis dig Feen atter finder,

Troer hun dig paa Dødens Baar.

Vel din stakkels Faer vil græde,

Naar han seer dig taus og stiv;

O, men større blier hans Glæde,

Naar dig skienkes atter Liv!

Lolo, hvil i Sivets Have,

bierget vel for Vand og Vind!

Ingen vil dig der begrave,

Naar de see din Rosenkind.

Hun gjør en Indhegning med Siv i Sandet, hvor hun lægger ham.

EFTERMIDDAGEN DERPAA.

SANDIB med endeel andre FISKERE ved LOLOS Liig.

SANDIB.

I Fald jeg eengang taber reent Forstanden,
Saa lad det ikke undre eder, Brødre!

En grusom Skiebne følger mig, misunder
Min Hyttes Tang sin tarvelige Fryd.

Den blandte Beeskhed i mit Kildevand,
Rev Rosen af min Hæk, lod Tornen staae.

Det er den Tredie, som jeg nu har mistet
I stakket Tid. Dog jeg har To igien,
Naar de er borte, faaer jeg Ro i Graven.

Han kaster sig fortvivlet ned.

ABUBEKR.

Fortvivl ei, Sandib! Drengen er ei død,
Han sover kun med røde Kinder.

SANDIB.

Død,

Død er min Lolo! Jeg har siddet her
Den hele Dag og pustet Luft og Varme
Med mine Kys og Suk dybt i hans Lunger.
Det hialp mig ei, slapt faldt hans Arm tilbage,
Og Øiet er for evig lukt.

ABUBEKR.

Vi kan

Ei jorde ham; han smiler blomstrende.
Men vi vil bære ham med Sørgesange
Hist til den skønne, grønsværkrandste Hule
I Strandens Field. Der kan han staae paa Baaren
Med Blomster om sit Hoveds gule Lokker;

Der kan hans Fader tidt besøge ham,
 Og vaagner Livet atter i hans Hierte,
 Saa veed han Veien, og kan løbe hjem
 Og banke paa den velbekiendte Dør.

EN ANDEN FISKER.

Den stakkels Sandib, hvor han stirrer bleg!

ABUBEKR.

Den gode Mand er sær ulykkelig.
 Han elskes af Enhver paa Fiskerleiet,
 Og friste skal han nu saa haard en Skiebne.

SCHABAN,

en tredie Fisker.

Han solgt sin Datter har i Drukkenskab,
 Nu flæber han som Broder Hielpeløs,
 Fordi hans Dreng er plumpet ham i Vandet.
 En herlig Karl!

ABUBEKR.

Hold Mund, din visne Kieltring!
 Hvis ikke kaster jeg dig paa din Hals
 I Mudderpølen.

SCHABAN.

Ei, hvor du er ædel!

ABUBEKR.

Bort, Basilisk!

ANDRE FISKERE.

Afsted, du kolde Skumler,
 Som altid leer, naar det gaaer ilde til,
 Og søger smaalig efter Næstens Feil,
 Til Halsen proppet fuld af egne Laster!

SCHABAN.

I vil dog ikke myrde mig?

ABUBEKR.

O, nei!

Det var et Rakkerarbeid; men bortjage
Dig som en Hund, det vil jeg.

SANDIB

seer op fra sin Søn.

Kiære Venner,

Opbringes ei, og kives ei for min Skyld!
Den onde Fisker sniger sig bort.

Noget derfra komme ENDEEL SORTE SLAVER og bære EN EUROPÆISK
HERRE MED SECRETAIR paa en Bærebør, omhvælvvet af Palmegrene.
De sætte dem ned, de stige ud.

HERREN

begeistret.

Her er det altsaa?

VEIVISEREN.

Kun tre Skridt endnu

Til Venstre! See — her er det, Deres Naade!

HERREN.

Kan jeg nu være vis forsikkret om,
At det var her, hvor Pharao forfulgte
Den store Moses over Havet? Er
Nu dette virkelig det røde Hav?

VEIVISEREN.

Ja, Deres Naade! det er uden Tvivl.

HERREN.

Det seer mig dog just ikke meget rødt ud.
Jeg havde tænkt mig det langt rødere,
Som Oxeblood, som Blæk, som Syltetøi.

VEIVISEREN.

Det har et rødligt Skiær af Sandet, Herre!

See, det er Alt. Med slig Benævnelse
 Taer aldrig Geographen det saa nøie.
 Det hvide Hav er ikke hvidere,
 Det grønne Forbjerg er ei altid grønt,
 Og mangel Skipper har tilsat sin Velfærd
 Paa skiulte Banker ved det gode Haab.
 Det maa ei tages lige efter Ordet.

HERREN

slaaer Hænderne sammen.

Her er det altsaa! Herregud, her er det!
 Ja ja! det forekommer mig, ved Gud!
 Som jeg endnu kan see i Vandet hist
 Den Fure, hvor han flygted over Havet.
 Siig mig, min gode Ven! er ei den Stribe
 Derhenne, der, et Spor af Overgangen,
 Utydeligt og næsten slettet ud
 Af Tidens Haand? Jeg skulde næsten troe det.

VEIVISEREN.

Just ligefrem et Spor er det vel ei;
 Thi Deres Naade veed vel af Physiken,
 At Vandet lukker sig paa Øieblikket,
 Naar man har fiernet bort den haarde Gienstand,
 Som skiller det. Men jeg forstaaer Dem nok;
 De mener: at den Magt, som Kastevinden
 Har over Vandet paa et enkelt Strøg,
 Var vel det Samme, som i fordums Tid
 Med mere Kræft adskilte Bølgerne.
 Jeg finder denne lærde Hypothes
 Særdeles sindrig, og vil raade til,
 At strax den tegnes op i Deres Dagbog.

HERREN.

3A Aa, Secretair! skriv op: »Paa dette Sted
 1H Blev Moses eftersat af Pharao,
 02 Som man endnu kan see med egne Øine.«

SECRETAIREN

3st tager en Brevtaske op, putter Blyanten først i Munden, og skriver
 saa paa Pergamentet.

02 Strax, naadig Herre, strax! »Paa dette Sted
 1H Blev Moses eftersat af Pharao,
 02 Som man endnu kan see med egne Øine.«

Han putter Bogen i Lommen, og siger sagte til Veiviseren:
 6V Var det den lærde Moses Mendelssohn?

VEIVISEREN.

9H Nei, Herre! det var hans Tipoldefader.

HERREN.

7H Hvor det er herligt, hvor det er livsaligt
 1A At vandre saa i Tidens ældste Spor,
 9O Og lure den sin Hemmelighed af!
 9M Men hvad er det dog for et Opløb hist?
 9C Der sidder jo en Mand og græder henne,
 02 Som han var pidsket! Siig, hvad fattes ham?

SCHABAN,

100 som har listet sig hen til den fremmede Herre, bukker dybt for
 ham, og siger meget underdanig:

9C Det er en Fisker, Eders høie Naade!
 02 Som mistet har en Søn; hans Barn er druknet.

HERREN.

11 Ih, du min Gud! han gjør et Væsen af det,
 102 Som om han havde tabt en kostbar Onyx
 1 Vandet, der i sin Tid havde tilhørt
 9C Den mægtige Kleopatra. Har ogsaa

Den Smaahedsaand udbredt sig fra Europa
 Til Kysten af det røde Hav? Min Gud!
 En Fiskerdreng maa drukne lidt imellem,
 Det er i Tingens Gang. Men siig mig dog,
 Har Ingen noget Sieldent her at sælge?
 Jeg køber gierne smaae Mærkværdigheder,
 Som ikke er for dyre.

SCHABAN

tager et Stykke Muursteen op af Jorden, tørrer det af i sin Kior-
 tel, puster derpaa, og præsenterer det meget pænt mellem Tommel-
 og Pegefingeren.

Denne Steen

Slog Pharao i Nakken efter Moses,
 Just som han skulde drukne. Eders Naade
 Kan see, der er endnu lidt Rødt i Kanten
 Af Nakkeblodet. Den er ikke dyr,
 Den koster kun en Baham.

HERREN

køber den, og flyer den til Secretairen.

Secretair!

Put den i Lommen.

SECRETAIREN.

Jeg er saa belæstet
 Alt som en Arbeidsvogn, der kører Muursteen.

HERREN.

Jeg faaer at købe mig endnu et Æsel;
 Thi her er flere sieldne Kostbarheder
 I dette Land, end først jeg havde tænkt.
 Og de er ikke meget dyre. Hvad

Er vel en Baham for en saadan Steen,
 Som Pharao slog efter Moses med?
 Nu vil jeg eftersee de dybe Huler,
 Der hist beboes af Trygolytterne,
 Som lever end fra Moses Tid.

VEIVISEREN.

Ei de,
 Men deres Afkom, paa den samme Viis,
 Af Troglodyterne — men det er paa
 Den anden Side, hist i Afrika.

HERREN.

Saa bærer mig da fort i Portechaisen!

I det han kommer Sandib forbi.

Græd ei, min Kiære! Ih, fy skamme sig!
 Han boer her mellem lutter Sieldenheder,
 Har dagligdags den Strime for sit Øie,
 Som Moses gjorde i det røde Hav;
 Hans Huus maaskee er bygt af lutter Teglsteen,
 Hvormed Ægypterne i fordums Dage
 Slog Jøderne i Nakken — og Han græder
 Fordi et Barn er død! O, Menneske!
 Du er en Orm. — Nu bærer mig afsted!
 Jeg længes efter fleer Mærkværdigheder,
 Det Smaalige indsnerper kun mit Sind,
 Jeg længes efter Pyramiderne.
 Dem, Secretair! skal Han optegne mig
 I Legemsstørrelse.

SECRETAIREN studser.

HERREN.

Forstaa mig ret,
Jeg mener perspectivisk i Forkortning.

VEIVISEREN.

Behager Deres Naade denne Vei?

HERREN.

Naar det er seet, saa har jeg fast besluttet
At gaae i Luften op i Luftballonen;
Thi denne Flakken varer mig for længe,
Og passer ikke til min Hurtighed.

De bære ham bort.

EN AABEN HULE I NÆRHEDEN AF STRANDEN.

Den er rummelig og mørk, med mange naturlige Piller. FISKERNE komme med LOLOS Liig; han bæres paa Aarer, sammenflettede med Siv. En Krands har han paa sin Isse. Efter ham følger Faderen SANDIB med det yngste Barn paa Armen og det andet ved Haanden, i Sørgeklæder. Fiskerne bære Fakler.

Sang.

Sov, hulde Dreng, i Søvnens Arme!
Din Grav er aaben, stor og luun.
Du slumrer, som paa Dødens Duun,
Og flagred kort i Solens Varme.

O, vend til elskte Faderarme,
Før Israfil med sin Basun
Opvækker Alle fra det Døde
Til Evighedens Morgenrøde!

Stivt udstrakt paa den haarde Tilie
Han har sit muntre Øie lukt;
Dog er ei Ungdomsrosen slukt
Af Dødens grønlighvide Lilie.
Høiløvet være Allahs Villie!
Kun ham tilhører modne Frugt;
Men — tungt, naar Knoppen Træ forlader,
Og spæde Barn fortvivlet Fader!

Maa alderstegne Olding blegne
Med vise Blik, med sølvgraae Haar,
Da rørt du ved hans Leie staaer,
Men seer ham fro i Graven segne.
Vi veed: i Evighedens Egne
Ham blomstre skal en bedre Vaar.
Kun Dødens Slummer ham forstærker;
Han lever end i Slægt og Værker.

Men visner paa sin tynde Stængel
Den unge Rose, neppe fød,
Og blegner i sin Moders Skiød
Uskyldigheds og Jordens Engel —
Ak! at en Engel vorder Engel
Ved Lidelsen af bittre Død,
Det kan ei Hiertet tilfredsstille;
Da maa den hede Taare trille.

O, Allah! huld du os beskytte
De elskte, dyrebare Smaae.
Til Guld forvandle de vort Straa,
Og gjør et Pallads af vor Hytte.
Hvo vilde vel sin Lolo bytte
For al den Skat, som findes maa?
Ved vore Børn har du os givet
Det sande Himmerig i Livet.

MESSINGSKRINET.

STRANDEN VED FISKERHYTTEN.

Tidlig Morgen. Maanen skinner endnu. SANDIB med sit Net.

SANDIB.

Det været har en Storm i denne Nat,
Som skulde Verden reent forgaae. Nu kiender
Igien jeg neppe Skiæret, Bankerne;
Thi der er væltet store Stene ind
Fra Dybet. Her er fuldt af Tang. Maaskee
Er Stranden ubeqvem til Fiskeri
Fra denne Nat. Saa, maa der bygges Hytter
Da paa et andet Sted; thi Fiskerleiet
Sig retter efter Fisken, det forstaaer sig. —
Jeg bliver her; jeg bliver ved min Hule.
Hvor Lolo ligger strakt paa Fiskeraaren.
Jeg bliver hos min lille friske Dødning
Med stive Lemmer og med Rosenkinder.
Saalænge Rødmen ei forlader ham,
Forlader Haabet heller ikke Sandib.

Hans Død har mere trøstet mig, end ængstet.
Jeg seer, en Fee maa have her sit Spil.

Ond kan hun ikke være; var hun ond,
 Saa havde reent hun Lolo skilt ved Livet,
 Hun vil maaske kun drille mig, kun prøve
 Min Jobs-Taalmodighed. Jeg haaber vist,
 Jeg faaer min Datter og min Søn tilbage.
 Saa vil jeg nøies med de spæde To,
 Til Himlen mig beskierer alle Mine
 Her — eller i det mindste hist. — Saa kaster
 Jeg da mit Net med tillidsfuld Fortrøstning
 Den første Gang.

Han kaster ud.

Tre Gange har jeg Lov til
 At fiske kun i samme Døgn. Den Lov
 Er billig blandt os Fiskere paa Leiet;
 Saa raner ei den Ene fra den Anden,
 Kan ei betiene sig af mange Garn.
 Vi taaler ingen Rig imellem os;
 Den Fattigdom er let, som Alle dele.
 Vil Nogen prøve bedre Kaar — velan,
 Saa maa han søge andensteds sin Lykke.

Han trækker op.

Kun Steen og Gruus, kun Siv og Tang!
 Jeg prøve maa den anden Gang.

Han renser Nettet og kaster ud.

Sandt nok, den Lov har ofte tvunget mig
 At gaae til Sengs med hungrig Mave. — O,
 Hvor var jeg dog en Daare, da jeg sørged
 For Brød! Jeg havde Lolo, min Amine,
 Og kunde sørge? Saa er Mennesket!
 Unøisom med Nærværelsen, han lever
 I Haab kun og Erindring, kalder disse
 Kraftløse Giøglespil sin sande Lykke,

Og mærker ei, han er en Gudsbespotter,
 En Livsforagter, Tidens Ødeland,
 Som lader de kostbare Øieblikke,
 De ædle Perler, hvormed Livets Traad
 Betrukket er og prydet — rulle bort,
 Uskiønsomt, uden Virkning, uden Glæde!

Trækker op.

En Æselsbeenrad? — Stakkels blinde Æsel!
 Hvorledes er du plumpet ud i Vandet?
 Det var jo ingentid dit Element.

Han gjør Nettet reent.

Og dog — du hviilte mere roligt der,
 End paa det faste Land, du stakkels Æsel!
 Dig haaner ogsaa Mennesket, den Æsel!
 Og burde kalde dig en ærlig Ven,
 En Lærer i beskeden Taal. Jeg vil
 Ærbødigt samle dine trætte Been,
 Og grave dig en Grav ved disse Pile,
 Du nyttige Medborger, du, i Staten!
 Meer gavnlig end saamangen Arbeidsherre,
 Der daglig brauter med sin Embedsiver,
 Foragter uden Hierte, Phantasie
 Og sund Fornuft, hvad der er meer end Flid,
 Og mærker ei, at han fra denne Kant
 Dybt under Dyret staaer; at han i Kræfter
 Og Trællelyst ei kappes kan med dig!
 Kom du, min længst miskiendte Philosoph!
 Her skal du finde Ro.

Han lægger de sammensankede Been paa Stranden, og kaster
 Nettet ud igien.

Nu tredie Gang.

Beskier mig nu min Lykke, gode Allah!

Jeg ønsker ikke meget; kun lidt Gryn
 I Pennefiæren til min Fuglerede.
 De pibe hist, de stakkels Skaldede,
 Ak, alt for tidlig rant fra Moderbrystet!
 En stakkels Fader maa opfostre dem;
 Saa negt ham ikke det Nødvendige!

Han trækker op.

Ha, det er tungt! heel tungt! hvad kan det være?
 Det river mig mit bedste Garn i Stykker.
 I Fald det ikke er en sielden Skat,
 Saa er jeg bragt til Bettelstaven, kiøber
 Mig ikke sligt et Net igien. — Jeg haaber
 Det Bedste. — Ak, jeg vover ei at see!
 End er der Haab og alle Muligheder;
 Maaskee det svinder om et Øieblik,
 Og efterlader kun — Fortvivlelsen.

Han trækker op.

Et Skriin! et Messingskriin! tillukt, forseget! —
 Ha, Hurra! du har gjort din Lykke, Sāndib!
 En Skat! en Skat! — Tilgiv, forliste Skipper,
 Min Fryd! den Enes Død, den Andens Brød.
 Hvad er der i? O, lad mig skynde mig
 At rense det for Tang og Gruus, og aabne
 Det velforvarte Segl med Foldekniven.

Han løser Seglet uden at brække det, og aabner Kisten. En uhyre
 Røg stiger langsomt i Veiret ud deraf, som en Skystøtte, og ud-
 breder sin tykke Taage over Havet. Det lyner og tordner fra Skyen.

EN KÆMPESKIKKELSE

bliver utydelig til Syne deri, og Sandib hører følgende Ord:

Ha, forbandede Fængsel, du!
 Knugt i Mulm inden din Messingvæg,

Led hvert Ledemod piinlig Qval,
 Karrigt berøvet Dagens Lys
 Og den friskvederqvægende Luft.
 Steds kun fastere trængt, stedse forhaanet af
 Bølgens Slag og den skurende Steen,
 Vidthenskummende Hav! i dit Purpur.
 Hørte jeg Fiskens susende Flugt
 Giennem et evigumaaleligt Rum;
 Mens til Qvalm løst mine Seners
 Magt, mine Been, den uhyre Rygrads
 Bindingsværk, som en Nød i sin Skæl,
 I Aarhundreders Lænke bragt,
 Frihed ranet og Æren, jeg laae;
 Ene begravet med Tanken, for ret
 At føle min Skam, og forbande min Munds
 Kaadhed — ha, som tirred til Hevn,
 At den Vældige slog med Fordærv mig!

SANDIB.

Hvad hører jeg? o, Allah! Muhamed!

AANDEN

bliver klarere til Syne i sin Sky.

Hellige Frihed! føler jeg atter
 Din qvægende Lyst? Kan jeg strække min Krop
 Ubehindret, vidt, i dit Luftrum,
 Som et Barn efter sin Slum, løst af sit Svøb?
 Bølg nu i Røg, og rund dig, o Skulder,
 I den himmelblaa Luft! Mine Been sig strække.
 Fra Strand til Strand! Og som buldrende Torden,
 Lyde min Røst fra de pressede Lunger,
 Syvfoldskraldende hen over Biergtoppens Tind,
 Mens i Daggryet tindrende Lyn
 Blinke det uvante Blik!

SANDIB.

O, Himmel! hvilken rædsom Skikkelse!

AANDEN.

Salomon, Salomon, store Prophet!

Jeg raaber om Naade.

Aldrig Amgiad trodser dig meer;

Adlyder blindt dine Befalinger.

SANDIB.

De vilde Lokker paa det høie Hoved

Henflagre mellem Stierne. Jeg frygter

Hvert Øieblik, at den uhyre Fod

Skal træde mig paa Jorden som en Myre,

Alt som den tynde Taage meer forsvinder,

Og viser mig hans Kæmpeskikkelse. —

Men — er det virkeligt? Maaskee det kun

Er mig, som kryber ind, og ikke ham,

Som voxer? Er ved Trolddom jeg maaskee

Forvandlet til den Pusling Tommeliden?

Men saa er al Naturen med forvandlet;

Saa er hist Palmen blevet til en Tidsel,

Og Pilen Rosmarin, og Fiskerhytten

Et Sneglehus, og Havet kun en Bæk,

Hvorover skiødesløst den Voxne skræver.

Mit Syn forvildes, og forvilder mig.

AANDEN

træder frem paa Landet, omtrent tre Gange saa stor som Fiskeren,
og siger rolig efter at have fattet sig:

Nu siig mig Maaden, Fisker! Din Henrettelse

Dig forestaaer, dog vælg maa du selv din Død.

SANDIB.

Hvad hører jeg? o, Allah! du vil dræbe mig?

AANDEN.

Jeg lovet har dit Drab, og holder ærlig Ord.

SANDIB.

Afskyligt er dit Løfte, meer din Ærlighed.

AANDEN.

Vid, Dødelige! her du seer for dig en Aand.

At han er vild og kæmpestærk, forram du alt.

Fra Verdens første Tider stormed Amgiad

Paa bratte Klipper, leged med Steen-Egene,

Slog Fossens hvide Skum i Porphyrbækkener,

Og rysted Biergets Ceder. Naar ham Hyrden saae

I Dalen; saae ham Jægeren fra Klippens Rand

Paa Skyens Drage ride giennem Luftens Ørk —

Da gyste de. De vidste, jeg var lunefuld,

Fandt tidt min Spøg i, ned at styrte Jægeren,

Just som hans Bue sigted mod Steenbukkens Bryst.

Dog ofte hialp jeg atter gavmild Fattigdom,

Lod Qvinden finde Perler tidt paa Bøttens Bund

For Gryn, forvandlede snelt mig til en Hyrdehund,

Og Ulven bed, som trued Gubbens Faarehiord.

Saaledes fandt jeg, stormende fra Field til Field,

En deilig Fee af yngre Jetteslægt end min,

Fra Verdens mere blide Tid, da Skønheds Bud

I Lænker havde lagt Titaners Kæmpekraft.

Hun fængslede ogsaa mig. Jeg saae, hun baded sig.

Just som de trinde Lænder steg fra Bølgerne,

Just som med runde Læg den yndigspæde Fod

Paa Strand hun satte, blev mig vaer den Deilige.

Hun rødmed, og den hvide Haand for lille var

Til at bedække Barmens unge Hvælvinger.

Forgieves greb hun efter lange gule Lok;

Den flagred ei i Bugter, snoede mørkere
 I klamme Strimer ned sig ad den deelte Ryg,
 Som ind sig bugted vellystfuldt. Da fanged mig
 Den sletske Mø i sine Garn, Jeg hendes blev;
 Men hun ei min! Hun troløs var, som Havets Skum,
 Hvoraf hun opsteg. Tidt hun har bedraget mig;
 Men lumsk hun skiulte stedse dog sin Utroskab,
 Indtil engang jeg, som hiin græske Gudesmed,
 Fandt hende blusse troløs i en Elskers Arm.
 O, Daare! — see, da buldred jeg med Hidsighed
 Forbandelser mod Himlen og mod Salomon,
 Den Aanders Konge, nævned fræk hans store Navn,
 Det Navn, som ingen Tunge spotter straffeløs.
 Og pludselig af Eblis, af Seraphen, fast
 I Haaret greben, droges jeg fra Vaarens Lund
 I Hav; han pressed mig i dette Messingskriin,
 Og stødte mig paa Dybet. Hvad jeg følte der,
 Du selv kan tænke: sluttet i et Fængselsbuur,
 Mens den Troløse — Skoggerlatten hørte jeg —
 Sig slutte lod i Bolerarme. Saadan laae
 Tre hundred Aar jeg rugende paa Havets Bund,
 Mit Fængsel mig, min Skiændsel og min Qval bevidst.

SANDIB.

Du arme Aand! da faldt dig Tiden grusomt lang.

AANDEN.

Som Biørnen suger Labben i sin Vintersøvn,
 Jeg laae taalmodig, qvalbetyngt, bag Bølgerne,
 Og loved den, som frelste mig, Belønning af
 Golkondas Diamanter, Indiens røde Guld.
 Thi Dødeliges Haand formaaer, hvad Aanders ei:
 At løfte dette frygtelige Kistelaag.

Men Ingen kom. Aarhundred svandt. Da bød jeg høit
Min Frelser Throner, Persiens gamle Kongestol,
Arabiens Herskab, meer: at vorde Tatarchan
Og Indiens Mogul; svor, han skulde herske vidt
Som Tamerlan, fra Kysten af det røde Hav
Til Chinas Bredder. Ingen kom; ei Tibets Helt
Paa vilden Stridshingst, klædt i ringet Pandsersærk:
Ei selv Georgiens smægtende Blondiners Lyst
Var mægtig at hidlokke til min Redning ham.
Et Evigheds Aarhundred svandt; min Messinggrav
Stod glemt og ubevægelig. Tidt troede jeg
Min Redning nær, naar Hvalen, han den Eneste
Blandt Fisk, som voved sig saa dybt, berørte med
Sin Finne Laaget. Ha, kun meer han feied det
Fra Haabets fierne sommergrønne Blomsterstrand!
Da loved i min Nød jeg tredie hundred Aar
Min Hielper: huuslig Glæde, Sundhed, Levekraft,
I Astrachan et Hiem, det skønne Paradiis,
En deilig Viv, som elskte ham, og vakkre Børn
Og Fred og gode Venner. Men et Secul svandt
Selv tredie Gang; og knugt, som i sin Perleskal
En Østers, laae jeg Haanede. Da svor jeg vildt,
At den, som nu min tunge Slavelænke brød,
Den alt for tvære Nøler, skulde Døden døe,
Og ene nyde Dødens Valg til Findeløn.
Knap svor jeg Eden, før et rædsomt Tordenskrald
Hentoned over Havets Flader; tydeligt
Jeg hørte Strømme suse ned som Klippevæld
Fra Himlens sortnedhængende Vandhosers Brudd.
Da styrted Havuhyrerne til Havets Dyb,
I Dødens Skræk de søgte Land, og knugende

Hinanden i den bratte Fart; jeg mærkte vel
Liigkisten skubbes nærmere til Kysterne.
Saaledes har du fisket mig. Jeg skylder dig
Din Findeløn, mig selv at holde tro min Ed;
Thi siig mig, Fisker! — hvormed skal jeg dræbe dig?

SANDIB.

Med Alderdom.

AANDEN.

Ha, spot mig ei, Dumdristige!

SANDIB.

Hvad vover jeg, saafremt du dog vil dræbe mig?

AANDEN.

Vel sandt, din hele Rigdom er dit usle Liv;
Det viser mig din lurvede, luslidte Dragt,
Dit Kummerssmiil, dit revne Net. Ha, tak du mig,
Som skiller dig paa een Gang ved en møisom Last!

SANDIB.

Da blev det sikkert første Gang, at man med Tak
Belønnet Utaknemlighed.

AANDEN.

Hvi klager du?

SANDIB.

Jeg aabner, som du selv forsikkrer, venlig dig
Liigkisten, skienker Frihed dig og Liv igien,
Og du til Giengield røver mit, og slutter mig
I Dødens Fængsel?

AANDEN.

Hvorfor kom du ikke før?

Jeg havde gjort til Hersker dig i Asien.

SANDIB.

Kan mægtig Aand adspørge saa enfoldigt dog?

I I Sandhed, du beviser, hvad alt mærktes tidt:
 A At sieldne Kræfter enes ei med stor Forstand.

AANDEN.

H Hvis ei min Ed var hellig mig, saa laae du alt
 V Vel femten Favne spaltet ned i sorten Muld.

SANDIB.

S Saa er dog Noget helligt dig?

AANDEN.

Mit Æresord.

SANDIB.

M Men ei din Ære?

AANDEN.

Kom ei med Haarkløveri!

SANDIB.

D Den Lov: du skal ei dræbe den Uskyldige,
 E Er ældre vel, end den, du svor i Ræsenhed;
 D Den burde du dog holde først.

AANDEN.

Jeg svor den ei.

SANDIB.

K Kun hvad du svor —

AANDEN.

Forpligter mig.

SANDIB.

Ei Allahs Bud?

AANDEN.

H Hvor har du hørt det lyde? giennem hvilken Mund?

SANDIB.

H Ha, giennem Alnaturens!

AANDEN.

Muligt fik da du,

S Saa spæd af Lemmer, ogsaa Øret mere fiint.

Den, som er skabt til steds at lystre, seer du vel,
Maa være lydhør. Jeg har ikke hørt det Bud.

SANDIB.

Du hører kun dig selv; men hvo ei høre vil,
Maa føle, har du mærket i dit Messingskriin.

AANDEN.

Dumdristige!

SANDIB.

Nu, stands din ædle Heflighed!
Jeg holder strengt kun til dit eget Vilkaar mig,
Og gaaer ei længer. Døden har du svoret mig;
Velan! men — mig at overlade Dødens Valg,
Det svor du ogsaa.

AANDEN.

Holder det, ved Salomon!

SANDIB.

Fortræffligt! Altsaa: vælge skal jeg selv, ei sandt?
Ei tvinges. Thi saa meget veed du sikkert længst,
At Tvang er ikke Valg.

AANDEN.

Jeg skal ei tvinge dig.

SANDIB.

Heel vel! Og jeg — vil ikke vælge! Altsaa maa
Du følge mig opmærksom stedse, Skridt for Skridt,
For efter Eden strax, saasnart jeg kræver det,
At skille mig ved Livet. Ingen anden Daad
I den Tid kan du foretage; ingen Flugt
Til andet Land du gjøre kan. Tro, som en Hund,
Maa du opmærksom følge mig til — Gravens Bred
Formodentlig, thi neppe vælger jeg min Død,
Før selv den kommer.

AANDEN
fortrædelig.

Gives i Naturen der
Saa glat en Snog, som Menneskets Spidsfindighed?

SANDIB.

Velan?

AANDEN.

Velan! jeg seer, du vundet har din Sag.
Lev i din usle Tilstand, du Elendige!
Som foretrækker skiændig Trældom æreløs
For værdig Død.

SANDIB.

Hvor vil du hen?

AANDEN.

Forlade dig.

SANDIB.

Det er imod din Ed; thi du skal følge mig.

AANDEN.

Jeg dig?

SANDIB.

Og vorde Bøddel, naar jeg ønsker det.

AANDEN

kaster en Talisman til ham.

Gnid den, naar du er kied af Livet, og paa Stand
Jeg kommer, Fisker! for at brække Halsen dig.

SANDIB

sagte.

Der blev igien jeg narret; thi jeg haabed vist
At sætte ham i Løsegield. Men uforsagt!
Jeg maa dog see at friste ham. Han stikker just
Ei dybt i Skarpsind, mærker jeg; hans Heftighed
Og Stolthed taaler ei, at han nedlader sig
Til Eftertanke. Ha, maaskee ved ham endnu
Jeg gjør min Lykke, finder mine Børn igien!

Høit med paataget Ligegyldighed.

Farvel, du sære Aand, som vil indbilde mig,
At jeg dig drog paa Landet i mit Fiskergarn!

AANDEN.

Indbilde? tvivler Ormen om min Sanddruhed?

SANDIB.

Jeg troer, du driver Spøg med den Enfoldige.

AANDEN.

Hvad? har jeg ei den Trøst engang paa al min Nød,
At man beklager mine Qvaler? Har jeg end
Den Ærgrelse, at holdes for en Løgner her?

SANDIB.

Hvor kan jeg troe Mirakler, som jeg selv ei seer?

AANDEN.

Jeg siger dig, det var dog saa.

SANDIB

trækker paa Skuldrene.

I Allahs Navn!

Jeg maa vel troe det nu, det byder Høflighed.

AANDEN

utaalmodig.

Saa see da selv, du Vantro!

Han opløser sig pludselig i Taage, og samler sig med en utrolig
Fart, som en tyk hvid Røg, i Skrinet igien; fra Røgen høres af en
dæmpet Røst:

Troer du nu mit Ord?

SANDIB

smækker hurtig Laaget i.

Nu troer jeg dig.

AANDEN

i Skrinet.

Luk op igien!

SANDIB.

Du er saa stærk,

Prøv selv derpaa!

AANDEN.

Jeg hæver ei det stærke Segl,
o2 Som du kan løfte, veed du jo; thi skynd dig, Ven!

SANDIB

skubber til Kisten.

9N Nei, sov endnu en Middagssøvn tre hundred Aar,
liT Til atter du en Taabe finder, Fnysende!
o2 Som lader dig af Fælden smutte.

AANDEN.

Gode Mand!

uQ Du spøger sikkert.

SANDIB.

Nei, jeg er alvorlig stemt.

AANDEN.

uJ Luk op! jeg skienker Alt dig, hvad du ønsker dig.

SANDIB.

gO Og hvad forsikkrer vel mig om din Ærlighed?

AANDEN.

iM Mit Ord.

SANDIB.

Og at du atter ei vil hevne dig?

AANDEN.

o2 Som sagt, mit Ord.

SANDIB

sagte.

Det holder han; thi ene det

sH Har reddet mig den første Gang.

Høit.

Velan, vær fri!

sA Aanden stiger ud af Messingskrinet paa samme Maade, som før;
snn naar Taagen er forsvunden, og han staaer paa Stranden hos Fiske-
ren, skyder han Messingskrinet ud i Havet med sin Fod.

SANDIB
bange.

Hvad gjør du?

AANDEN
smilende.

Skiller Øiet ved et ukiært Syn.

SANDIB.

Du svigter dog ei troløs?

AANDEN.

Frygter Støvets Søn?

Vær rolig! jeg tilgiver dig din Næsviished;
Den Hidsigoverilede fortiente den.

SANDIB.

Du vil —

AANDEN.

Forlang! jeg skaffer, hvad du ønsker dig.

SANDIB.

Saa kan jeg vorde Hersker, hvis jeg selv kun vil,
I Asien, fra Kysten af det røde Hav
Til Chinas Bredder og til Japans Kobberland?

AANDEN.

O ja! Jeg henter Kronerne.

SANDIB.

Umag dig ei!

Saa heller dog, naar galt skal være, Fisker kun,
End Verdens Drot; det blev for svart et Arbeid mig,
Og sikkert dog alligevel for slet bestilt.
Men skønne Qvinder skaffer du?

AANDEN.

I Overflod.

SANDIB.

De vilde lee ad Barken paa min brune Hud,
Og hevne sig i Smug paa min Unøisomhed. —

Men Viv og Børn og huuslige Lyksalighed,
Det var dit tredie Tilbud jo?

AANDEN.

Jeg henter dig
En ung, livsalig Pige til din Venneviv.

SANDIB

seer til sin Hustrues Grav under Piletræet.

Kan du opvække Døde?

AANDEN.

Nei, det kan kun hiin,
Som skabte Liv, ved Israfil-Basunens Klang.

SANDIB

med en stille Tungsind.

Saa lad kun være! —

Med Lune.

Alt, hvad jeg forlanger nu,
Er — Fisk — for Øieblikket. Vil du virke meer
For den, der skienkte dig din Frihed, nu velan,
Saa skaf mig mine Børn, som man har røvet mig!

AANDEN.

Paa Ryggen tag dit Fiskergarn, og følg mig trygt!
Jeg skaffer dig kostbare Fisk.

SANDIB.

Og mine Børn?

AANDEN.

Taalmodighed! Jeg ventede dig tre hundred Aar,
Til Giengield vente du mit Svar —

SANDIB

angst.

Den samme Tid?

AANDEN

med et stolt Smil.

Døgnflue! Kom! jeg har med dig Medlidenhed.

De gaae.

DEN FORHEXEDE SKOV.

AMINE sidder uden for Tempelruinen under et Træ, og stirrer ned til Jorden. FLORISTANE kommer som Marcebille, trippende med sin Bog under Armen.

MARCEBILLE.

Nu, Barn? hvorledes gaaer det?

AMINE.

Er du der,

Min Skiebnes onde Engel?

MARCEBILLE.

Ja, jeg er.

Jeg har min Bog med Eventyrer med;
Skal jeg maaskee dig læse atter eet
Her i din Eensomhed? Du kieder dig.

AMINE.

Lær mig at hæve denne Trolddom atter!
Min Grumhed ængster og forfølger mig.
Hvad kan det hele Land for Fyrstens Ondskab?
Han bør at lide, den Forræder! han!
Og uden Skaansel jeg hudstryger ham,
Ufølsom for hans Blik og for hans Taarer.
Men hvad har Folket og Naturen syndet?
Jeg føler det, at jeg var uretfærdig.
Her er saa øde nu, som i en Ørk,
Som paa en stille, ubeboet Ø

I Sydens Hav, hvor ene Aben rasler
I Kokustræet.

MARCEBILLE.

Hvordan lever Aben?

Din elskte Hurliburli mener jeg.

AMINE.

Jeg veed, du har fortryllet ham til Skovtrold;
Men derfor er han altid dog min Agib;
Thi Kroppen, veed du vel, er kun en Larve,
Som skiuler den udødelige Siæl.

MARCEBILLE

sagte.

En selsom Vending har den Galskab taget.

En Fee kan vel forstyrre Menneskets

Sands og Forstand, men ei fordærve Hiertet.

Høit.

Her har du Leilighed til Eftertanke.

Seer til Tornebusken.

Ei ei! see, der staaer jo Veziren henne.

Det var en heel fornuftig Mand i sin Tid;

Philosopheer du lidt i Ro med ham!

AMINE.

Forlad mig, du Forhadte!

MARCEBILLE.

Selv forhadte!

Hvad nu jeg vilde sige, seer du vel,

Jeg skulde kun berette dig: Du har

Fortryllet alle Landets Børn til Fiske;

At være Fisk er altsaa deres Pligt;

Om denne Pligt maa du dem daglig minde.

Dog veed du vel, at de er Mennesker

I Grunden. Skulde Nogen af dem fanges

Og koges, da maa hurtig ved en Trolddom

Du være strax tilstede, og forhindre
 Et fælt, afskyligt Menneskeæderi;
 Thi Asiater er ei Cannibaler,
 Det veed du vel. Da maa du ved et Slag
 Af Tryllestaven være der tilstede,
 Og give Staklerne den sidste Rest.
 Thi heller Morder du, naar galt skal være,
 End den Uskyldige sin Næstes Æder!

AMINE.

Hvormed har jeg fortient dit bittre Fiendskab?

FLORISTANE

viser sig stolt for hende i sin hele Skønhed.

Stik du en anden Gang nu Feer ud,
 Min gode Frue!

AMINE

forundret.

Himmel! hvilken Skønhed!

Den samme Jomfru, som jeg saae ved Hulen,
 Der rakte mig det frygtelige Guldhorn!

FLORISTANE

lidt formildet.

Du finder mig dog skøn? ei, hvilken Naade!
 Du skielder ei? Hør — hvad jeg vilde sige,
 Du rører mig dog lidt; og for at du
 Skal ikke tage dig det alt for nær,
 Tillader jeg din elskte Hurliburli,
 Saa syg han er, at dele dette Arbeid
 Med dig hver anden Gang, naar det behøves.
 Og saa Farvel! jeg har ei meer at sige.

Hun forsvinder.

AMINE

stirrer til Jorden.

Jeg mærker det, jeg seiler uformærkt,
 Hendrevet paa Afsindighedens Flod,

Tilintetgiørelsens uhyre Malstrøm
 Paa lumske, stille Bølger snelt i Møde.
 O, gid den snart kun vilde knuse mig!
 For mig er ingen Fryd paa Jorden meer.
 Hun hæver sine Øine; en uhyre Ørn bryder giennem de raslende
 Grene, svæver paa de udstrakte Vinger til Høire, og forsvinder
 Synskredsen.

AMINE,

som foer sammen af Skræk, stirrer efter den, og siger:

Kan Siælen gyse, naar den alt fortvivler?
 Var dette Varsel godt? den fløi til Høire!
 Hun gaaer tankefuld ind i Skoven.

EN ØDE EGN VED EN SØ MELLEM FIRE HØIE.

AANDEN. FISKEREN.

SANDIB.

Hvor fører du mig hen? Jeg kiender ei den Vei,
 Og aldrig saae mit Øie før hiin blanke Sø.

AANDEN.

Vel meget gives, som dit Øie før ei saae.
 Stands her! kast ud dit Net! har du i Stand det bragt?

SANDIB.

Her er det.

AANDEN.

Een Gang daglig kun dig tilladt er
 At fiske her; det mærk dig!

SANDIB.

Himmel! een Gang kun?

Mig gav i Hiemmet Brødet knap den tredie Dræt.

AANDEN.

Her vil du finde Suul til Brødet; ængst dig ei!

SANDIB.

Hvor er jeg? Solen synker alt bag Biergene.

Hvorledes kan i Qvæld jeg naae til fierne Hiem?

AANDEN.

Du er alt hiemme.

SANDIB.

Hvad?

AANDEN.

Der staaer din Hytte jo.

SANDIB

opdager sin Hytte paa den fremmede Strand. Aftensolen skinner ind i den aabnede Dør; paa Tærskelen sidde HANS TO SMAAE BØRN med Frugter og Brød i Hænderne.

O, Himmel!

AANDEN.

Himlen hvælver her sig blaa, som hist;
Hvor du har Huus og Hiem, der er dit Fædreland.

SANDIB.

Mit Syn forvildes. Koreb! Sara! seer jeg ret?

KOREB

fra Hytten.

God Aften, Fader!

SANDIB.

Men jeg savner Fieldet, hvor
Min Lolo sover! Ak, hvor er min Øiesteen?

AANDEN.

Nu, muligt mere nær du er din Datter, Ven!

SANDIB.

O, Mahumed!

AANDEN.

Nu, stands engang Forundringen!

At gruble meget over Livet, veed du vel,
 Kun skienker liden Fordeel. Ei din Hønsesiæl
 Udgrunder rigtigt Aarsagen til Virkningen,
 Om du til Graven lægger din Forstand i Blød.
 Saa handl, og lad med dristigt Mod det flink staae til!
 Det er det Rette. — Naar du nu har fisket her,
 Da giem i Rusen Drætten til den aarle Dag.
 Slaa Fisken saa i Bøttens Vand, og vandre paa
 Din Fod ad Strandens ubekiendte Blomstersti
 Til Kongens skønne Marmorslot bag Biergene.
 Der vil du finde Kiøber snart. Gaa hiem igien,
 Og fisk og sælg, dig lede lad af Hændelsen;
 Hvad rimeligt dig foreslaaes, det gjør og følg!
 Og Alt vil lykkes. Tab ei Modet! tro din Ven:
 De tabte Perler fisker du kun her igien.

Aanden forsvinder.

SANDIB

sætter sig ned paa en Steen, støtter sit Hoved til sine Arme, sine
 Arme til Knæene, og stirrer ned til Jorden; saaledes sidder han
 nogen Tid, derpaa staaer han rolig op.

Saa vil jeg da nu heller ikke grunde,
 Vil ikke længer undres; thi jeg mærker,
 Sligt ængster kun, og hjælper ingenlunde.
 Han er en Aand — en Aand gjør Underværker,
 Det er naturligt; Mandens svage Kræfter
 Hos sligt et Væsen tifold sig forstærker,
 Og meer! — Her fange Gruus og Æselskiæfter
 I denne rene Sø, det vil jeg ikke.
 Jo meer sig Øiet hen paa Fladen hefter,
 Jo mere viser sig for mine Blikke
 I klare Vand de nydeligste Fiske.

(Thi Blaat i Blaat er som et Blad paa Qvist,
 Det taber sig i Mængden), ha, hvad Andet
 Skal jeg dem giøre til end Christne vel,
 I Slaveri, og skilt fra Fædrelandet?
 Det høie Blaa bedækker deres Skæl,
 Lidt sørgeligt, lidt luftigt, men dog Himlen
 Maaskee saa nær, som Maanen over Field.
 Men disse gule, som med driftig Stimlen
 Snart skilles ad, og snart hinanden møder,
 Og skubbes og beskubbe tidt i Vrimlen —
 Hvad er de Stakler Andet vel end Jøder,
 Som undertiden fra de Andre nappe,
 Hvis Hurtighed og Kløgt paa Kraften bøder? —
 Men det er koldt, hvor lagde jeg min Kappe?
 Nu vil jeg skynde mig at faae min Dræt,
 Thi jeg er træt, sig mine Sener slappe,
 Jeg trænger til en Søvn.

Han drager op.

Ha, det var ret!

En hvid, en rød, en blaa, en af de gule?
 Tak, du min Aand! den Fangst var ikke slet.
 Nu vil jeg dem i Hyttefadet skiule.
 I Morgen i det ubekiendte Rige
 Jeg sælger dem; men hviler først en Smule.
 Nu maa jeg mine Børn Godaften sige;
 Det lader til, de har slet Intet mærket,
 Den lille Dreng, den stakkels lille Pige,
 Til Hyttens Flytning og til Underværket.

Han gaaer ind i Hytten

FISKENE. ET STORT HVÆLVET KJØKKEN.

Kokkedrengene komme, gjøre Ild paa Skorstenen, og sætte Vand paa. Lidt efter lidt forsamle sig alle Kokkene i hvide Trøier, med Forklæder, ved Siden bære de Knive i sorte Skeder. Der hakkes Løg og Persille, skræbes Gulerødder etc., Kiød kommes i Kiedlerne. Efterhaanden bliver Alting muntert. Luerne gnistre op i den store sorte Skorsteen. Vandet koger. Der hakkes, spækkes, bestrøes med Meel. Stegene sættes paa Sped. Naar Alt er i Bevægelse træder

KJØGEMESTEREN

frem med Gravitet, og holder følgende Tale:

Mundkokke! Mesterkokke! vakkre Dreng!
Forsikkret om den Dannished, den Iver,
Hvormed ved alle Leiligheder I
Anvende Stegevendren, Spækkenaalen
Til Statens Tieneste, jeg kalder eder
I Dag til med fordoblet Nidkiærhed
At spænde Kraften an, saa at den Ild,
Der luer her paa Fædrelandets Alter —

Peger paa Skorstenen.

Maa gnistre med fordoblet Virksomhed.
Seer! Sagen, Børn! er korteligen denne:
En kløgtig Trolldmand fra Europas Lande
Er arriveret hid til Asien.

iV Vi troede alle først, paa Fuglen Roc;
 M Men, som han sank — det var just midt i Gaarden
 A Af Kongens Pallads — mærkte vi med Undren,
 D Det var en stor, uhyre Oxebære,
 2 Som bar ham giennem Luftens Ocean.
 F Forunderligt er denne Trolldmand klædt,
 O Og sær phantastisk. Kiolen sidder knapt
 O Om Livet, render spids ham ned om Bagen
 2 Som Lap, og dingler ved hvert Skridt, han gjør.
 I I Haaret er han overmaade skaldet,
 O Og hvad han har, det sidder som en Krands
 O Om Tindingen i frygtelige Børster.
 B Bleg er han til, tyknæset, fuld af Koparr,
 T Taer Snuustobak for sine svage Øine,
 O Og lader ikke til at være nær
 D Den Mand, han er. Nu staaer han og forklarer
 2 Sit Fartøis Sammensætning og Natur
 F For Kongen og det hele Hof i Gaarden.
 V Vor Sultan vil, han giestes skal med Pragt;
 D Det kan I tænke. Derfor, kiære Venner!
 L Jeg beder eder, strænger eder an,
 O Og køber Alt, hvad sieldent er og lækkert;
 A At Europæeren ei trække skal
 3 Paa Næsen af vort Kiøkken.

Vil gaae, men vender om igien.

Det er sandt:

I I Baaden under Oxebæren sad
 E En Skikkelse hos Trollden, murehvid.
 iV Vi troede først, det var et Spøgelse;
 M Men tværtimod, det var en Secretair,
 D Der skriver Alting op, hvad Herren seer.

Beflitter eder nu paa eders Kogen,
 Saa kan I ogsaa blive nævnt i Bogen.
 Saasnart han kommer hiem, den trykket blier
 I Folio paa Medianpapir,
 Med Kobberstykker og forgyldte Kanter,
 Og hensat mellem andre Folianter.

EN KOK

kommer.

Det træffer sig særdeles heldigt, Herre!
 Her er en Fisker uden for vort Kiøkken,
 Som har forunderlige Fisk at sælge;
 Men han er dyr.

KIØGEMESTEREN.

O, lad mig see engang!

Kokken bringer Bøtten.

Een hvid som Perlemor -- det er en Giedde,
 Saavidt jeg troer. Rødspætten er den røde;
 Den blaa mig forekommer som en Torsk,
 Og denne gule ligner lidt en Aal.
 Men aldrig saae jeg før deslige Fisk,
 Thi alle har de Skæl, og hine Fisk, som
 De har en Lighed med, har ingen slige.

Til Fiskeren, som kommer.

Hvad koster denne Dræt, min gode Ven?

FISKEREN.

Jeg sælger dem for fire hundred Bahams.

KIØGEMESTEREN.

Ha, det er Røverkiøb for slige Fisk!

Til Mundkokken.

Jeg kun betroer den Ret i dine Hænder.
 Men jeg vil være selv tilstede, naar

De sættes over Ilden; thi jeg frygter,
 Der kunde muligt skee en Confusion.

KOKKEN.

Befaler du maaskee, at de skal steges?

KIØGEMESTEREN.

Hvad steges? steges? Ubetænksomme!
 Var det nu ikke godt, jeg var tilstede?
 Troer du, jeg giver fire hundred Bahams,
 Blot for at Sultan og den Fremmede
 Skal see, hvorledes branket Meel seer ud?

KOKKEN.

Men Smagen —

KIØGEMESTEREN.

Smagen! hvis du havde Smag,
 Saa vidste du, at Smagen spiller her
 En underordnet Rolle. Smagen falder
 Ei noget Menneske i Øinene.
 Hvad er det Vigtigste ved disse Fisk?
 De synderlige Skæl, saavidt jeg skielner!
 De maae bevares. Koges skal de.

KOKKEN.

Blaae?

KIØGEMESTEREN.

Den blaa kan du afkoge blaa, den røde
 Rød derimod, den hvide hvid, og guul
 Den gule.

KOKKEN.

Men i Fald de tabe Farven
 I Kogningen?

KIØGEMESTEREN

lægger sin Haand paa hans Skulder.

Saa har du gjort din Pligt,
Og for det Andet maa Naturen raade.
Kom, Fisker! jeg skal flye dig dine Penge.

De gaae.

SLOTSGAARDEN.

DEN EUROPÆISKE HERRE staaer med sin SECRETAIR ved Luftballonen, omringet af SULTANEN og HANS HOF.

DEN UNGE SULTAN.

O, store Mand! din Kundskab og din Viisdom
Har dybt ydmyget mig. Jeg føler nu
Først levende, hvor svag jeg er i Magt,
Jeg, hvem dog Allah skienkte Enevælden!
Men hvad er Armens, hvad er Senens Vælde
Mod Tankens, mod Geniets? Jeg beundrer
Dig, der har selv opfundet, som du siger,
En slig Indretning.

EUROPÆEREN

meget beskeden.

Mægtigste Monarch!

Du er for god, i Sandhed for aimable!
I Fald jeg ogsaa nu er slumpet til
At være den uværdige Opfinder
Af slig Maskine — nu — du milde Gud!
Det er jo derfor ikke dog al Verden.

Sagte til Secretairen.

De gode Folk! jeg holder det for bedst,
Vi lade blive dem i den Formening,
At vi har fundet Luftballonen op.

Det sætter altid i en Slags Respect;
 Og i et Land, hvor Anbefalinger,
 Credit- og Vexelbreve ganske mangle,
 Der er et sligt Vehikel altid vakkert
 I Mangel af et andet.

SECRETAIREN.

Uden Tvivl.

Vil naadig Herre ikke ogsaa tilstaae,
 De har opfundet Krudtet og Compasset,
 Bogtrykkerkunsten og Uhrmageriet?

EUROPÆEREN

belærende.

Nei, man maa være smuk beskeden, Kiære!
 Og aldrig smykke sig med laante Fiær,
 Undtagen hvor det kniber. Kiender Han
 Ei den Historie om Alliken?

SECRETAIREN.

Jeg bruger aldrig laante Fiær, undtagen
 En enkelt Pen iblandt af Gaasevingen,
 Hvormed jeg skriver Deres Naades Dagbog.

SULTANEN

til Europæeren.

Saa har du virkelig ved simpel sund
 Forstand, ved grundig Kundskab, sindrig Grandskning
 Opsvunget dig til slig en smuk Idee,
 Og ei ved Trolddom?

EUROPÆEREN

smilende.

Trolddom? Høie Fyrste!

Der gives ingen Trolddom her i Verden.
 Forundring er Uvidenhedens Barn
 Og Overtroens Moder; ene den

Ophidser Hiernen til Indbildninger,
Som findes kun i Hiernen.

SULTANEN.

Troer du ei

Paa Hexeri?

EUROPÆEREN.

Nei, naadigste Monarch!

SULTANEN.

Paa Aander?

EUROPÆEREN.

Endnu mindre.

SULTANEN.

Men du har

Dog selv en Aand!

EUROPÆEREN.

Det er endnu et Spørgsmaal.

Dog, det vil føre os for langt fra Maalet.

Saa meget siger jeg kun nu, at Alt

Gaaer her i Verden plat naturligt til.

Som for Exempel her med Luftballonen:

Saasnart den fyldes kun med Vandstofgas,

En Luftart mere let end Atmosphæren,

Saa stiger den i Veiret. Mennesket

Kun veier fire Pund i Vandet, seer du,

Og noget meer i Luften; overveies

Nu denne Vægt af forholdsmæssig Lethed,

Saa hæves Tyngden. Det er matematisk.

SULTANEN.

Hvordan fortynder du da denne Luft?

Vil du vel gjøre mig deelagtig i

Din hemmelige Kunst?

EUROPÆEREN.

Med Hiertens Glæde.

SULTANEN.

Jeg skal ei være utaknemmelig.

EUROPÆEREN.

Nei, store Sultan! du maa love mig

At du vil ei betale mig derfor.

Jeg hader Egennytten; men jeg elsker

Naturen — Mineralier og Stene!

Jeg samler paa de Sidste; det er nu

Min Faible. Hvert et Menneske har sin.

I Fald maaskee der findes i din Samling

Et dobbelt Exemplar af een og anden

Demant, Rubin, Smaragd og Hyacinth —

SULTANEN.

Dem skal du faae.

EUROPÆEREN

bukker dybt.

Og jeg skal gjøre Vind,

Saa meget som din Luftballon behøver. De gaae.

KIØKKENET.

KIØGEMESTEREN. KOKKENE.

KIØGEMESTEREN.

Nu? har I dem i Kiedlen?

KOKKEN.

Nylig, Herre!

De kommen er i Vandet ganske friske.

See, hvor de reise Hov'derne i Veiret,

Og gabe mellem de glohede Vabler

Med Flabene.

KIØGEMESTEREN.

Ja, det er curiøst!

Haard Døden er dog altid at gaae paa,
Saavel for Fiske som for Mennesker.

KOKKEN.

Langt meer for dem, de er seiglivede.

KIØGEMESTEREN.

Men, Himmel! hvad er dette? Muren revner!

En Dame! — Allah, hvilken Deilighed?

Skorsteensvæggen revner.

AMINE

træder frem i hvidt flagrende Atlask, med blottet Bryst og Arme,
hvide Skoe; paa Hovedet en Rosenkrands, flagrende Lokker; en
Myrtegreen i sin Haand. Hun slaaer med Grenen i Kiedlen, og
siger:

Fiske, Fiske, Fiske! gjør I eders Pligt?

KIØGEMESTEREN

slaaer forbauset Hænderne sammen.

Er det en Drøm? er det et Digt?

DE FIRE FISKE

hæve deres Hoveder i Veiret, og synge:

Vi har svømmet i Sø,

Vi, som aanded i Luften.

Skal i Luen vi døe,

For du tabte Fornuften?

Vi fik Skællenes Glands,

Havde Huden dog heller;

Fik for Benene Svands,

Og for Lungerne Giæller.

Vi fik Bølge for Land,

Efter Troen vor Farve;

Men vi hade vor Larve.

Løse Gaaden, hvo kan!

KIØGEMESTEREN
forbauset.

Jeg kan det ei, jeg giver strax mig tabt.

AMINE.

Fisk! beklager I jert Mord?

Siger mig et Trøstens Ord!

FISKENE.

Ikkun Menneskets Bryst
Kan i Nøden forsage;
I Naturen er Trøst,
Og ei Dyret kan klage.
Den, som danned os hist,
Som har Skabning os givet,
Kan af Asken forvist
Kalde Funken til Livet.
Skiøndt vi sortnes til Kul,
Skiøndt vi brænde tilsammen,
Er ei Siælen et Nul,
Og den stiger af Flammen.

KIØGEMESTEREN
betragtende Amine.

Ha, hvilken Skiønhed! Tydeligt jeg seer
De unge Hvælvinger med Sløret stride.

AMINE
med udbrydende Taarer.

O, tunge Skiebne! Morderen er meer
Ulykkelig, end de, som Døden lide.

Hun vælter Fiskene i Asken, og forsvinder.

KIØGEMESTEREN.

Mundkok! knib mig i Næsen.

MUNDKOKKEN
hurtig.

Ja, min Herre!

Han kniber stærkt, Kiøgemesteren skriger, Kokkedrengene lee.

KIØGEMESTEREN.

Fordømte Menneske! er Han besat?
Hold op for Satan! plager Fanden Ham?

KOKKEN.

Jeg efterlever jo kun høiest Ordre.

KIØGEMESTEREN.

Der Maade er med Alting, veed du dog!
Jeg vilde ret kun overtydes, om
Jeg vaaged, eller om det var en Drøm.

KOKKEN.

Nu fik du Troen da i Hænderne.

KIØGEMESTEREN.

Det er ei første Gang, min gode Usbek!
At jeg har mærket dine Finter, seer du!
Tag dig i Agt!

KOKKEN
sagte.

Det er ei første Gang,
At jeg har taget ham ved Næsen; men
Dog ingentid saa føleligt, som nu.

KIØGEMESTEREN.

Er Fiskeren tilstede?

EN KOKKEDRENG.
Ja, han er.

KIØGEMESTEREN.

I Morgen maa han atter skaffe mig
Deslige Fisk for samme Priis; saa vil jeg
Indbyde Sultan og den Fremmede
Til dette kostelige Skuespil.
Beflitter eder paa at holde smukt
I Morgen Alting blankt, som i et Speil!
Med Aske skurer Kiøkkenbordet hvidt,

Som Bierget, naar det dækkes fiint med Snee;
 Og Kobbertøiet blankt, som røden Maane,
 Naar den i Dunster staaer i Horizonten! —
 Hvis kun min Næse kommer sig til den Tid;
 Thi den fordømte Kok — Din plumpe Haand
 Er vant kun til at røre slagtet Kiød,
 Som reent har mistet Liv og Følelse.
 Jeg kommer til at lægge Salve paa.
 Men nu til Fiskeren! Hvis han var borte,
 Saa stod jeg der en Kiøn med hele Planen.

Han gaaer.

KIØKKENET.

Næste Dag. Alt er meget pænt og net. Kobbertøiet og Kiøkken-
 bordene skurede. I Vasken er sprængt Lavendelvand. Gulvet er
 bonet. For Vinduerne er Rullegardiner; for Skorstenen et Trans-
 parent med sort Grund: man seer en Egekrands og to Basunengle
 i Skyerne med Laurbær og Palmegrene. SELIM kommer med EURO-
 PÆEREN og FØLGE; strax spilles en stor Symphonie, som udtrykker
 det Hemmelighedsfulde i Situationen, dernæst Vandets Kogen og
 Fiskenes Død.

EUROPÆEREN.

Sublimt, i Sandhed! herligt og sublimt.
 Jeg havde aldrig troet, at ogsaa Smagen
 Saa vidt var kommen alt i Asien.

SELIM.

Saa har man ogsaa slige Ting hos eder?

EUROPÆEREN.

Hvad har vi ikke der? der har vi Alting.
 Men her — det overrasker mig særdeles!
Parole d'honneur! det har jeg ikke ventet.
 I Sandhed, jeg beundrer denne Engel,
 Som blæser i Basunen. Hvilket Udtryk

I Kiæverne! hvor de staae spilede!
 Den anden griber sig saa stærkt ei an.
 Det kalder jeg Nuancer, Overgange!
 Og denne Palmegreen! Og Symphonien,
 Som maler os med Toner Alt, hvad man
 Kan see for Øinene — med Contrapunkt
 Og Generalbas, Tact og Nodestole —
 Ha, det fornøier mig usigeligt!

SELIM

sagte.

I Luften er maaskee den gode Ven
 Ret klog; paa Jorden bliver han en Nar,
 Det mærker jeg.

Til Kiøgemesteren.

Jeg længes meget efter

At see Miraklet.

KIØGEMESTEREN.

Strax, min ædle Herre!

Transparentet tages bort. Potten med Fiskene sættes paa Ilden.
 Imidlertid spilles en Marsch med Janitscharmusik, for at udfylde
 Tiden, til de koge.

EUROPÆEREN

rømmer sig.

Jeg seer, Theatret forestiller her
 En Skorsteen. Hm! det er da uden Tvivl
 En Art af shakespearsk Drama. Man har dannet
 Sig efter Shakespeare? Nu, man skal begynde
 Med Noget. Herregud! paa Reisen tager
 Man ikke Alt saa nøie. Heller havde
 Jeg seet en *Tragédie*, oprigtig talt,
 Af en af Galliens Udødelige.

EN KOKKEDRENG

sagte.

Udødelige? dør man ei i Galgen?

Muren revner. VAKKELSVANDS springer frem af Aabningen i sin oprindelige Skikkelse, med Løv om Bæltet og Tindingen, og en Knippel i Haanden.

VAKKELSVANDS.

I Fiske smaae! nu skrifter mig reent, om ret l opfylde Pligten.

FIRE COMISKE FISKE

hæve sig i Potten.

Vor Pligt, Herr Skovtroid! lyde vi tro; at sige: vor Drift og Naturen.

VAKKELSVANDS.

Bedrøver jer ei Forvandlingen meer?

FISKENE.

Hvor kan Forvandlingen krænke?

Som Fiske har vi dog Fiskeforstand; som Mennesker havde vi ingen.

VAKKELSVANDS.

Det er dog ei saa galt, som man troer, at være Menneskeskabning.

FISKENE.

Snik Snak! hvis Mennesket virkelig var lyksaligt Menneske vorden,

Troer du, han stræbte da Dag og Nat, for atter at nærme sig Dyret?

VAKKELSVANDS.

Hvori bestaaer da jer Fiskefryd?

FISKENE.

Først har vi Drikken for Intet.

Hist nødes vi ei i Kielder at gaae, for ængstlig Flasken at tømme,

Betale den med vor sidste Skierv, og faae Rubiner paa Næsen.

Der æde vi op, og ædes vi op, og Ingen dadler vor
Handling.

Postheste bruge vi ei og Vogn, men i den snelleste
Slæde

Vi skyde giennem vor bølgede Luft.

VAKKELSVANDS.

Saa har dog Fuglen det bedre.

FISKENE.

Ak, Fuglen trættes langt meer, end vi; maa hvile
paa Qvist og paa Stene.

Vi skyde med Lethed hundrede Miil hen over Koral-
lernes Banker.

VAKKELSVANDS.

Men Solen skinner dog ei for jer.

FISKENE.

Saa gispes ei heller af Hede.

Vi køles i Bad bag Sivenes Blad i Havets skyggende
Lunde,

Og Solen os er en Maane bag Sky, naar vi Havfladen
os nærme.

VAKKELSVANDS.

Men Klæder har I dog længer ei.

FISKENE.

De deiligste Vaabenklæder.

Hvor findes en Smed, der smedder en Helt en slig
skælblinkende Brynie?

VAKKELSVANDS.

Hvor er nu den forrige Faderfryd, og hvor den huus-
lige Glæde?

FISKENE.

Som Mand jeg havde kun fire Børn, som Fisk mig
skienker min Hustru

En Leg af hundred tusinde Liv, i Fald de trivedes
Alle.

VAKKELSVANDS.

Den sluger en Mund som Caviar dig i et eneste
Maaltid.

FISKENE.

Velan, saa kastes en Leg igien; det regnes ikke saa
nøie.

VAKKELSVANDS.

Men evige Fiendskab og evige Strid er dog paa Bun-
den af Havet.

FISKENE.

O ja! som paa Fladen af Jorden, min Ven! naivt vi
sluge hinanden.

VAKKELSVANDS.

Hvad siger du om den uhyre Hval?

FISKENE.

For ham maa Sildene skiælve;
Sværdfisken ridser ham Flaben op, saa til Sydhavet
han flygter.

VAKKELSVANDS.

Men høre kan I jo hisset ei; man siger, Fisken er
døvtum.

FISKENE.

Ei længer; nu har vi et Institut, der lære vi prægtig
at tale.

VAKKELSVANDS.

Saa nødig jeg vil, saa nødes jeg dog at vælte jer
Stakler i Asken.

FISKENE.

En Fisk, min Ven! er en Philosoph; han tier, og
taaler sin Skiebne.

Vakkelsvands vælter dem i Asken, og forsvinder. De blive til Kul.

SELIM

springer op.

Besynderligt! høist, høist forunderligt!

EUROPÆEREN.

Særdeles artig! Men hvad kommer nu?

Jeg haaber dog, det er ei alt forbi.

KIØGEMESTEREN

bukker.

Det er forbi.

EUROPÆEREN.

I Sandhed? det var snart.

Nu nu, det havde i det mindste dog

De trende Eenheder, og det er vigtigst.

Og Mechanismen var særdeles artig.

Ha, jeg beundrer Deres Majestæts

Mechanici, som med saa megen Kløgt

Forstaae at lade døde Fiske tale;

Thi det er meer, end levende formaae.

Sagte til Secretairen.

Saaledes gaaer det altid hos Barbarer:

De kildre Øret kun og Sandserne;

Men Siælen, hvad faaer den? Hvad finder jeg

For Hiertet her og for Forstanden? Intet!

Udvikles der en Character? jo pyt!

Undtagen at det skulde være min.

Dog, maa man vel for Høflighedens Skyld

Nu holde gode Miner.

SECRETAIREN.

Det forstaaer sig.

SELIM

til Kiøgemesteren.

Lad Fiskeren paa Øieblikket hente!

EUROPÆEREN

nærmer sig Fyrsten meget galant.

3L Jeg takker dig, min store Fyrste! for
 4 Den Godhed, du har viist en stakkels Fremmed,
 A At tage med ham i dit Skuespil.
 4 Den sidste Act var rigtig allerkiærest;
 4 Dog maa jeg tilstaae dig, at Transparentet
 M Med Krandsen og de hiertelige Engle,
 H Kort sagt, Prologen glædede mig meest,
 O Og staaer i sandt artistisk Værd langt over
 4 Det Følgende.

SELIM

gaaer Fiskeren heftig i Møde.

Ha, hvad er dette, Fisker?

3 Er du en Trolde? er du en Hexemester?
 4 Paa Øieblikket her tilstaa mig Sagen!

FISKEREN.

1 Jeg er en fattig Fisker, store Konge!
 2 Og intet meer.

SELIM.

Og disse Fisk?

FISKEREN.

Dem fanger

1 Jeg i en Sø imellem fire Høie,
 2 Som ligger en Miils Vei kun fra din Stad.

SELIM.

1 Jeg aldrig før har hørt om slig en Sø.
 1 Man sadle skal min Hest paa Øieblikket;
 1 Mit Hof skal følge mig med mine Telte,
 2 Og du skal vise Veien os derhen.

FISKEREN.

1 Det vil jeg gierne. Men jeg tør ei fiske
 1 Igien før Morgengry.

SELIM.

Og hvorfor ei?

FISKEREN.

Et Løfte binder mig, som jeg har svoret
En mægtig Aand.

SELIM.

Saa staaer du altsaa dog
Jo i Forbindelse med Aander!

FISKEREN.

Nei.

Jeg kiender ham saa lidt, som du, Herr Konge!
Jeg drog ham i et Messingskriin fra Dybet,
Og redded ham af Fængselet; til Giengield
Har han mig ladet fange slige Fisk.
Hvordan det hænger sammen, veed jeg ikke.

SELIM.

Det maa jeg vide. Jeg har ingen Ro,
Før jeg opdager Sagens Sammenhæng.
Man følge mig!

Han gaaer hurtig bort; Alle følge, undtagen Europæeren og
Secretairen.

EUROPÆEREN.

Jeg bliver tummelumsk
I Hovedet. Hvad er dog dette hersens?

SECRETAIREN.

Det er en virkelig Forhexelse.

EUROPÆEREN.

Hvad? primer Han? har Luften smittet Ham?
Kom mig dog ei med slige Barnestreger!

SECRETAIREN.

Hvad troer da Deres Naade?

EUROPÆEREN

smilende, efter et Øiebliks Eftertanke.

Seer Han vel,

N Nu har jeg det: det er en vittig Spøg
 A Af Fyrsten her, for at bedrage os.
 M Man veed jo, Indianerne forstaae
 A At gjøre mange Taskenspillerkunster
 M Med Slinger og deslige; stikke dem
 I I Barmen, uden mindste Frygt for Bidet,
 M Naar Giftens hule Tand er brukket ud.
 I Hvorfor da ikke Fisk saavel som Slinger?
 L Jeg negter ei, det var naturlig giort.
 O Og for nu ret at styrke Illusionen,
 S Saa spilled Fyrsten selv en Rolle med,
 O Og lod os staae tilbage med Forundring.
 M Men vi er ikke slige Narre, vi,
 A At troe, hvad vi har seet med blotte Øine.
 I Den Ære vil vi ikke gjøre dem.
 A Afsted! og lad mig see, Hans Ansigt viser
 I Ei mindste Træk af slig Forbauselse;
 Thi, Kiære! det var *infra dignitatem*.
 I Men skriv nu op, før reent vi glemme det.

Han dicterer Secretairen:

»Den tredie hujus seet et Skuespil
 Hos Kongen i —« Ja, Hille mænd! — hvor er vi?
 Vi har ei faaet Tid i denne Skynding
 At forespørge os om Landets Navn.
 Nu, lige meget! Skuespil bør være
 Smukt i det ene Land, som i det andet;
 Thi Smagen, Kiære! gjør os alle lige,
 Som Vandets Draaber i den klare Kilde,
 Der smager bedst, naar det af Intet smager.

Hvad var det altsaa nu, jeg vilde sige? —
»Den tredie hujus seet et Skuespil
Hos Kongen paa — de malebarske Kyster —«

SECRETAIREN.

De malebarske?

EUROPÆEREN.

Eller de barbarske;
Det kommer ud paa eet. »Et Skuespil
Hos Kongen paa de malebarske Kyster,
Som dog var meer mechanisk end æsthetisk,
Og viste Kunstens Barndom der i Landet.«
Nu? har Han det?

SECRETAIREN.

Ja, Ord til Ord.

EUROPÆEREN.

Saa kan man

Dog i Europa, naar vi komme hjem,
Og Reisen trykkes, faae en Slags Idee
Om Morgenlænderne og deres Sæder.

De gaae.

MARMORSTØTTEN.

SKOV OG KRAT,

som ender sig i en deilig Have med et Slot.

SELIM og SANDIB vandre sammen.

KONGEN.

A Alt Skumringen begynder
A At dække Jorden; Stiernens Blik forkynder,
A At Natten er os nær.
A Alt længst forlode vi de hvide Telte;
N Nu ville vi som Helte
O Os bane Veien mellem disse Træ'r.

FISKEREN.

E En Drot er vant til Fare,
M Med Sværd i-Haand han maa sit Land forsvare;
E En Fisker er det med.
D Den barske Vind ham Dag og Nat forfølger
F Paa Havets falske Bølger,
O Og lumske Død kun lurder i hans Fied.

KONGEN.

H Hvad selsomt du fortalte,
M Mig til din Hielp, mig til din Redning kaldte!
J Jeg føler dybt dit Savn.

Ung er jeg kun, har ingen Døttre, Sønner,
Dog fuldeligt jeg skønner,
Hvad Fryd det er at bære Fadernavn.

FISKEREN.

Dig aldrig Lykken friste,
Og skienke det, som du igien skal miste!
Det Barn, som du ei har,
Du elsker ei; men føle kun din Glæde
For Tabet at begræde —
O, ingen Qval paa Jorden er saa svar!

KONGEN.

Kun stakket jeg dig kiender,
Og alt min Hu sig kiærligt mod dig vender.
Jeg trænger til en Ven.
Jeg ingen fandt i Hoffets Glimmerskare;
Maaske kan denne Fare,
Kan dette Eventyr mig skienke den.

FISKEREN.

Hvis diærv Uegennytte
Kan gjøre taalig dig en Fiskerhytte,
Du, som er vant til Pragt —
Besøg mig stundom i mit stille Sæde,
Og Venskabs rene Glæde
Skal møde dig med Hiertets stærke Magt.

KONGEN.

Du kunde Fyrste vorden
I Asien og over hele Jorden,
Og det forsmæede du?
Jeg maa beundre denne Tænkemaade,
Og dine Fiskerbaade
Mig tykkes lutter gyldne Throner nu.

FISKEREN.

Naar Sorger Hiertet trykke,
Da agter Siælen ingen anden Lykke;
Mit Savn kun faldt mig ind.
Og om jeg havde hørt min Aands Forkynden,
Liig Grækeren i Tønden,
Troer du, jeg kaldte Dyd mit Egensind?

KONGEN.

Ei meer vi os forvilde.
Naturen synes her sig at formilde.
Det tætindvoxne Krat
Tilside træder. Over hine Grave
Gaaer Broen til en Have,
Og Maanen skinner i den klare Nat.

FISKEREN.

Hvor her er deiligt! Luftigt Bladet gynger,
Og Nattergalen synger,
Med hvide Sand sig slynger revne Gang.
Og kiælent aabne sig ved Maanens Straaler
De sværmske Violer,
Som vække Længslen, og gjør Barmen trang.

KONGEN.

Seer du det røde Slot med sine Spire,
Som gyldne Maaner zire?
Seer du dem glimte ved den stores Skin?
Der brænder Lyset i et eenligt Kammer.
Seer du, hvor sært det flammer,
Som om det vinkte dig? Der maae vi ind!

FISKEREN.

Mørkt Slottet er for Resten,
Det funkler ei med Kierterne til Festen;

Dog gaae vi kiække frem.
 Mulm dækker tykt de lange sorte Ruder,
 Og Stilheden bebuder,
 At her er Eensomheds og Sorgens Hiem.

KONGEN.

Hvo vilde Mørket frygte?

FISKEREN.

Jeg Fyrtøi har; jeg tænde vil min Lygte.
 Besynderlige Slot!

KONGEN.

Propheten ei de Troende forlader.
 Jeg følger dig, min Fader!

FISKEREN.

Og jeg vil lyse dig, min ædle Drot!

De vil gaae ind. AANDEN AMGIAD staaer for dem ved Slottets Port
 med Messingskrinet i en Rem paa Ryggen.

KONGEN

forvoven.

Hvad seer jeg? hvilken Kæmpe!
 Men bi! jeg skal dig Overmodet dæmpe.
 Som kaldet du mig kom!
 Jeg strider til mit Maal og for min Ære.

FISKEREN

holder ham tilbage.

Lad være, Søn! lad være!
 Det er den Aand, jeg har fortalt dig om.

AANDEN.

Vil Orme nu mod Elementer stride?

KONGEN

vild.

Du skal i Græsset bide.

AANDEN

leende.

Fordi jeg blødte for din Knappenaal?
Styr Heltemodet, som dig overvælder,
Paa Tidsler og paa Nelder,
Og stød i Balg det latterlige Staal!

KONGEN.

Hvad vil du os, Uhyre?

AANDEN.

Med Enden af min Finger som en Myre
Jeg kan dig knuse let;
Men du har Ild og Mod i dine Blikke,
Og derfor nænner ikke
Jeg her med dig at lege Himmelspræt.

Jeg fattet har et Forsæt, du skal høre;
Du skal min Plan udføre:
Jeg hjælper denne Fisker til sit Barn,
Du bringe skal min Guldfisk mig i Rusen.

KONGEN

stolt.

Du bruger mig?

AANDEN

smilende.

Som Løven brugte Musen,
Da han var viklet i en Jægers Garn.

Gak først med Fiskeren, for hist at skue
Ved Nattens blege Lue,
Hvad vel kan vække din Medlidenhed!
Kom saa igien; jeg venter dig i Haven,
I Hækken her ved Graven,
Imellem disse skønne Blomsterbed

Du seer, jeg har et Skriin paa Ryg at bære,
Det vil jeg dig forære,
Det er af Messing, saare kunstig giort.
Med Sælhundsskind jeg har det overtrukket,
Og naar det er oplukket,
Saa kan du deri giemme Smaat og Stort.

Hvordan du dette sieldne Skriin skal bruge,
Og hvad dit Skriin skal sluge,
Det siger jeg dig siden, ikke nu.
Gaa nu med Fiskeren, for at begræde
En Konning i sit Sæde,
Der eengang følte sig saa stolt, som du!
Han gaaer ind i Hækkerne, Kongen og Fiskeren op paa Slottet.

KONGEN.

Nu uforfærdet, tapper!

FISKEREN.

Ha, hvilke skønne, brede Marmortrapper!
Hvor de er deilig bygt!
De høie Hvælvinger sig dristigt hæve;
Men dækt med Spindevæve,
Og overalt er Støvet tommetykt.

KONGEN.

Bemærker du Figuren,
Som hist i Marmorvæggen pryder Muren:
En Hest med Vinger paa,
Med Mandehoved, smykt med Ædelstene?
Det er Prophetens Hest, jeg skulde mene,
Al-Borak, som vi saae.

FISKEREN.

Mon ikke da du kiender
Den Mand, som staaer og folder sine Hænder?

Vel Døden er ham vis.

Den anden har et Sværd, men stiv, forstenet;
Med Kugler under Benet —

KONGEN.

Det er Figurer fra Persepolis.

De gaae ind.

FISKEREN.

Her aabner sig en Hal: paa dens Tapeter
Afblegede Propheter,
Og Konger uden Navn.
Hist sælges Joseph bort til Beduiner,
Her knæler Hagar med fortvivlte Miner,
Med Ismael i Favn.

KONGEN.

Hvor mørkt! knap kan man skue
Den blege Væv ved Lygtens blege Lue.
Her er et Gallerie.
En Stemme — hører du den dæmpet lyde?

FISKEREN.

Gud! hvad kan det betyde?

KONGEN.

Maaskee en Fange, som vi skal befrie.
Her ind! her lyder sørgelige Tone.

De gaae ind i Værelset. Kongen studser.

Hvad seer jeg — Gud!

FISKEREN.

En Konge paa en Throne
Med Purpurkaaben og med Kronen paa.
Det skønne Ansigt hvidt! En Lampe brænder.
En Cithar har han i de blege Hænder.
Han synger. Mon vi Sangen kan forstaae?

AGIB

sidder paa en Forhøining i Baggrunden af en øde, rummelig Sal,
over ham brænder en nedhængende, dæmpet Lampe; han synger
ved Guitarren, uden at see de Fremmede.

Du høitidsfulde Nat,
Du Dødens Datter!
Du dækker Skov og Krat
Og Borgen atter.

Mulm ruger i den stille Hal, i Haven,
Og forbereder Sørgeren paa Graven.

Lyd i din Eensomhed,
Min svage Stemme!
Syng om den Kiærlighed,
Du ei kan glemme!

Syng om den hulde Grumme, der sig fryder,
Naar hendes Liliehaand mit Blod udgyder!

Dog fylder du mit Bryst,
O, min Amine!
Og løser selv i Lyst
Min Qval og Pine.

Jeg seer dig dog, mit Øie paa dig brænder,
Og Straffen er mig kjær af dine Hænder.

Naar Purpurkaaben du
Af Skuldren fører —
Hvor kildrer det min Hu!
Du mig berører!

Hvor mangan Elsker ønsked ei at bløde,
Til sødt han i den Elsktes Arme døde?

Hun slaaer ham med Foragt,
 Hun seer ham ikke.
 Han seer ei Ildens Magt
 I hendes Blikke.

O, søde Harm! mon vel jeg bytte skulde
 Dit raske Blus med ligegyldig Kulde?

Den Gud, som skiller ad,
 Kan gienforbinde.
 Blier Kiærlighed til Had —
 Maa Taaren rinde;

Men i min Qval er Haabet mig ei røvet:
 Hun elsker end — thi hun er selv bedrøvet.

Ei skal den onde Fee
 Vor Troskab rokke;
 Før skal hun begge see
 Som Marmorblokke.

Ømt i dit Raseri du Agib nævner!
 O, min Amine! Himlen har en Hevner!

SELIM

nærmer sig Agib med megen Høflighed.
 Tilgiv, min ædle Drot! to Vandringsmænd,
 At de saa dristigt nærme sig din Throne.
 Men Ingen har os mødt. Alt tomt og øde;
 Kun du, i dæmpet Lampeskin ved Cithren
 I Nattens Hal! Ha, ved Prophetens Grav,
 Her kunde være Aarsag nok til Frygt,
 I Fald vi kiendte denne Lidenskab.

AGIB.

Tilgiver, kiære Venner! at jeg ei,
 Som Giestfriheden byder, møder eder,

Og henter Vand, og aftoer eders Fødder.
Jeg kan ei reise mig, jeg vel er undskyldt.
Seer, og beklager mig!

Han slaaer Purpurkaaben tilside, og viser dem, at han fra neden
af til Bæltet er af hvidt Marmor.

SELIM

slaaer Hænderne sammen.

O, Allah!

FISKEREN.

Jeg er vant til Hexeri,
Mig tykkes Sligt ei meer besynderligt.

AGIB.

Hvorledes kommer I paa dette Slot,
Hvor ingen Dødelig tør nærme sig;
Hvor bleg Værtinden som et Spøgelse
Omsværmer, sieldnere den grumme Fee;
Og hvor jeg sidder som en Milepæl
I Tidens Gang, hvis Alabaster blegt
Seer Livets Glæder ile sig forbi?

SELIM.

Et Hexeri maa være foregaaet,
Land, Sø og Bierg forstyrret, sammenknugt.
Knap er jeg reist en Dag, og finder mig
Alt i en øde Egn, saa ubekiendt,
Som stod jeg paa det fjerne Tibets Bierge!
Ved Skovens Indgang var jeg i mit Land,
Og ved dens Udgang her jeg kiender ei
En Busk, et Træ, en Flod — og dette Slot —
Og du — Alt vækker min Forbauselse.

AGIB.

Jeg kan ei ganske løse Gaaden dig;
Dog staaer dit Eventyr, min ædle Broder!

I I Sammenhæng med min uhyre Skiebne.
 2 Søg ei den at erfare; vend mig Ryggen,
 2 Som man med Afsky viger den Spedalske!
 1 Maaskee undflyer du da endnu den Straf,
 I Der sikkert lurder paa din Dristighed.

SELIM.

Og om jeg skulde døe i næste Stund,
 I I denne maa jeg uden Ophold styre
 1 Nysgierrigheden.

AGIB.

Tving din Lyst!

SELIM.

Det har

[En Konge sielden lært.

AGIB.

Jo, naar, som jeg,
 [Han giennemgaaet har sin Modgangs Skole.

SELIM.

Jeg ønsker ei at købe denne Viisdom
 Saa dyrt.

AGIB

sukker.

Du har vel Ret.

SELIM.

Mit Hierte bløder

For dig og for din Nød. Du rører mig,
 Du blege Yngling! som du sidder der
 Med kolde Taarer paa din Liliekind.
 Jeg kan bevæge mig, jeg har et Sværd,
 Jeg gløder i min unge Sundhedskraft,
 Mit Glavind og mit Liv er offret dig,
 Hvis det kan hielpe.

AGIB.

Ak, hvad hjælper vel
Din Tapperhed imod en Trolddomsmagt?

SELIM.

Det lader til, vi vundet har en Aand,
Som vel kan redde, hvis han vil.

AGIB.

Forlad mig!

Thi mulig blev din Hielp mig større Qval,
End Nøden selv, hvori du nu mig finder.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dag og Nat
Den søde Aarsag til min bittre Skiebne.
Og hvis min hulde Fiende skulde lide,
Da blev mig større denne Lidelse,
End al min egen.

SELIM.

Paa et Trylleslot

Der taler man i Gaader, det forstaaer sig;
Men løs mig Gaaden, hvis du finder min
Deeltagelse Fortroligheden værd.

AGIB.

Nu vel! saa vid: jeg var en Ungersvend,
Saa kiæk som du, i al min Kraft og Varme;
Jeg elskte Æren, Faren var min Ven,
Og gierne dvælte jeg i Lystens Arme.

For qvindlig Skønhed blussed høit min Sands,
Men modent var for Elskov ei mit Hierte;
Og hundred Piger i en yppig Dands
Snart forekom min Længsel uden Smerte.

Paa sorte Haar og lyst jeg mig forstod,
Jeg vidste vel, hvo heftig var, og kiælen,
Jeg kiendte Bryst og Arm og Lænd og Fod;
Men ukiendt mig var Følelsen og Siælen.

Saaledes traf jeg eengang til min Vee,
Paa mine Vandringer i Skoven silde,
I Grottens køle Læ en deilig Fee,
Som var forelskt, og atter elskes vilde.

Den, som dig søger, skiotter du ei om;
Den stolte Yngling vil sin Seier vinde.
Jeg ikke hendes Ømhed forekom,
Og gjorde hende stedse til min Fiende.

En Slavehandler drog paa sin Kameel —
Uventet smiler Lykken, jo man siger;
En Fiskerdatter blev min Siæl til Deel,
Den Deiligste blandt alle Verdens Piger.

Fuldkommen skøn var hendes Barm og Haand,
Og hendes Ansigt, alle Legemsdele;
Men endnu mere skøn var hendes Aand,
Og Alt forbandt sig til et yndigt Hele.

Da Kiærlighedens Sol for mig oprandt,
Da var ei længer Tiden mig til Byrde;
Og hvad jeg forhen ei som Fyrste fandt,
Det fandt jeg nu, forvandlet til en Hyrde.

Men Nidkiærheden er en hæsliq Trolde,
Som skammeligt misbruger hver en Evne.

Kun for den Hulde varm, for Andre kold
Seer Floristane mig; det maa hun hevne.

Min Hustrues Sind forvirrer hun paa Stand;
Til Hielp hun kalder sine lede Trolde,
Og Bierg og Dal og Undersaat og Land
Maae bøde, fordi Agib er den Kolde.

Og Alt forvandler sig, hvert Træ, hvert Blad;
Land vorder Sø, og Fiske Landets Sønner,
Og min Amines Kiærlighed til Had,
Hvis Grusomhed er døv for alle Bønner.

En Isnen giennemfarer mine Been,
Men for at gjøre følelig min Smerte,
Forvandles jeg kun halv til Marmorsteen,
Foroven med et ømt og kiærligt Hierte.

Hver Ugedag den gyselige Fee,
Som nu jeg hader meer end nogensinde,
Sig lader her for mig paa Borgen see,
Og spørger spodsk, om jeg vil hende vinde.

Og naar med Harm jeg beder hende gaae,
Saa reiser hun sig med et mægtigt Bulder,
Og sætter mig til Haan min Krone paa,
Og binder Purpurkaaben om min Skulder.

Da kommer, som et Gienfærd, som en Aand,
Den forhen elskende, den ømme Qvinde
Med Svøben i sin liliehvide Haand,
Og tugter mig, mens hendes Taarer rinde.

Da lyder dybt mit Suk i denne Sal,
Der før kun gientog Kiærlighedens Eder.
Dog — mere sød end Lyst er Elskovs Qval,
Og sødt at døe for den, som du tilbeder!

SELIM
utaalmodig.

Det maa jeg sige — nei, den Kiærlighed
Gaaer mig for vidt. Hvorledes? elske den,
Som haaner og foragter dig? Tilgiv,
Ha, det er ikke Kiærlighed, men Svaghed!

AGIB.

Den sande Kiærlighed gjør stedse svag.

SELIM.

Oprigtig talt, jeg ynder kun den Stærke.

AGIB.

Just for den er saa stærk, betvinger den;
Svag var den, hvis den lod sig selv betvinge.

SELIM.

Jeg kan kun elske den, som elsker mig.

AGIB.

Saa elsker du i Andre kun dig selv.

SELIM.

Min Ære gaaer for Alt.

AGIB.

Samvittigheden

Er altid fri, naar du er brødeløs,
Og Himlen kiender ingen anden Ære.

SELIM.

Du taler som en Præst, ei som en Konge.

AGIB.

For kort Tid siden talte jeg, som du.

SELIM.

Saa har da Trylleriet svækket dig?

AGIB.

Mit Hoved og mit Hierte blev ei Steen.

SELIM.

Nei, alt for bløde, frygter jeg, desværre!

AGIB.

I Modgang modner sig den bittre Frugt.

SELIM.

Ulykkelige Yngling!

AGIB

stolt.

Ynk mig ei!

SELIM.

Jeg krænker dig med min Nærværelse.

Mishager dig maaskee en Sammenligning?

AGIB.

Nei, tværtimod! du lader klart mig føle,

Hvad jeg har vundet, medens jeg har tabt.

SELIM

sagte til Fiskeren.

Ha, hvilke stolte Blik den Yngling kaster!

Kan vel en Krøbling føle sig saa dybt?

FISKEREN.

Fornærm ei den Ulykkelige, Søn!

SELIM.

Jeg kommer jo med Sværdet i min Haand

For at forsvare ham. Han turrer mig.

FISKEREN.

Du turrer ham. Du mærker ikke selv

Din Heftighed. Giv ham din Haand, vær god!

SELIM

omfavner Sandib.

Ha, du skal være min Geheimeraad!

Høit til Agib.

Har jeg fornærmet dig?

AGIB

rækker ham venlig sin Haand.

Nu ikke meer!

SELIM.

Det gjør mig ondt, hvis jeg har krænket dig.

Alt, hvad du siger, har en egen Vægt;

Dit Ansigt og din Røst behager mig —

AGIB.

Du talte diærvt, som alle Lykkelige.

SELIM.

Jeg er ei vant til rask Modsigelse;

Og min Fuldblodighed —

AGIB.

Jeg fatter det;

Jeg var, som du.

SELIM.

Jeg offrer dig mit Liv,

Hvis det kan redde dig.

AANDEN AMGIAD

kiger ind med sit uhyre Hoved gennem Salsvinduet i andet Stokværk, aabner Vinduet, strækker sin lange Arm ind i Værelset, og siger til Selim:

Fuldblodige!

Hvis du vil redde ham, velan, vær dristig!

Spring op paa Fladen af min høire Haand,

Sæt dig paa skrævs om Ledet, hold dig fast

Ved Tømmelfingeren!

AGIB.

Hvad nye Syner?

SELIM

rask til Aanden.

Er du en Mand af Ære? Du er stor,
 Det seer jeg nok; men har du ogsaa Ære,
 Og kan jeg slaae min Lid til dine Løfter?

Aanden tager ham i Nakken, og løfter ham ud af Vinduet.

FISKEREN.

Min Konge — Vaabenbroder —

AMGIAD

til Fiskeren.

Vær du rolig!

Jeg krummer ei et Haar paa Heltens Hoved.
 Jeg sætter ham saa varligt ned paa Jorden,
 Som du en lille Hund.

Rækker ham en Flaske.

Der er et Æg

Med Hovedvand, som du kan lugte til,
 Hvis du faaer Ondt af Angst for Heltens Skiebne.
 Snart vil du faae at see en deilig Viv,
 En bleg, en svæmersk Nattevandrerske,
 Som vist du kiender. Nærm dig hende dristigt!
 En Skønplet pryder hendes venstre Bryst;
 Dog var det mere smukt foruden den.
 Faa hende til at vaske Pletten af
 Med denne Spiritus, du har i Flasken;
 Saa vil det Hele faae et bedre Syn.
 Nu maa jeg tale med min unge Helt,
 Som ligger der og kravler som en Frø
 Paa alle Fire i det bløde Græs.

Han lukker Vinduet, og gaaer.

FISKEREN

i den høieste Glæde.

O, det er sikkert: jeg skal see min Datter,
 Forløse hende! — Maanen straalet klar,

Klar i sin Rundhed over Havens sorte
Cypressers Toppe; gyder Haabets Straaler
I dette Hierte.

AGIB.

Himmel! min Amine —

FISKEREN.

Er ogsaa min, min Datter, mit forliste,
Mit dyrebare Lam!

AGIB

høist forundret.

Du hendes Fader?

FISKEREN

gaaer henrykt hen imod ham.

Ja, kiære Søn!

Standser, undseelig.

Dog — Allah! du er Konge;

Hvad vover jeg?

AGIB.

Jeg Konge? O, min Fader!

Ydmyg mig ikke meer! Vedkiendes du
Den stakkels Svigerson, der ei engang
Kan kalde sig et Menneske?

Han seer paa sit Marmor.

FISKEREN.

Fat Mod!

Jeg har den bedste Tro til disse Draaber
Og til min lunefulde Kæmpeaand.

Det gaaer med en Dør.

AGIB

blegner.

O, Gud!

FISKEREN.

Hvem kommer der i Galleriet?

AMINE kommer langsomt giennem Galleriet i en Kammerdugs
Slæbekiole; om de flagrende Lokker har hun en sort Krone, en
Lygte i den ene Haand, og en Svøbe i den anden.

AGIB

sukkende.

Ak! kiender du igien den Skikkelse?

FISKEREN

med Taarer.

Meer pyntet, ei saa frisk, som da hun sad
Og flikte Net i Hytten med sin Lolo.

Ak, hun har været syg!

AGIB.

Ja, hun er syg.

AMINE.

Hvor her er lummert her i Galleriet!

Hun aabner et Vindue.

FISKEREN.

Hun taler sagte.

AGIB.

Altid med sig selv;

Thi hendes Siæl er i en evig Uro.

AMINE

derinde, uden at mærke de Andre, seer paa sine Fødder.
Det er saa fugtigt giennem Havens Bed
Om Natten; Duggen falder fast som Regn.
Jeg bliver altid vaad om mine Fødder;
Jeg giver mig ei Tid at gaae i Gangen,
Men springer over Væxter i Rabatten.
Det morer mig at træde Blomster ned;
Thi jeg er selv en stakkels nedtraadt Blomst.

FISKEREN.

Hun seer os ikke.

AMINE.

Jeg har Tid endnu.

Først naar det gule, blege Dødninghoved,
 Som svæver hist i Luften, sætter sig
 Paa Cedertræets Top, saa maa jeg ind.

AGIB.

Hun mener Maanen.

FISKEREN.

Ak, min arme Datter!

Hvad har du da forbrudt, at du skal friste
 Saa haard en Skiebne? Intet! nei, det siger
 Mig din uskyldige, din høie Mine.
 Men det er kun en Sygdom, elskte Barn!
 Og den skal ei fordærve dig, o nei,
 Den skal ei dræbe dig. Din Redning laa
 Paa Havets Bund, Amine! men din Fader
 Har fisket den.

AGIB.

Ak, hvis du talte Sandhed!

AMINE

lukker Vinduet i Galleriet.

Nu maa jeg straffe ham.

Hun nærmer sig.

AGIB

til Fiskeren.

Træd lidt tilside!

AMINE

gaaer langsomt ind imod Agib.

Ulykkelige! lærer Smerten dig
 Endnu ei Sanddruhed? paastaaer du fræk,
 At du er Agib, end, min elskte Hyrde?

AGIB.

Jeg er din elskte Agib, min Amine!
Og døer for denne dyrebare Sandhed.

AMINE.

Du tvinger mig igien? saa tag din Straf!

Hun blotter hans Skulder for Purpurkaaben, og svinger sin Svøbe
i Veiret.

FISKEREN

træder hurtig frem i heftig Sindsbevægelse.
Stands! stands, min Datter!

AMINE

lader Svøben synke, forundret.

Hvem er denne Mand?

FISKEREN

med qvalt Stemme.

Din Fader! kiender du ham ikke meer?

AMINE

staaer længe og stirrer paa ham i Uvished, derpaa bryder hun ud
i Taarer.

Ja, det er dig!

Hun kaster sig i hans Arme.

FISKEREN.

O, Allah være lovet!

Hun kiender mig.

AMINE.

Min Fader!

FISKEREN.

Min Amine!

AMINE.

O, Glæde! du er her!

Seer sig heftig om.

Hvor er min Lolo?

Han følger dig! ei sandt? han gaaer derinde

Og seer paa Billeder i Galleriet?

Hvor er min Lolo?

FISKEREN

søger at skiule sin Bevægelse.

Lolo? — han — er — hiemme.

AMINE.

Hvad? ikke med? besøger ei sin Søster?

O, slemme Lolo!

Kysser Faderen.

Men jeg har dog dig!

Du er vist træt; kom, Fader! sæt dig ned,

Og lad mig tørre Sveden af din Pande.

Du vandret er ud i den vide Verden

At finde din Amine, ikke sandt?

Og finder hende saa ulykkelig!

Ak, saa ulykkelig!

Hun græder, og knuger sig til hans Bryst.

FISKEREN.

Fat Mod, mit Barn!

AMINE

med kiærlig Heftighed.

Hvorledes leve dine mindste Smaae?

Staaer endnu Pilen ved min Moders Grav?

Er Stenen revnet nu og væltet bort?

Den var alt længe sprukken.

FISKEREN.

Nei, mit Barn!

End hviler Stenen paa din Moders Grav.

AMINE.

Men Palmetræet over Cederbænken,
 Hvor jeg saa mangen venlig Aften sad —
 Og Rosenhækken ved det lille Gierde,
 Som svalte mig for Solens Middagsstraaler,
 Den er vel vissen? Ingen vander den.

FISKEREN.

Jo, jeg har daglig vandet den for dig.

AMINE.

Har du? med dine Taarer? O, min Fader!
 Nu var jeg lykkelig, hvis ei mit Bryst —

FISKEREN.

Dit Bryst? hvad fattes det?

AMINE

undseelig.

O, det er Intet —

FISKEREN.

Tal, kiære Barn!

AMINE

fortrolig.

Dig kan jeg sige det,
 Thi du er jo min Fader — ak, jeg frygter,
 Jeg faaet har en Skade i mit Bryst,
 Som lægger mig i Graven.

FISKEREN.

Gode Gud!

AMINE.

End er det kun en lille kulsort Plet;
 Men fælt den trykker mig, saa ømt, saa haardt,
 Jeg kan ei sove for den. Forhen var den
 Min Trøst, jeg vilde jo saa gierne døe;

Men nu, da du er her, har fundet mig —
Ak, Gud! saa vilde jeg saa gierne leve.

FISKEREN.

Kom, blot dit Bryst! jeg veed et sikkert Raad.
Tag denne Flaske, dyp din Pegefinger
I Vandet, Barn! og stryg din Barm dermed.

AMINE

betragter Flasken forundret.

Hvor har du faaet denne skønne Flaske?
En eneste udhulet stor Smaragd,
Saa deilig slebet, og saa glædesgrøn,
Som Haabet i en græsklar Foraarsdag!
O, giv mig Flasken!

FISKEREN.

Det er Livets Vand.

Amine vasker Pletten af sit Bryst. I det samme klinger forunder-
ligskønne Accorder af sig selv giennem Agibs Guitarre paa Bordet.
Hans Fortryllelse og hendes Forvirring ophøre; han stiger ned fra
Thronen som en skøn, blomstrende Yngling.

AMINE.

Hvad seer jeg? Hellige Prophet! min Agib —
Fortryllelsen er hævet! du er min!

AGIB

omfavner hende.

Ja, evig! Kiender du mig nu?

AMINE.

Dit Billed

Har staaet i min Siæl som i et Speil.
Kun Døden kan udslette det.

AGIB.

O, Elskte!

De omfavne hinanden.

AMINE
forundret.

Hvor var du?

AGIB
venlig.

Borte.

AMINE
lægger Haanden paa sin Pande.
Jeg har havt en fæl,

En hæsliig Drøm.

AGIB.
Tænk ikke meer paa den!

AMINE.
Det forekom mig, som du var forvandlet —
Som om jeg var en Fee, og kunde hexe —
Som om en Anden gav sig ud for dig,
Den stakkels Yngling! ak, han lignte dig.
Og jeg hudfletted ham. Det var ret grusomt!
Skøndt kun det var en Drøm, maa jeg dog græde.

AGIB.
Ja, Glædestaarer.

AMINE
trykker ham til sit Bryst.
Du har reddet mig
Fra Brilleslangen, og jeg kunde nænne
At drømme slig en Drøm, at jeg hudfletted
Dit elskte Billed?

AGIB.
Giv mig nu et Kys,
Saa er alt Saaret lægt.

AMINE
kysser ham.
O, Gud! min Agib,
Tilgiver du din stakkels tro Amine?

AGIB.

O, søde Troløshed! o, hulde Grumhed!

Du haded mig, fordi du elskte mig,

Og var mig troløs, just for du var tro.

Fiskeren træder imellem dem; de trykke hans Hænder til deres
Læber.

SANDIB.

Fortræffligt, Amgiad, min vakkre Skytsaand!

Du lønner kongeligt din Fiskers Møie.

Skaf mig endnu min Lolo, gode Væsen!

Og du har giort mig mere lykkelig,

End om du havde skienket mig et Herskab

Fra Chinas Kyster til det røde Hav!

De gaae.

EN LØVHYTTE I HAVEN, VED EN FLOD.

AANDEN. KONG SELIM.

AANDEN.

Du husker, hvad jeg siger dig?

SELIM.

Men troer du, det vil lykkes mig?

AANDEN.

Den kiender Ilden, som er brændt;

Jeg veed, hvor let hun bliver tændt.

Vogt dig kun selv, at ei du faaer

Ved denne Leilighed et Saar!

SELIM.

Frygt ei! jeg saares ei saa let.

AANDEN.

Hun er saa smuk, som hun er slet,
Og veed at bruge hvert et Kneb,
For at faae Folk i sine Reb.
See kan hun saa uskyldig ud,
Som om hun skulde strax til Gud;
Slaaer Øine ned med Rosenkind,
Forvirret i sit stille Sind,
Som om det var den første Gang,
Man gjorde hende Barmen trang.
Hun gaaer i Møde dig, min Tro,
Naar I kun først er ene To;
Og før du aner selv din Lyst,
Du trykkes til et Svanebryst.
Men vent ei mindste Sympathie!
Som Ræven i en Gaasesti,
Hun bider — ei af Blodtørst, nei,
Saa koldt et Væsen tørster ei;
Hun seer kun efter med Behag,
Hvor mange der er bidt i Dag;
Beundrer selv sin Skønheds Huld,
Og skriver glad sin Liste fuld.

SELIM.

Men hun har Marmorkongen kjær,
For hans Skyld kommer hun jo her;
Hvad ændses jeg paa denne Sti?

AANDEN.

Jo vist; thi hun skal her forbi,
Og du er artig, vittig, skøn.
Vær du kun rolig, kiære Søn!
Jeg kiender hende. Seer du, blot

Fordi paa det forhexte Slot
 Ung Agib trodser hendes Magt,
 Og straffer hende med Foragt,
 Kun derfor har hun saadan Iil,
 Og er forhippet paa hans Smiil.
 Dog — i den lange, bittre Tid
 Er Agib bleven mager, hvid.
 Hun ærgrer sig; hvis nu hun seer
 En bedre Ungersvend, som leer,
 Og lader mere heftig, tam —
 Saa tro du mig, hun glemmer ham.
 Tilfældet lod det saadan gaae,
 At hun i lang Tid Ingen saae,
 Der har forstyrret hendes Ro;
 Nu troer hun, hun er Agib tro.
 Men seer hun først, hvad lokke kan,
 Et kiærligt Væsen, kort — en Mand,
 Som bide vil paa hendes Krog
 (Gud hielpe ham det arme Skrog),
 Saa styrter hun, med Øiet stivt,
 Som Fluen i sin Honninggift.

SELIM.

Velan da! jeg skal giøre Mit.
 Hvad kommer der for noget Hvidt
 Bag Busken? See, i Gangen der!

AANDEN.

Ved Salomon, min Hiertenskiær!
 Du veed, hvad jeg dig nu har sagt,
 Og at — i Skiul jeg giver Agt.

Han forsvinder. Selim lægger sig hen, som han sov, med Hovedet
 paa Messingskrinet.

FLORISTANE

kommer forbi, bliver Selim vaer, og standser.
 En deilig Mand — hvad seer jeg! — hist
 Bag Hækkens grønne Blomsterqvist!
 Han støtter Hov'det til et Skriin.
 Hvor Kinden blusser med Carmin!
 Hans Haar i Lokker, hvid hans Hud!
 Hvordan mon Øinene see ud?
 Han sover.

Hun betragter ham med Ømhed.

Ha, en herlig Mand! —

Hvor havde jeg dog min Forstand,
 At Agib dette Hierte stial?
 Nei, her, her er mit Ideal.
 Har Agib slig en dreiet Fod?
 Har Agib sligt et Ungdomsblod?
 Vel hvæives Agibs Pande rund,
 Men hvad er det mod dennes Mund!
 Vel Agibs Hage kløftes ind,
 Men denne har et Hul i Kind.
 Jeg bliver bleg, jeg bliver rød,
 Mig Kinden blusser, som en Glød.
 Han vaagner! Hvilke Øiekast!
 Jeg har alt nok.

SELIM

sagte.

Det var i Hast.

Han lader, som han vaagnede.

FLORISTANE

nærmer sig undseelig med skiælvende Stemme.
 Hvem er du, unge Dødelige?
 Tilgiv en stakkels, fremmed Pige,

Som har forvildet sig i Nat,
At hun betroer sin bedste Skat,
Uskyldighedens Helligdom,
I Nattens gyselige Fare
Til den, hvis Mine vidner om,
At han kan Svagheden forsvare.

SELIM

reiser sig, og hilser ærbødigt.

Skiøndt jeg har intet Sværd og Spyd,
 Saa vær forsikkret om, din Dyd
 Skal være her saa sikkert hiemme,
 Som sluttet i din Moders Giemme;
 At Maanen, som bag Træet staaer,
 I Nat skal skue dig saa gierne,
 Som Solen saae paa dig i Gaar,
 Og som i Aftes Himlens Stierne.

FLORISTANE.

Du er elskværdig, ridderlig;
Ei større Held mig kunde gives.

Sætter sig hos ham.

Dog vil jeg gierne tilstaae dig,
At alle Ting kan overdrives,
Og at fra tosset Snerperi
Til det, at være alt for fri,
Er milevid Forskielligheden.
At bryde Blomsten i sit Eden,
Det er en Synd, min unge Mand!
Da rødmer Kiærlighedens Engel;
Men — Ingen dig forbyde kan,
At lugte til den paa sin Stængel.

SELIM.

Uskyldige Erfarenhed!
Hvad kan sig mod din Ynde væbne?
Jeg ei i Sandhed rigtig veed,
Om jeg beklage skal min Skiebne.
Mit Guld en Røverbande tog —
Deri maa man sig eengang finde;
Din Ynde mig i Skoven slog,
Og hvad er Guld mod slig en Qvinde?

FLORISTANE.

Du plyndret er?

SELIM.

Min Eiendom
Faldt i en Stratenrøvers Hænder.
Du seer min Kuffert: den er tom,
Til hvilken Side jeg den vender,
Jeg er en fattig Kræmmersvend,
Den Yngste blandt min Faders Sønner,
Der agter mig til Bagdad hen,
For der at købe Mokka-Bønner.

FLORISTANE
lidt misfornøiet.

Din Mine tyder meget meer
Paa noget Stort; din Ansigtsfarve —

SELIM.

Man daares let ved hvad man seer;
Tidt Ormen har en deilig Larve.

FLORISTANE
levende.

Ja, du er deilig! det er sandt.
Det andet Glimmer Øiet blænder,
Men Skønhed altid Seier vandt.
Er der en Rang, som Elskov kiender?

SELIM

begynder at blive forelsket, og siger sagte:

Ha, hun fortryller! Hvilket Bryst
Og Arm og Haand! Hvor Øiet taler,
Hvor Læben skiælver med en Lyst,
Hvis Attraa sig paa Kinden maler!

FLORISTANE.

Min hulde Ungersvend! undsee
Dig ei, fordi din Stand er ringe.
Du er saa smuk, at selv en Fee
Sin Stolthed kunde let betvinge,
Forlade fro sin Marmorhal,
For kiærligt her ved Nattetide,
Ved Søverbækkens Perlefald,
At glemme Tiden ved din Side.

SELIM

sagte.

O, Himmel! Allah! det er meer,
End Dødeliges Bryst kan taale.
Hvergang jeg Smilehullet seer,
Jeg træffes af en dobbelt Straale.

FLORISTANE

smilende.

Du er forvirret?

SELIM

fatter sig, og lægger Haanden paa sin Pande.

Kom, Forstand!

Du svageste blandt Ungdomsevner!
Og hielp din Herre, hvis du kan,
Før Drukkenskaben Intet levner.

FLORISTANE.

Hvad siger du?

SELIM

seer i Veiret.

Hvo kommer hist?

Han farer sikkert ei med Lempe.

Seer du ham ei bag Skovens Qvist,

Den store, drabelige Kæmpe?

FLORISTANE

forfærdet.

O, Salomon! ja, det er klart!

Det er en Aand, som mig forfølger.

Han, som jeg troede vel forvart!

Slaaer Hænderne sammen.

O, grumme Hav! o, falske Bølger!

SELIM.

Er det en Aand? Den Kæmpe saae

Jeg flygtig før i Cederskyggen.

Han gav mig Lov til bort at gaae

Igien med Kufferten paa Ryggen.

Det lod til, som han ynktes lidt

Ved hvad jeg stakkels Svend forliste;

Han sagde: Tag, hvad der er dit!

Og rakte mig den tomme Kiste.

FLORISTANE

fatter sig.

Det har han sagt? saa er mit Fald

Ei afgjort end.

SELIM.

Det troer jeg gierne.

Men jeg? hvad skal jeg med en Skal,

Som mistet har sin hele Kiærne?

FLORISTANE

hurtig.

Vær rolig! den kan faae igien,

Hvad den har mistet, paa min Ære!

Jeg skiuler mig deri, min Ven!
Og du skal mig til Skoven bære.

SELIM.

Du, Frue! der? Du gjør mig stum
Af Skræk — Forundring — Plads derneden?

FLORISTANE.

O, hvor der kun er Hierterum,
Er altid Plads for Kiærligheden!
Du bærer mig kun tusind Skridt
Hen til en Eeg i Cederskoven!
Det kongelige Træ er mit,
Og der er jeg igien forvoven.

Hun smutter i Kisten.

SELIM

slaaer skiælvende Laaget i.

Lig der, du Arme! Livets Lyst
Du neppe meer i Solen finder.

Sukker, og stirrer paa Kisten.

Man siger jo, det er en Trøst,
Naar Fristelsen man overvinder.
Jeg finder ikke Trøsten stor;
Jeg har den Yndige begravet!
Ak, hun forlod sig paa mit Ord —
Og Perlen kastet er i Havet!

AMGIAD kommer med AGIB, AMINE og FISKEREN.

AMGIAD.

Saaledes vi da Seier vandt;
Nu skal hun ned i Søens Vover.

Til Selim.

Du er forelsket? ikke sandt?
Vær du kun rolig! det gaaer over.

Han vender sig til sine Medfølgende.

Fortryllelsen er hævet, kiære Børn!
Hvor før var Tomhed, sees nu Folkevrimmel.
Den tynde Bølge stivner sig til Muld;
Den spæde Fisk udvoxer, Skællet vorder
Til Hud igien, og Finnerne til Been.
Den aabne Lunge fylder sig i Luften;
I Bølgen lurder Død, hvor før var Liv.
Alt vaagner op, som af en Vinterslum:
Den brune Løve strækker sig i Hulen,
Bag Grenen rasler atter Hiortens Tak,
Og Maanen skinner paa det sorte Vildsviins
Sneehvide Huggetand. I Palmeskoven
Vil tusind høie Fuglestruber snart
Med liflig Skingren hilse Morgenrøden,
Og Morgenrøden speile sig i Viften,
Som den forfængelige Paaflugl spreder.
Den travle Borger iler til sin Dont,
Og veed ei af den forrige Forandring.
For Ploven spænder Bonden, der i Vandet
Nys glimted som en Sølvversild, sin Oxe,
Og deler Muld, som Bølgen før, i Furer.
Den Gierrige beføler nu igien
Med magre Fingre sine gyldne Mynter.
I Retten griber Skriveren paa Bordet
Den gamle Pen; den klæber end med Blækket
Af Dypningen fra sidst. Forbryderen
Fortvivlet gnaver paa sin tunge Lænke.
Med lette Fod paa tynde Saaler sniger
Sig lykkelige Beiler til sin Pige.
Det gamle Had, den gamle Kiærlighed
Er ikke rustet under Søens Bølger.

Naturen træder i sin første Ret,
 Saa god, saa ond, som den bestandig var —
 Og Trylleriet svinder som en Taage.

Han tager otte Kul af sin Lomme og kaster i Græsset. To Mahu-
 medaner, to Perser, to Christne og to Jøder reise sig op, ryste sig,
 og gaae deres Vei.

AGIB.

O, lykkelige Dag! Jeg raaber Land
 Saa henrykt, som fra Merset blege Skipper,
 Naar Øens Kokustoppe vise sig,
 Just som den gyselige Tærning ruller,
 Der skal bestemme Hungersdødens Offer.

AMGIAD
 stirrer hen.

Men — hvem er hist den lille tykke Mand,
 Som kommer der med Halsen fuld af Arr?
 Han var en Træbul nys paa Landeveien.
 Hvad seer jeg? Doctor Duban!

DUBAN.

Ganske rigtig,

Min ædle Fyrste!

AMGIAD.
 Skal vi træffes her?

Hvorledes har du levet siden sidst,
 Jeg traf dig paa din Reise giennem Ørken,
 Og skienkte dig den Magt at trodse Døden?

DUBAN.

Heel slet, min Herre! og jeg beder dig
 At skille mig igien ved denne Gave.

AMGIAD.

Din Hals har mange Arr; hvor ofte er du
 Halshugget, gode Ven?

DUBAN.

Tre hundred Gange.

AMGIAD.

Nu, det er lidet i tre hundred Aar.

DUBAN.

Den Hals, som ikke bøies vil, maa knækkes,
Det har jeg lært i denne lange Tid.

Men jeg er kied af det Experiment,
Og beder dig at skille mig ved Kunsten.
Det Liv, du skienkte mig, kan jeg desværre
Ei atter skienke mine Patienter.

Det bliver mig til Byrde. Et Sæt Venner
Forældes, svækkes, bortdøer paa det andet.
Hvad meest fornøied mig den sidste Tid,
Var, at jeg skilte denne unge Drot
Ved en afskyelig Fader, der bestemt
Ham havde dræbt, var han ei forekommet.
Derfor betragter jeg i denne Kreds
Mig som et Lem nu af Familien.

Til Agib.

Jeg frelste dig dit Liv, og byder dig
Min Tieneste til Døden, hvis du vil.

AGIB

omfavner ham.

Gid jeg maa længe eie dig, min Ven!
Og aldrig bruge dig.

DUBAN.

Det kan Fyrstinden
Ei ønske. Ikke sandt? den unge Kone
Behøver undertiden Lægens Hielp?

AMGIAD.

Saa lev da saa naturligt, som du kan!

DUBAN.

Og udsat Døden, som Enhver, ei sandt?

AMGIAD.

Forstaaer sig.

DUBAN.

Det vil strøe mig Salt paa Livet,
Og gjøre mig langt meer omgængelig.

Betragter Selim.

Men, ei! hvad fattes denne unge Mand?
Det lader til en Feberpatient.

AGIB.

Der, Doctor! feilte dit Erfaringsblik.
Det er en sund, en uanfegtet Helt,
Den Raskeste, den Trodsigste blandt os.

SELIM

sagte.

For mig er Ebbe, hvad for ham er Flod.

AGIB

til Selim.

Nu deler jeg din Kiækhed, raske Ven!

SELIM

sagte.

Og jeg din forrige Tungsindighed.

AGIB.

Hvad siger du?

SELIM.

Jeg siger: Bladet har
Sig hurtig vendt.

AGIB.

Til Alles Fordeel.

SELIM.

Neppe.

AGIB.

Hvordan?

SELIM

peger paa Kisten.

Hun sukker i sit Messingskriin.

AMGIAD.

Har du Medlidenhed?

SELIM

med Ild.

Hør mig, du Stærke!

Som Ynde pryder Skiønhed med sit Bælte,
Saa smykkes Kraften af Barmhiertighed.
Af Fængslet har dit Magtens Ord befriet
Den hele Skabning her; hvi skal saa yndig
En Skabning, som din Hustru, ene fængsles?
Giv hende løs, lad Naade gaae for Ret!
Jeg er den Eneste, som har at klage
I dette Samfund. Du har tvunget mig
Til lav Forstillelse; min Ære kræver,
At jeg udvikler hende fra den Snare,
Jeg selv har sat, hvori jeg lokked hende.
Giv hende fri, slet ud dit Regnebræt,
Og lær, hvad venlig Overbærelse
Formaaer i den Taknemmeliges Hierte!

AMGIAD.

Et saadant Forslag vover du, Forvovne?
Dog, jeg vil troe, du snakker i en Feber,
Fordi den Sledske har bedaaret dig,
Som Slangen med sin Dunst og sine Øine.
Tag det til Straf for din Hovmodighed,
Lær smukt at have Ærefrygt for Aander,
Og venlig Medynk med din Broders Svaghed!
Saa finder du med Tiden en Amine,

Som trøster dig. Men —

Peger paa Kisten.

det Chamæleon?

Nei, om hun aldrig havde ligget før
 I Vand, saa skal hun ligge der i Nat,
 Ret dybt, hvor ingen Fisk og Havuhyre
 Kan skubbe hende frelsende til Stranden;
 Indflettet af Korallens krumme Grene
 Til Dommedag. Jeg frelser Verden for
 Et hæsligt Dyr. Hvad er Hyænen vel
 Imod den kolde, følesløse Flane,
 Som glæder sig, hvergang et Hierte bløder,
 Og græder lumsk, forstilt, som Krokodillen,
 Blot for at sluge den Uheldige,
 Der røres til Medlidenhed; som hykler
 Naturens skønne Følelse: øm Elskov,
 Blot for at vække Had, Foragt og Tvedragt,
 Og med en Engels Ansigt fælt forbinder
 Den frække Leflen af en Marekat?
 Nei, ned! til Bunds! — Farvel! Jeg svinger mig
 I Luftens Region, og standser ei
 Før midt i Sydens Hav, hvor ingen Ø
 Sig hæver nær med Redningskyster. Der
 Skal ræd Delphinen høre Kisten plumpe,
 Naar først den tynget er med Kampesteen.
 Farvel! Farvel! Vi sees vel neppe meer!

Han forsvinder i Luften med Skrinet.

AMINE

medlidende.

Du stakkels Floristane! altsaa har
 Du spaaet din egen haarde Skiebne, da
 Du læste mig dit lange Eventyr?

Blev selv Prindsessen med den lange Næse!
 Jeg ynkes over dig, og vilde gierne,
 Ret gierne frelse dig, i Fald jeg kunde.

FISKEREN

mørk.

Jeg ikke!

AGIB.

Fader! hvilken Kummersky
 Formørker nu dit Blik?

FISKEREN.

Bort flyver han
 Forbittret i sin Nidkiærhed, og lader
 Mig staae tilbage uden Hielp. Jeg Arme!
 Jeg fandt et Barn, men hvor er nu de tre?
 Hvor er min Hytte henne? mine Smaae?
 Hvor er min Lolos Grav? hvo vækker ham
 Nu fra det Døde? Ha, er det min Løn?

AMINE

fortvivlet.

Hvad hører jeg? hans Grav! er Lolo død?

FISKEREN.

Hvad har jeg sagt!

AMINE.

Min Øiesteen! min Broder!
 Min lille Lolo! ak, min Ven er død!
 Ha, skal da ingen Glæde giennembæve
 Den Dødeliges Hierte, uden blandet
 Med Sorgens Malurt? Gud, hvad er da Livet!

Hun vrider sine Hænder.

En liflig Musik toner hen ad den lille Flods Vover. EN SKARE
 HAVFRUER komme svømmende op ad Floden hen imod Amine
 og Fiskeren. De synge:

Barmen os baner
 Veien gennem Vover,

Halsranke Svaner
Seile vi derover,
Dristige paa Fladen,
Vildgaasens Lige,
Hver dog en Pige.

Foran vor Moder
Spreders sine Vinger.
Dronningens Broder
Kiærligt hun bringer,
Bringes ham, den lille
Sovende, den Spæde,
Faderens Glæde!

Endt er hans Slummer,
Muntert skal han vaage.
Forrige Kummer
Spredes, som en Taage;
Spredes, som i Luften
Solstraaler brede
Skyerne sprede.

HAVFRUEN

med Lolo i sin Arm.

Ei er jeg bange;
Ondskab er begravet,
Bølgernes Fange
Ligger alt i Havet.
Laae kun nu i Skrinet
Alt, hvad hende ligner!
Allah velsigner!

Alt til sin Orden
Atter er indviet,
Vandet fra Jorden,
Løst er Trylleriet.
Himlen vil længe
Naadeligt beskytte
Borgen og Hytte.

Til Fiskeren.

Længes du saare,
Dine Børn at skienke
Hellige Taare?
Det kan jeg tænke.
Derfor med Lolo
Dine Mindste følge,
Lette paa Bølge.

Hun rækker ham de andre Børn.

Snart vil paa Landet
Festens Fakler lyse;
Ak, mens i Vandet
Havfruer gyse.
Sætter os ved Stranden,
Ved de Vover dunkle,
Lys, som kan funkke!

Glimter da Straalen
Viftende for Vinden,
Stiger med Skaalen
Smilende Veninden.
Sneglehuushornet

For jert Held hun tømmer,
Sukker — og svømmer!

De forsvinde.

Amine omfavner Lolo, Agib hende, Fiskeren sine smaae Børn.

SANDIB

efter at have stirret hen for sig, med et klart Blik til Himlen.

Modgang os stifter

Held, som Hiertet fryder.

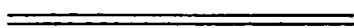
Uden Bedrifter

Hvad var vore Dyder?

Uden ved Savnet

Bittert først at græde —

Hvad var vor Glæde?

Anmærkninger.

Fiskeren er forfattet i Sommeren 1815 og udkom i April Maaned 1816. Denne Digtning lider hist og her af Udvækster, som kunde ønskes bortskaarne; men da Oehlenschläger en Sned Aar senere vilde udgive den paa ny i sin første større Samling, indskrænkede han sig ikke til Beskæring, men omdigtede store Partier, hvilke det ingenlunde lykkedes ham at forbedre. Thi om end Handlingens Gang kan have vundet noget ved det substituerede, kan dette dog ikke foretrækkes for det oprindelige, da det i Udførelsen næsten overalt kun bærer Præget af kold Rutine. Omarbejdelsen, der udkom 1836 (og 1845) under Navn af Fiskeren og hans Datter, har derfor til nærværende Udgave kun i de væsentlig uforandrede Partier kunnet afgive smaa Forbedringer og Forkortelser.

Opmuntret af den Lykke, Aladdin i 1839 gjorde paa Teatret, indrettede Oehlenschläger ogsaa sit andet store Læsestykke i den omarbejdede Form for Scenen, hvor det med Musik af J. P. E. Hartmann under Navn af Fiskeren og hans Børn blev opført første Gang den 23de Maj 1840 til en Festforestilling, men henlagdes efter den tredje Opførelse, den 26de i samme Maaned. Ogsaa denne Tekst udkom i Trykken og har afgivet enkelte Stilrettelser i nærværende Udgave.

Side 6, Lin. 1 f. n. Hexer. Oehlenschläger havde Tilbøjelighed til at bruge saadanne Flertalsformer. I denne Digtning vil man saaledes ogsaa finde Dunker og Cuier. Sammenlign 4de Bind, S. 192, L. 10 f. n.

Side 9, Lin. 10 og 8 f. n. Om Rim som mig og Svig se Anm. til 1ste Bind, Side 12, Lin. 4 og 6 samt S. 205, Lin. 5-4 f. n.

Side 10, Lin. 2. Om Pallads (med Tonen paa første Stavelse) se Anm. til 1ste Bind, S. 159, L. 11.

Side 10, Lin. 5. intet Spøg. Om dette Ords Køn se Anm. til 1ste Bind, S. 294, L. 15 og 2det Bind, S. 174, L. 16.

Side 12, Lin. 13 f. n. slig en Næse skienkes, d. e. at faa en saadan Næse skænket. Lignende Konstruktioner, hvor en passiv Sætnings Subjekt er det, som i den tilsvarende aktive Sætning vilde være Hensynsbetegnelsen, findes ogsaa enkelte andre Steder hos Oehlenschläger; se i det følgende, S. 78, L. 5 f. n.

Side 17, Lin. 4. sin Ro. Almindelig Sprogbrug vilde nu fordre dets Ro. Den samme forældede Brug af Refleksivet findes flere Steder hos Oehlenschläger.

Side 21, Lin. 16. en Pillau, en hos Tyrker, Arabere og Persere yndet Ret af Ris kogt med hakket Bedekød.

Side 30, Lin. 11. Zechin, en Guldmønt af omtrent 8 Kroners Værdi.

Side 33, Lin. 13 f. n. Khan, Herberg.

Side 34, Lin. 14. Dervisch, persisk Munk.

Side 53, Lin. 1. vexelsidig, gensidig; se Anm. til 2det Bind, Side 21, Lin. 7.

Side 69, Lin. 6. ækler mig alt længe i Stedet for har alt længe æklet mig kunde i 1815 ikke som nu betragtes som en Germanisme; sammenlign 3dje Bind, S. 132, L. 9 og 4de Bind, S. 97, Lin. 15 f. n.

Side 71, Lin. 11. anseelig maa her imod den nuværende Sprogbrug læses i fire Stavelser ligesom et Par andre Steder undseelig.

Side 77, Lin. 1. Læspe staar vel for hvisle; sammenlign Anm. til 1ste Bind, S. 256, L. 16.

Side 84, Lin. 3 f. n. Oehlenschläger bruger undertiden som her og et Par Gange i det følgende fordærve i den ældre Betydning: ødelægge, gøre ulykkelig.

Side 88, Lin. 2 f. n. Kun dit Lys er mat og koldt for: dit Lys er kun mat og koldt; sammenlign i det følgende S. 90, L. 3-4, S. 191, L. 12 f. n. og S. 201, L. 10 f. n. samt 4de Bind, S. 151, L. 12 f. n.

Side 90, Lin. 13 f. n. jævnligt synes her at betyde: som jævnlige, som lige gode.

Side 99, Lin. 14 f. n. nobliteert, nobiliteret, adlet.

Side 119, Lin. 13 og flg. Chor af Skovens Alfer. Ved den her begyndende Scene, hvis Satire er myntet paa Baggesen, maa bemærkes, at denne, før Fiskeren udkom, i sit Ugeblad Lille Søndag-Aften, Marts-April 1814, havde indført »en allegorisk Fortælling« Pindsvinet, hvori den danske Dramaturgi fremstilles som en So, til hvilken »en Asagalt« efter lang Tids Kurmageri bejler. Baggesen havde derefter i det samme Ugeblads Nr. 13, Juni 1814, »paa Literaturens, Modersmaalets og Smagens Vegne« forkyndt Oehlenschläger »som Foragter af Kunstens evige Regler, som Sprogets Tyran, og Parnassets Despot, ærlig aabenbare Krig«, og erklæret, »at med Asagalten fornemmelig var ment Freias Alters, Langelandsreisens, Jesus i Naturens, Kanarifuglens, Faruks, Mads Gedebuks, Mutter Ludlams, Røverborgens, Digtingernes, Novellernes, og det parisiske Trimeterbrevs« [Svaret til Baggesen paa hans Brev Nouredin til Aladdin; skrevet i Paris 1806] »alt for ugenerte Genialitet«. I J. Kr. Høsts Ugeblade Dannora og Den nordiske Tilskuer havde Baggesen fra December 1813 til December 1814, til Dels meget skarpt, recenseret Oehlenschlägers Hakon

Jarl, Correggio, Hugo von Rheinberg, Røverborgen og Axel og Valborg; og endelig i sit Maanedsskrift *Danfana* for Januar 1816, Side 96, erklæret, at Krigen »nu først for Alvor skulde begynde«.

Side 120, Lin. 14-15. Vi er Græker, som vel du høre paa Maalet kan. »Brekekekex! koax!« er kun Græsk, for saa vidt som det er taget fra et græsk Skrift, Aristofanes's Lystspil *Frøerne*. — Nu bruger man Fler-talsformen Grækere.

Side 120, Lin. 12 f. n. Kritikaklere, daarlige, smaa-lige Kritikere.

Side 121, Lin. 5 f. n. heden og deden sigter uden Tvivl til Baggesens Oversættelse af Iliadens første Sangs 59-60de Vers (Nye blandede Digte, 1807, Side 57):

Om i Taaget igien, Agamemnon, vende vi hiem da,
Sværmende heden og deden, hvis ellers Døden vi undflye.

Side 131, Lin. 15 f. n. Retina, Nethinde.

Side 135, Lin. 5. bruge staar vel her i Betydningen behøve; sammenlign 4de Bind, Anm. til S. 84, L. 3 f. n.

Side 146, Lin. 1-4 f. n. Efter at have dræbt Uhyret Minotaurus slap Theseus ud af Labyrinten, hvor Uhyret havde været indespærret, ved Hjælp af et Nøgle Traad, som Ariadne havde forsynet ham med.

Side 151, Lin. 1 f. n. Skriverbord; saaledes sagde og skrev man Ordet endnu langt ind i dette Aarhundrede.

Side 163, Lin. 7-5 f. n. Den græske Filosof Plato erklærede Elskoven for en underordnet Form af Kærlighed.

Side 166, Lin. 6. Om Mynten en Baham ved Udgiveren intet.

Side 170, Lin. 3. gaaet mig af Glemme; saaledes lød især tidligere denne Talemaade ofte, for: i Glemme, ad Glemme.

Side 170, Lin. 8. *Comme-il-faut* (Fransk; som det bør sig), dannet, fin Mand.

Side 185, Lin. 3. Ved Heltestiernen menes vel Orion, hvis mytiske Navne dog mere var Jæger end Helt.

Side 187, Lin. 10. i sin Lund; her staar vel sin efter forældet Sprogbrug for dets; se ovenfor Anm. til S. 17, Lin. 4.

Side 188, Lin. 9 f. n. giestes, modtages som Gæst. Denne Sprogbrug findes mange Steder hos Oehlenschläger; se saaledes nedenfor, S. 229, Lin. 13 f. n. og 2det Bind, S. 64, L. 10.

Side 197, Lin. 12. Den tyske Filosof Mendelssohn levede fra 1729 til 1786.

Side 199, Lin. 4. Troglodyterne, Hulebeboerne.

Side 201, Lin. 2. Israfil, hos Muhamedanerne en af de fornemste Engle.

Side 202, Lin. 6. maa, (efter ældre Sprogbrug) kan.

Side 207, Lin. 9. Qvalm maa vel betyde Dunst. — løst, opløst.

Side 207, Lin. 1 f. n. blinke det uvante Blik, blinke for det uvante Blik.

Side 210, Lin. 8. som hiin græske Gudesmed. I 8de Sang af Odysseen lader Homer en Skjald foredrage et Kvad, der handler om, hvorledes Hefæstos (Vulkan) griber sin Hustru Afrodite (Venus) i Ægteskabsbrud med Ares (Mars).

Side 210, Lin. 15 f. n. stødte mig paa Dybet, stødte mig ud paa Dybet; sammenlign 1ste Bind, S. 193, L. 7 f. n. og 2det Bind, S. 302, L. 1 f. n. Ligeledes hedder det i Aly og Gulhyndy: »Han blev ført i Løvhytten« og »Blev jeg ført i denne Begravelse«.

Side 211, Lin. 8. Georgien, et Landskab i russisk Transkaukasien paa Sydsiden af Kaukasus. Dets Beboere ere bekendte for deres Skønhed.

Side 211, Lin. 3 f. n. Vandhose, almindeligere kaldet Skypompe.

Side 220, Lin. 14 f. n. Eventyrer, forældet Flertalsform.

Side 229, Lin. 1. Fuglen Roc, den østerlandske kolossale Fantasifugl, som ogsaa omtales i 5te Akt af Aladdin.

Side 230, Lin. 4. Medianpapir, Papir af middelstort Format.

Side 233, Lin. 4. Vehikel, Hjælpemiddel, Redskab.

Side 234, Lin. 15 f. n. plat, ganske, helt.

Side 234, Lin. 13 f. n. Vandstof, Brint.

Side 235, Lin. 9. Faible (Fransk), Svaghed.

Side 236, Lin. 2 f. n. Larve, Skikkelse; se 2det Bind, S. 209, L. 8 f. n., 3dje Bind, S. 76, Lin. 15 f. n. og 4de Bind, S. 29, Lin. 10 f. n.

Side 240, Lin. 6-7. Contrapunkt, Tonesætningskunst; Generalbas, Harmonilære.

Side 243, Lin. 6 f. n. Institut. Døvstummeinstituttet i København blev oprettet 1807.

Side 244, Lin. 13. De trende Eenheder, Tidens, Stedets og Handlingens Enhed, som strængt overholdtes i det franske klassiske Drama.

Side 247, Lin. 6. Med Indianerne menes her Inderne.

Side 247, Lin. 12 f. n. *infra dignitatem* (Latin), under vor Værdighed.

Side 250, Lin. 12 f. n. taalig i Stedet for taalelig er forældet; ellers bruges taalig i Betydningen: taalmodig (se 4de Bind, S. 71, L. 14 f. n.).

Side 251, Lin. 6. Grækeren i Tønden, Filosofen Diogenes, som af Aleksander den Store kun udbad sig den Naade, at han vilde gaa til Side, saa at Solen kunde skinne paa ham. — min Aands Forkynden, Amgiads Løfter.

Side 251, Lin. 11. tætindvoxne. Oehlenschläger skrev altid voxne for Participiet voksede.

Side 254, Lin. 7 f. n. til S. 255, L. 5. En Hest med Vinger paa, med Mandehoved, smykt med Ædelstene. Oehlenschläger har her uden Tvivl gengivet et Indtryk af et Kobberstik i C. Niebuhrs *Reisebeschreibung nach Arabien etc.*, zweiter Band, Kopenhagen 1778, Tab. XX. Det vingede Dyr med Mandshoved, som der er afbildet efter et Skulpturværk fra Persepolis, skal egentlig være en Tyr; men for en flygtig Betragtning kan Afbildningen meget godt vække Forestillingen om en Hest. Afbildningens Mangler kunne ogsaa være Skyld i, at Oehlenschläger siger, at Dyret, særlig Hovedet, er smykt med Ædelstene, idet de sneglehusformede Haarkrøller, som ere ejendommelige for den orientalske Skulptur, ere gengivne som Rækker af smaa Knopper, som nok kunne lede Tanken hen paa Juveler. — Den Mand, som staaer og folder sine Hænder? — vel Døden er ham vis. Den anden har et Sværd, men stiv, forstenet, med Kugler under Benet. Kilden til denne Forestilling maa vistnok søges i de følgende Tavler i samme Bind af Niebuhrs Værk, som gengive Relieffer fra Persepolis, eller muligvis i Tab. XXXII, som forestiller et sassanidisk Relief fra Nakschi Radjab. Men bestemt kan den ikke paavises. Figurerne paa persiske Skulpturværker lægge undertiden Hænderne over hinanden foran Underlivet, hvilket nok kan se ud, som om de skulle forestille dødsdømte. Med Kugler under Benet sigter uden Tvivl til de Rosetter, som ere udhuggede paa de fremspringende Lister, paa hvilke Figurerne staa i Reliefferne fra Persepolis. Paa Tavlerne i Niebuhrs Værk se disse Rosetter virkelig ud som Dynger af smaa Kugler. (Meddelt af Julius Lange.)

Side 259, Lin. 2 f. n. Et Glavind (eller som Oehlenschläger oftest mindre rigtigt skrev: en Glavind) er et gammelt Ord, som betydede en Lanse, men som hos senere Digtere er kommet til at betegne et Sværd.

Side 273, Lin. 12. Med græsklar menes vel græsfrisk.

Side 280, Lin. 7 f. n. Larve, Skikkelse; se ovenfor Anm. til S. 236, L. 2 f. n.

Side 280, Lin. 1 f. n. Er der en Rang, som Elskov kiender? I Thaarups Oversættelse af Sedaines Opera Aline, Kbhvn. 1789, 3dje Akts 2den Scene, staar der: Er der en Rang, som Amor kiender? — Rahbek siger i sine *Erindringer* (II, S. 124), at man »medens Alinefeberen grasserede her« kunde høre den thaarupske Linie »Dag ud og Dag ind paa Gader og Stræder«. (Meddelt af Hr. Kontorchef A. Arlaud.)

Side 285, Lin. 5. Perser for Persere; se ovenfor, Anm. til S. 120, L. 14.

INDHOLD.

Fiskeren	Side	1.
Anmærkninger.....	—	294.

